DEVRİMCİ YOL

SAYI: 6/15 TEMMUZ 1977

300 KRŞ

- AEP, ÇKP'nin revizyonist üç dünya tahliline karşı çıkıyor
- Çin-Sovyet kutuplaşmasında tavır
- Sendikalarda tavır ve devrimci sendikacılık
- Malazgirt'te 24 Kürt köylüsünün ölümü
- Pakistan, Sudan, Zaire, Peru

'Bugün kuşku götürmez şekilde ortadadır ki, proleter enternasyonalizmine giden yol, uluslararası plandaki revizyonist-milliyetçi sapmaların kuyruğuna takılmaktan değil, bu sapmalara karşı tüm burjuva ideolojilerinin etkilerinden bağımsız proleter devrimci hareketin mücadele bayrağını yükseltmekten geçer.'

BİLDİRGE

Devrimciler, geniş halk yığınlarında oluşan devrimci ve anti-faşist birikimleri devrimci bir anlayışla örgütleme yollarını aramalıdırlar

MC'yi yeniden kurabilme çabalarının sürdürüldüğü bu günlerde artık açıkca ortaya çıkan gerçek şudur ki, MC kurulsa da, kurulmasa da toplumumuz içinde bulunduğu kargaşayı yaşamaya devam edecektir. Sistem kendisini devam ettirebilecek önlemleri almakta güçlük çekiyor. Hiçbir sihirbazın değneği bu durumu bir anda değiştirebilecek güce sahip değildir. Çünkü sorunlar sistemin yapısal bozukluklarından gelen köklü nedenlere dayanıyor.

"Kargaşa" toplumun içindeki çelişkileri kesinleştiren, toplumdaki kutuplaşmaları ve gerilimi arttıran bir özellik gösteriyor.

Egemen sınıfların yönetim zaafları onları giderek daha "saldırgan" bir hale getiriyor. Oligarşi klikleri arasındaki ve oligarşi ile oligarşi dışı güçler ve emekçi halk arasındaki çatışma olanca karmaşıklığı içinde alabildiğine yoğunlaşarak sürüyor ve toplumun bağrında toplumu bir iç savaşa götüren çok güçlü devrimci dinamiklerin oluşmasına neden oluyor.

(Devamı Sayfa 2'de)

DEVRİMCİ YOL

SİYASİ DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Ülkemizde faşizme karşı mücadele giderek kızışıyor. Devrimci mücadelenin nasıl bir seyir izleyeceği konusunda pratik gelişmelere bir göz atmak yeterlidir. Önümüzdeki günlerde giderek artacak olan siyasi terörün getireceği yeni sorunlarla karşı karşıyayız. Eğer güvenoyu alırsa II. MC hükümetinin,yöneten değil saldıran bir hükümet olacağı açıktır.

Siyasal ortamdaki kargaşa sadece devrim ve karşı devrim cepheleri arasında var olan bir çatışmanın ürünü değildir. Özellikle karşı-devrimci cephe içindeki çatışmanın niteliği belirgin bir önem arzediyor. Önümüzdeki dönem içinde bu cephe içindeki çatışmaların doğru değerlendirilmesi gerekiyor. Çünkü sınıf, parti ve ideologları arasındaki ilişkilerin bu derece çetrefilleştiği dönemler enderdir.

Tekelci sermayenin MC dışı bir çözüm önermesi, CHP'nin ve diğer "Demokrasi" havarilerinin (DİSK, T"K"P) bu önermeyi desteklemeleri önümüzdeki dönemin daha bir "karanlık" olacağını gösteriyor.

O halde bu dönemde görevlerimiz neler olmalıdır?

Demirel'in bir sözüne katılmamak elde değil; "Türkiye ikiye ayrılmıştır: Milliyetçiler ve solcular diye . Biz bu ayırımı faşist güçler ve anti-faşist güçler diye yapacağız. Bu ayırım CHP'nin tüm örtme uğraşlarına rağmen derinleşecektir. Çünkü adı ne olursa olsun sınıf çatışması temelinde gelişen bir ayrımdır bu.

MC tipi, esas olarak oligarşi içi uzlaşmayı temsil eden hükümetlerde, bu uzlaşmanın temelini açık faşist saldırı ve cinayetler oluşturur. Kan dökmeden yaşayamaycak bir ortaklıktır bu.

Bu teröre devletin güçlerinin yanında giderek daha fazla oranda sivil güçlerin de katılacağı görülüyor. MHP bir kitle tabanına sahip olmuştur ve bu kitleyi savaşa sürmekten kaçınmayacaktır. Faşizm bizim gibi sömürge ülkelerde yukardan aşağı devlet aygıtları aracılığıyla bir taban oluşturabilir. Bunu sağlamada en önemli iki silahları terör ve demegojidir. Faşist terör devrimci terörü, faşist demogoji ise ideolojik teşhiri kaçınılmaz kılar.

Faşistlerin , devrimcilerin kullandıkları tüm kitle ajitasyon araç ve yöntemlerini kopye ettikleri biliniyor. Kurulan her demokratik örgütün karşıtını hiç sektirmeden kuruyorlar. Tüm demagojik yöntemlere başvurarak yığınların hoşnutsuzluğunu örgütlemeye çalışıyorlar. Bu konuda, iğrenç demegojinin teşhiri konusunda demokratik kitle örgütlerine önemli görevler düşüyor. Faşist demagojiyi teşhir için her kuruluş, her yerel örgüt, kendi somut pratiğinin ışığında üzerine düşeni yapmalı, faşistlerin bu iğrenç oyunlarını yığınlara sergileyebilmelidir.

Marksistler sınıf çatışması temeli üzerinde hareket ederler. "Toplumsal barış" gibi uzlaşmacı bir temelde durmazlar. Barış sloganının faşizme karşı savunulan ve uğruna savaşılarak elde edilecek olan bir slogan olduğunu bilirler. Dolayısıyla gelişen bu sınıf çatışması karşısında, giderek derinleşen faşist güçler,anti-faşist güçler arası çatışmada kayıtsız kalamazlar. Bu çatışma "bu kişilerin kafasından çıkmış suni bir ayrım" ın sonucu değildir. Sınıf çatışmasının ürünüdür. O halde görev bu çatışmanın gereklerini yerine getirmek bu çatışmada kendiliğinden var olun unsurları geliştirmek, genelleştirmek ve örgütlemektir. Bu faşizme karşı devrimci milatan mücadelenin örgütlendirilmesidir.

Üzerinde hepimizin ittifak edeceği bir konu II. MC denemesi boyunca açık saldırı ve terörün artacağıdır. Faşist kurumlaşmayla birlikte tüm demokratik mevzilerin yok edilmesine yönelecek bu saldırı karşısında direnilmelidir. Elbette faşizme karşı mücadelede önerilecek mücadele biçimleri farklı grupların stratejik bakışlarının farklılığı nedeniyle ayniyet arzetmeyecektir. Faşizme karşı mücadele konusunda en genelinde üç temel akımı gözlemek mümkündür.

Ülkemizde var olan kurumsal faşizmi korumayı (nisbi demokrasi unsurları için tabii), açık faşizme karşı ne olursa olsun eldeki bu yapıyı korumayı amaçlayan,devlet içinde var olan "demokatik" kurumları tekelci sermayeye karşı savunmayı temel alan,politik planda CHP'de ifadesini bulan akım...

Bu akımın günümüzde demokrasiyi kurtarma" adına tekelci sermaye ile aynı şeyi savundukları görülmektedir.

İkinci akım , oportünist akımdır. Revizyonist TKP, DİSK, TİP bunun öncülüğünü yapmaktadır. Demokratik devrimin taleplerini reformcu burjuvazinin talepleri düzeyi ne indirgeyen, sınıf uzlaşmacılığını savunan, "ileri demokrasi" ile devletin yavaş yavaş reformcu burjuvazi ile birlikte (CHP) demokratikleştirileceğini, tekelci sermayenin kuşatılarak devletin ele geçirileceğini savunan akım. Halkın Sesi v.b.lerin politikaları da sözcükleri farklı olsa bile aslında aynı doğrultuyu esas alıyor.

Bu politikalarda günümüzde gene tekelci sermayenin politikası ile ayniyet taşımaktadır.

Ve hareketi orta burjuvazinin kuyruğuna takmanın yanlışlığını bilen, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini savunan devrimciler, sınıf mücadelesinin gereklerini anti-faşist devrimci mücadelesini örgütlemeye çalışanlar, faşizme karşı mücadelenin bir devrim sorunu olduğunu bilerek demokratik mevzileri faşist saldırılara karşı sonuna kadar savunmayı görev bilenler.

Demokratik devrim yalnız bir "proleterya-burjuvazi" zıtlığı içinde sınırlanamaz. Burjuvazinin çeşitli kesimlerinin oligarşiye karşı istekleri farklıdır. Bu demokratik devrimin ayırıcı özelliğidir. Devrimciler burjuvazinin bu çeşitli kesimleri ile oligarşi arasındaki çatışmayı doğru değerlendirmek ve bu catışmadan taraf olmadan yararlanmak zorundadırlar. Ülkemizde küçük burjuva ideolojisinin ve oportünist akımların etkinliği işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini oluşturmayı daha da zorunlu kılmaktadır. Oligarşi ile var olan çatışmada devrimciler asli unsur olmak zorundadırlar.

Özellikle CHP'nin son politik başarısızlığı bu açıdan doğru değerlendirilmelidir. Yığınlara sorunun gerçek çözümünün nerede olduğu her demokratik çatışmadan yararlanılarak iletilmelidir.

Devrimciler, geniş halk yığınlarında oluşan devrimci ve anti-faşist birikimleri devrimci bir anlayışla örgütleme yollarını aramalıdır.

(Sayfa 1'den devam)

Bu dinamikler toplumdaki keskinleşen çelişmelerin ve gerilimin "DEVRİMCİ BİR ÇÖZÜMÜ"nün unsurlarını oluşturmaktadır.

Mevcut koşullarda devrimcilere düşen görev bu doğrultuyu tesbit edebilmek ve böylesi bir devrimci çözümün sübjektif unsurlarını oluşturmak için mücadele etmek olmalıdır: Bağımsız bir devrimci hareketin inşası yolunda, toplumdaki çalkantıların yarattığı devrimci dinamikleri örgütleyerek emekçi yoksul halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlendirerek ilerlemek...

Ülkemizde tüm oportünist-revizyonistlerin reformcu bir iktidara bel bağlama eğilimleri yaymalarına aldanılmamalıdır. Toplumumuzun içinde bulunduğu çelişmelerin egemen sınıfların halka yeni tavizler tanımalarıyla,yani reformcu bir yolla çözülme olanağı yoktur. Egemen sınıflar halka taviz verecek bir durumda değildir. Reformcu bir hükümet de işbaşına gelse faşizm sorununu gündemden kaldıramayacaktır. Sorunlar ancak köklü yollarla çözülebilecektir. Gerilimin keskin çözümlere yönelmesi kaçınılmazdır.

Bugün yaşanan herşeye bu açıdan bakılmalıdır. Günlük politik gelişmeler içinde bu temel perspektif hiçbir zaman gözden uzak tutulmamalıdır.

Devrimciler işçi sınıfının ve emekçi halkımızın davasının yegane savunucuları olarak devrimci görevlerine sahip çıkmalı, geniş emekçi halk yığınlarında oluşan anti-faşist potansiyeli devrimci bir mücadele anlayışı ile örgütleme ve örgütlenme yollarını aramalıdırlar.

Devrimciler eğer kendilerine düşen görevleri yerine getirebilirlerse, ülkemizdeki oluşan gerilimin devrimci bir çözümüne, emekçi yoksul halkımızın aydınlık geleceğine yönelmek mümkündür.

DEVRİMCİ YOL

Malazgirt'te 24 Kürt köylüsünün ölümü oligarşinin sürdürdüğü milli baskı politikasının sonucudur

Kürt ulusu yıllar boyu ağır bir milli zulüm altında inim inim inlemektedir. Oligarşinin faşist politikalarının ayrılmaz bir parçası olan milli baskı, yerel gericilerin sınıf baskılarıyla birlikte sürdürülmekte, bu durum Kürt emekçilerinin bir kat daha ezilmesine neden olmaktadır.

Türkiye halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluşu için emperyalizme ve oligarşiye karşı yönelmesi kaçınılmaz olan halk muhalefeti, feodal gericiler tarafından kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda heder edilmekte, bir yandan Türk ve Kürt emekçileri arasına nifak tohumları ekilmeye çalışılırken, öte yandan ezilen ulusun bünyesinde de mezhep ayırımları ve aşiret husumetleri körüklenerek milli baskıya karşı tavır alış kösteklenmektedir.Bunun en son örneğini Muş'un Malazgirt kazasına bağlı Doğantaş köyünde çıkan aşiret çatışmasında 24 yoksul Kürt köylüsünün öldürülmesinde göstermek mümkündür.

Doğantaş köyünde iki çoban ot biçme meselesi yüzünden kavga etmişlerdir. Bunun üzerine her iki çobanın ailesinin bütün fertleri birbirlerine girmişlerdir. (Ot biçme meselesinin bir bahane olduğu, zaten her iki aile arasında eskiye dayanan bir husumet bulunduğu bildirilmektedir). Olmalıhan ve Bekirhan aileleri(Elmalı ve Başkan aşiretleri)arasındaki silahlı çatışma otomatik silahların da kullanılmasıyla saatlerce devam etmiş çok sayıda köylü ölmüştür. Bu arada jandarmanın köye doğru geldiğinin öğrenilmesi üzerine her iki taraf da Malazgirt yakınındaki dağlara çekilmeye başlamışlardır. Bu çekilme sırasında, aşiretlerden birisi, daha önceden dağ yolu üzerinde diğerine pusu kurmuş ve ölü sayısının burada yeniden başlayan çatışmada daha da arttığı bildirilmiştir. Bu çatışmanın sürdüğü sırada jandarma arkadan bastırmış ve onlar da çatışmaya katılmışlardır. Çatışmayı bastırma gerekçesiyle jandarmanın açtığı ateş sonucu 10'dan fazla köylü ölmüştür.

Doğantaş ve civarındaki köylere Batman ve başka yerlerden çok sayıda jandarma komandosu sevkedilmiş, çevrede tam bir terör ve zulüm uygulanmaya başlanmıştır. Komandolar ve askeri helikopterler bölge köylerinde ve dağlara çekilen aşiretlerin peşinde bir "sürek avı" sürdürmektedirler. Bu uygulamaların başına Muş Valisi Nurettin Yılmaz geçmiştir. Jandarma baskısı sürerken, Muş Valisi "başını kaldıranı ezeceğini" söylemiştir.

Olaylardan sonra köye gelen vali, Kürt halkına karşı duyduğu nefreti tekrarlamış ve intikam duygularını gizlemeye dahi gerek duymamıştır. Köyde yaptığı konuşmada, "ben bura halkının zaten insan olmadığını biliyordum" demiştir. Vali şunları söylemiştir: "-Bu nedenle jandarma komando birliğini köylere salmıştım. Tel çektiler durdurdular. Bu birliği tekrar getireceğiz. Burada başını kaldıranın başını ezeceğim."

Validen fetvayı alan jandarma, Malazgirt köylerine daha yoğun şekilde zulüm ve işkence uygulamaya devam etmiştir. Yoksul Kürt köylüleri kadın, çocuk ve ihtiyar ayırımı yapılmaksızın sıra dayağından geçirilmiştir. Bazı erkekleri de çırılçıplak soyarak köy meydanlarında koşturmuşlardır.

Bütün bu gelişmeler oligarşinin Kürt halkı üzerindeki zulüm ve terörü eline geçen her fırsatta daha bir yoğunlaştırdığını bir kez daha göstermekte, yoksul Kürt köylülerine bu bakımdan önemli bir tecrübe kazandırmaktadır. Kürt emekçileri, bu tür aşiret çatışmalarının kimler tarafından kışkırtıldığının ve kimlerin işine yaradığının acı sonuçlarını kendi öz deneyimleri ile görme durumundadırlar. Hayat , Kürt emekçilerinin milli baskıdan ve oligarşinin her türlü zulmünden kurtuluşunun gerçek yolunun, Türk emekçileriyle birlikte emperyalizm ve oligarşiye karşı verecekleri demokratik halk devriminde olduğunu öğretmektedir. Devrimci hareketin, proletaryanın bağımsız siyaseti mihverindeki örgütlenmesi her iki ulustan emekçilerin oligarşiye karşı muhalefetinin ortak potasını oluşturacak, emekçi halklar arasındaki ve içindeki suni ayırımlar sınıf mücadelesinin bilinçli uygulayıcıları tarafından er geç tasfiye edilecektir. Bugün aşiret ağalarının hizmetindeki silahlar bir gün mutlaka gerçek hedefine yönelecektir.

Devrimci anlayışdan kaynaklanan bu programdaki farklılığa rağmen (çünkü oportünistler uzun vadeli taleplerin savunulması yerine günlük taleplerin abartılması ve devletin bu talepler uğruna mücadele edile edile genişletilerek aşılacağı inancındadırlar. Devrimci değil evrimci geçişi savunurlar) günlük demokratik talepler uğruna mücadele konusunda ortak bir platform sağlayabilir.

Siyasi iktidarın terörist saldırıları karşısında siyasi iktidar mücadelesini örgütleme ile görevli olan bizlerin bu uğurda ayrı bir siyasi pratik içinde olacağımız, farklı görevleri yerine getireceğimiz açıktır. Ama demokratik mevzileri sonuna kadar korumak konusunda demokratik kitle örgütlerinin rolü tartışıldığında, bu örgütlerin yapacağı işler konusunda önerilecek taleplerle ittifak söz konusu olabilir. Açık faşist saldırılar karşısında direnmek, demokratik mevzileri terketmemek. Kısa vadeli bir program olarak bu kabul edildi mi, herhangi bir mücadele biçimine çakılı kalmaksızın tüm mücadele biçimleri somut şartların ve gücümüzün elverdiği ölçüde gündeme getirilmelidir.

Bu konuda reformcu burjuvazinin savunmayı, özellikle aktif savunmayı reddedeceği ve sorunun çözümünü "anayasal çerçevede" arayacağı bilinmelidir. Tabanlarının zorlaması ile ne kadar "sol" görünürlerse görünsünler yine sloganları "provakasyona gelmemeli" "uyuyan canavarı uyandırmamak" olacaktır. Faşizm karşısında teslim olmak, "provakasyona gelmeme" teorisinin öteki adıdır. Özellikle bu temadan hareket eden CHP'nin seçimler sırasında "faşizme karşı mücadele susmakla olmaz" diyerek, herkesi (sadece oy vermek için tabii) nasıl mücadeleye çağırdığı hatırlanırsa bu "provakasyon" teorisinin saçmalığı açığa çıkar.

Demokratik kitle örgütlerinin mevcut hakların korunmaları uğruna mücadeleleri "birliği" şart koşar. Bu konuda hareketin ortak çıkarları yararına tüm ayrılık noktalarını bilerek, bir olmak" zorunludur. Kısa dönemde demokratik kitle örgütleri arasında, faşizme karşı direnişin somut biçimleri üzerinde ortak bir platform sağlanmalıdır. Bu platformda şimdiye kadar var olan dayanışma çalışmalarının da açık bir eleştirisi gereklidir. Kitle örgütleri boyutlarında dahi olsa faşizme karşı mücadelenin sözlü, pasifist demeçlerle ve bildirilerle verilemeyeceği bilinmelidir. Tüm görüş ayrılıklarına rağmen aktif militan mücadelenin örgütlendirilmesi gereklidir.

Faşist saldırılar karşısında yığın eylemlerinin artırılmasının, halkların zırhlı yumruğunun ileri sürülmesinin yolu faal mücadeleden geçer.

O halde faşist saldırılar karşısında devrimci direniş komiteleri ve bu gibi diğer yollarla faşizme karşı aktif mücadeleyi örgütleme yolları aranmalıdır. Bir konuda talep ileri sürmenin gazete sütunlarında boş öneri yapma anlamına gelmediği bilinmelidir. Somut bir politikanın ürünü olmalıdır bu talepler. Yoksa günümüzde bu "birlik" sloganını atmayan yayın organı yok gibidir. Oysa anti-faşist mücadelede de birlik bu sloganı legal basında tekrarlanarak sağlanamaz. Hele hele üst düzeyde görüşmelerle hiç sağlanamaz. Uğruna savaşılmayan şey elde edilemez.

Oligarşi kendi ekonomik iflasını belgeliyor

"Ekonomik sorunlar MC iktidarının dört ay daha dayanamayacağı kadar kötüleşti. Bu yüzden erken seçim zorunlu hale geldi."

Devrimci Yol, 3. sayısında bunları yazarken, seçim öncesi döneme ilişkin ekonomik veriler henüz yayınlanmamıştı. Bu veriler aradan geçen süre içinde yayınlandı, çeşitli yorumlar yapıldı ve Devrimci Yol'un tespitlerinin doğruluğu yeniden ortaya çıktı.

Tekelci sermayenin sürekli olarak karşılaştığı ve son aylarda iyice derinleşen sorunlar nelerdir? Bu yapısal sorunlar bu düzen çerçevesinde kökten bir çözüm bulabilir mi?

Bu sorulara cevap verirken, önce Türkiye'de tekelci sermayenin sorunlarının emperyalist ülkelerdeki tekelci sermayenin sorunlarından farklı olduğunu vurgulamak gerekmektedir. Yaygın olarak düşülen bir hata, sermayenin ekonomik sorunlarından söz edildiği zaman, ekonomi-politik kitaplarında genel olarak tekelci sermayenin sorunları olarak gösterilen sorunları Türkiye'deki tekelci sermaye için de geçerli saymak ve o doğrultuda çözümlemeler yapmaktır.

Tekelci sermayenin genel olarak sorunları şu şekilde özetlenebilir:

a) Üretilen malların tekel kârıyla satılabileceği geniş pazarlar,

b) Ucuz hamadde temin edilebilecek kaynaklar,

c) Yüksek kârlar sonucu giderek artan sermaye fazlası için kârlı yatırım alanları.

Türkiye ekonomisinin sürekli bir buhran içinde olduğunu, bu buhranın oligarşi içindeki çelişkileri sık sık gündeme getirdiğine, seçimler öncesinde ekonomik buhranın daha da derinleştiğine işaret ederken kastettiğimiz şey, emperyalist ülkelerdeki tekellerin içine düştüğü durumun bir benzeri değildir.

Geri bıraktırılmış ülkelerdeki yerli ve yabancı tekellerin farklı bir konumu vardır. Karşılaştıkları sorunlar farklıdır. Bu sorunların kaynağı kapitalizmin yukarıdan aşağıya inşa edilmiş olmasından, ülkenin emperyalizmin hegemonyası altında bulunmasındandır. Bunların sonucu, genel olarak ekonominin ve özel olarak da sanayiinin dışa bağımlı ve çarpık yapısıdır. Devrimci Yol Bildirgesinde şöyle deniyordu:

"Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemine has gelişmelerin sonucu emperyalizme bağımlı (yukardan aşağı) bir kapitalist ekonomi gelişmiş ve bu yapıya uygun bir biçimde pazar için üretim egemen hale gelmiştir. Bu ekonomik yapı herşeyden önce iç dinamikle gelişmediği için, dışa bağımlı ve çarpık (yabancı tekellere göre şekillenmiş) bir niteliğe sahiptir. Ve de daha baştan tekelci bir karakterde ortaya çıkıp gelişmiştir." (Bildirge, s. 15.)

Türkiye'de ekonomik buhranın yapısallığından ve sürekliliğinden söz ettiğimiz zaman kastettiğimiz budur; yoksa kapitalizmin sağlıklı bir şekilde iç dinamikle geliştiği emperyalist ülkelerdeki devrevi ekonomik buhranlar değil.

Dışa bağımlı ve çarpık ekonomi ve daha da özelde sanayi ne tür sorunlarla karşı karşıyadır?

Türkiye'de burjuvazinin ve özellikle tekelci burjuvazinin sorunları şu şekilde özetlenebilir:

a) Altyapı yatırımları yetersizdir, enerji kısıtlamaları üretimi büyük ölçüde aksatmaktadır.

b) Sermaye fazlası diye bir sorun yoktur. Aksine sermaye yetersizliği söz konusudur. Finansman (kredi) teminindeki zorluklar sanayicilerin yatırımlarını büyük ölçüde aksatmaktadır.

c) Hammadde, yarı-mamul girdi ve makina-teçhizat temininde ve belli bir kalitenin tutturulmasında büyük güçlükler vardır. Birçok önemli parça ancak karaborsadan sağlanabilmektedir.

ç) Ödemeler dengesi sürekli açık vermekte, ülkenin döviz rezervleri azalmakta ve ithalat engellenmektedir. Bunun sonucu ise ülke parasının sık sık devalüe edilmesidir.

Bu sorunlar emperyalizmin hegemonyası altında yukardan aşağıya geliştirilen dışa bağımlı ve çarpık bir ekonominin yapısal sorunlarıdır. Emperyalizmin hegemonyası son bulmadan bu sorunlara çözüm bulunamaz. Bu hastalıklı yapı ancak ara sıra gerekli olan ve arası giderek kısalaşan ameliyatlarla ayakta durabilmektedir. Her yeni ameliyat hastanın vücudunu daha zayıflatmakta, yeni yeni hastalıkların ortaya çıkmasına yol açmakta ve cerrahi müdahale imkanlarını giderek kısıtlamaktadır.

Türkiye hakim sınıfları, 1958-1970 yıllarında karşılaştıkları derecede zor bir durumla bugünde karşı karşıyalar. Enerji kısıtlamaları üretimi büyük ölçüde etkiliyor, burjuvazinin sömürü olanaklarını işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinden kat kat fazla sınırlıyor, Sanayiciler kredi bulamıyor. Kredi sıkıntısı, geçen yıllara göre, 1977 yılı başında daha da arttı. 1976 yılında özel sektör yatırımlarının artışında bir azalma görüldü. Siyasi istikrarsızlık bankaların mevduatlarının geçen yıllara oranla daha az artmasına yol açtı. Uluslararası finansman kurumları (Dünya Bankası, v.b.) kredilerini kısıtladılar. Döviz rezervleri iyice azaldı. Türkiye, tekelci sermayenin üretim için gerek duyduğu temel malları ithal edemez duruma düştü.

Derinleşen ekonomik buhran oligarşi içindeki çelişkileri arttırdı. Derinleşen ekonomik buhran, kitlelerin düzene karşı olan toplumsal muhalefetini artırdı. Artan toplumsal muhalefet siyasi istikrarsızlığı artırdı. Siyasi istikrarsızlık mevduatları azalttı, yatırımları azalttı, yurt dışından alınabilen borçları azalttı ve ekonomik buhranı daha da derinleştirdi.

Bu sorunların seçimler öncesinde odaklaşmasını daha iyi kavrayabilmek için yapısal sorun olarak varlığını görmekte yarar vardır.

Türkiye'de ekonominin çarpık gelişmesi, temel altyapı yatırımlarının bile tamamlanmadan gecekondu tipi bir sanayileşmenin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Çok yüksek kâr marjlarıyla çalışan sanayii işletmeleri mantar gibi biterken, yol, elektrik, su, liman gibi yatırımlar ihtiyacı karşılayamaz olmuştur. Bu konu Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun 10. Olağan Kongresinde şöyle dile getirilmişti:

"Söz konusu belli başlı sanayi sektörü ihtiyaçlarını şu şekilde dile getirmek mümkün görülmektedir:

Organize sanayi bölgesi sorunu: Sanayi bölgelerimizin alt yapı ihtiyaçları hala karşılanamamış durumdadır. Özellikle son zamanlarda bir bunalım şeklinde ortaya çıkan elektrik enerjisi yetersizliği yanında sanayi bölgelerimizin, ulaşımı sağlayan yol, köprü, liman, kanalizasyon, su ve haberleşme tesisleri bakımından sıkıntıları devam etmektedir." (TİSK, 10. Olağan Genel Kurul Raporu, s.24, 1974)

TÜSİAD (Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği) tarafından yapılan anketlerde de özellikle enerji kısıtlamalarının sanayicilerin sorunları arasında ön planda bulunduğu belirtilmektedir. Bu sorunun çözümü doğrultusunda olumlu hiçbir adım atılmamaktadır. 1974 yılında bu sorun sanayiciler için üçüncü sıradayken, 1975 ve 1976 yıllarında birinci sıraya çıkmıştır.

"Tüm sanayi kesiminde enerji kısıtlamalarının olumsuz etkisi hissedilmektedir. Enerji sorunu daha az kapasite kullanımına sebep olmakta, üretimi düşürmekte, sınai maliyetleri artırmaktadır." (TÜSİAD, 1975 Yılının İlkbaharında Türk E__ konomisi , s. 1.)

Bu açıklamalarla, elektrik fiyatına yüzde 20 oranında bir zam yapılmasından sonra İstanbul Sanayi Odası Başkanı Nurullah Gezgin'in "Zammın sanayii büyük ölçüde etkilemesi beklenmez. Sanayi için esas sorun, devamlı ve yeterli elektrik teminidir." şeklindeki beyanı tam bir uyum içindedir. (ANKA Ajansı Bülteni, 31.5. 1976)

Türkiye'de enerji sorununun bu boyutlarda ortaya çıkması, bu alanda emperyalizmin hegemonyasından kaynaklanmaktadır. Elektrik enerjisi üretiminde mevcut hidroelektrik potansiyelinin yalnızca yüzde 4'ü kullanılırken, fuel-oil santrallarına ağırlık verilmektedir. Bu ise, her yıl tarımsal ürünler ihracatıyla elde edilen dövizden daha fazlasının petrol ithalatı için harcanmasına yol açmaktadır.

Enerji sorununun kökten çözümü için atılacak her adım emperyalist tekellerin muhalefetiyle karşılaşacaktır. Bu sorunun çözümlenememesi ise, herşeyden önce yerli tekelci burjuvazinin sömürü olanaklarını kısıtlamaktadır.

Enerji sorunu özellikle 1977 yılı başında iyice büyümüştür. Bulgaristan ve Sovyetler Birliği ile yapılan anlaşmalarla geçici çözümler aranmıştır.

Finansman sorunu:

Türkiye'de sermaye fazlası değil, sermaye yetersizliği söz konusudur. Kârlı yatırım alanlarının çokluğu karşısında elde edilen büyük kârlar derhal kârlı yeni yatırım alanlarına yöneltilmektedir. Bir işletme bir kaç yıl içinde kendisini amorti etmektedir. Bu yapı ise, Türkiye'de işletmelerin kredilere bağımlılığını da beraberinde getirmektedir.

Türkiye'de yapılan yatırımlarda gerekli fonların yüzde 60'ı işletme dışında sağlanan kredilerle finanse edilmektedir. İşletmeler bir taraftan yerli ve yabancı işletmelerden borç almakta, diğer taraftan tahvil ve hisse senedi çıkartarak küçük tasarruf sahiplerinin ellerindekilere gözlerini dikmektedir. Kredi temininde güçlüklerin çıkması durumunda yatırımlar aksamaktadır.

TÜSİAD'ın yaptığı bir araştırmaya göre, İmalat sanayiindeki yatırımlar sabit fiyatlarla 1973 yılında yüzde 18.5.1974 yılında yüzde 23.3 oranında artmışken, 1975 yılında bu oran yüzde 3.3'e düşmüş, 1976 yılında ise yıllardır ilk defa yüzde (-) 2.1 olmuştur. 1976 yılında yatırımların artışındaki bu düşüş bir taraftan kredi yetersizliklerine, diğer taraftan siyasi istikrarsızlığa bağlıdır.

Bu durum Türkiye İş Bankası'nın son "İş Bülteni" nde de görülebilir. Bültende 1975 ve 1976 yılları karşılaştırılırken, kredi ve mevduatlar için şöyle deniyor:

"Bütün mevduat türlerinin 1976'da 1975'ten yavaş arttığı, bu yavaşlamanın bankalararası mevduatta çok belirli olduğu görülmektedir."

"Konsolide banka kredilerinin bir önceki yıl sonuna göre, 1976'da 1975'tekinden yavaş yükseldiği anlaşılmaktadır." (Türkiye İş Bankası, İş Bülteni, 1977/2, s. 5.)

MC hükümetinin sorunlara geçici çözümler getirme çabası, hazineyi de zor bir duruma sokmuştur. "Hazine durumunda 1959 yılından bu yana ilk defa bu yıl (1976) kötüleşme izlendiği belirtilmiştir." (ANKA, 11.11.1976.)

Dışa bağımlı ekonomi:

Türkiye sanayii ancak ithalatla yaşayabilecek bir durumdadır. İthal edilen hammaddelerin imalat sanayii üretimi içindeki payı 1967 yılında yüzde 5.6 iken, 1975 yılında yüzde 12.1'e yükselmiştir. İnşaat sektöründe ithalatın payı 1970 yılında yüzde 6 iken, bu oran 1975 yılında yüzde 17'ye çıkmıştır. Milli gelir içinde toplam ithalatın oranı 1964 yılında yüzde 5.7 iken, 1974 yılında yüzde [illegible]'e yükselmiştir.

Bütün bu rakamların anlamı, tekelci burjuvazinin dışa bağımlılığının giderek artmasıdır. Bu ise ekonomi'nin işleyebilmesi, sömürünün [illegible]

için ithalatın sürekliliğinin sağlanması gereğini ortaya çıkarır.

Türkiye'nin ihracatı ağırlıkla tarım ürünlerine dayanmaktadır. Tarım ürünlerinin fiyatları ise kolay kolay artırılamamaktadır. Aksine döviz elde edebilmek için yapılan devalüasyonlar, bu ürünlerin yabancı para olarak fiyatını düşürmeyi amaçlamaktadır. Diğer önemli döviz kaynağı olan işçi dövizleri ise artmamakta, aksine düşmektedir. Diğer taraftan, dışa bağımlı olarak gelişen sanayiinin ihtiyaçlarınedeniyle ithalat sürekli artmaktadır.

1977 yılı başında dış ticaret durumu İş Bankası tarafından şu şekilde özetlenmektedir:

"Ocak-Mart dönemi itibariyle 1977'de 1976'ya göre, ihracat,289.4 milyon dolar (% 37) azalarak 491.9 milyon dolar olmuş, ithalat ise, 157.5 milyon dolar (% 12.6) artışla 1.405.1 milyon dolara yükselmiştir. Bu gelişmeler sonucu, incelenen dönemde dış ticaret açığı 466 milyon **dolardan** 913 milyon dolara çıkarken, ihracatın ithalatı karşılama oranı % 62.6'dan % 35'e düşmüştür." (a.g.e.s,6)

Dış ticaret açığındaki bu artış ödemeler dengesi açığının da artmasına yol açmış, Türkiye hakim sınıfları 1958 yılından beri en büyük döviz buhranıyla karşı karşıya kalmışlardır. Merkez Bankası'nın çekleri, karşılığı olmadığı gerekçesiyle yabancı bankalarca ödenmemiştir. Alacaklı yabancı muhabir bankalar, alacakları karşılığında Merkez Bankası hesaplarına el koymuşlardır. Bu nedenle yabancı ülkelerde çalışan T.C. memurlarının maaşları ödenememiştir. Türkiye hakim sınıflarının uluslararası itibarı sarsılmıştır.

Döviz sıkıntısı ithalatın büyük ölçüde yavaşlamasına, bir çok malın piyasadan çekilmesine, üretimin büyük ölçüde aksamasına yol açmıştır. 14 Mayıs 1976 tarihinde ithalat transferi talepleri 173 milyon dolarken, 13 Mayıs 1977 tarihinde döviz sıkıntısının sonucunda bu rakam 1093 milyon dolara çıkmıştır. Yani ithalat fiilen kısıtlanmıştır.

MC, döviz sorununa kısa dönemli çözüm bulmak amacıyla Ulaslararası Para Kurumu'na (IMF) başvurmuştur. MC'nin harcamalar politikası ve emperyalist ülkelerin ortak çıkarını savunan IMF'nin istedikleri, bu başvurunun olumlu bir şekilde sonuçlanmasını engellemiştir. İtibarını yitirmiş bir MC yerine İskandinavya ülkeleri, Batı Almanya, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerden kısa sürede büyük miktarlarda kredi alabilecek bir CHP hükümeti alternatifi, tekelci sermayenin bir kanadı için cazip olmuştur. Ayrıca OECD gibi emperyalist kurumların "ücretlerin dondurulması, tarımda destekleme alımlarında fiyatların artırılmaması" yolundaki önerilerinin toplumsal muhalefeti fazla derinleştirmeden gerçekleştirilmesi ancak bir reformist görünümlü hükümet tarafınd an başarılacaktı.

Erken seçim, tekelci sermayenin bu ekonomik sorunlarının had safhaya ulaşması karşısında ortaya çıktı.

Şimdi oligarşi çaresiz sorunlarına çare aramaya devam ediyor.

Tekstil iş kolunda sınıf mücadelesi kızışıyor

Tekstil işkolunda ekonomik mücadele kızışıyor. Devrimcilerin görevi bu muhalefete anti-faşist bir içerik kazandırmak, kitleleri Teksif ve Tekstil'deki sendika ağalarına karşı harekete geçirmektir. Bergama'da 600 Teksif üyesinin protesto yürüyüşü bu doğrultuda örnek bir eylemdir.

Tekstil işkolu, Türkiye'de sanayiinin ilk gelişmeye başladığı ve günümüzde de imalat sanayii içinde önemli bir yer tutan bir üretim dalıdır. 1974 yılı rakamlarına göre, 10'dan fazla işçi çalıştıran imalat sanayii işyerlerinde Türkiye'de toplam 650 bin kişi çalışırken, bunun yaklaşık olarak 150 bini tekstil işkolundadır.

Tekstil işkolunda Türkiye'de ilk önemli yatırımlar kamu kuruluşlarınca gerçekleştirilmiştir. Bugün de Sümerbank'a bağlı işyerlerinde 40 bin işçi çalışmaktadır.

Tekstil işkolu İstanbul (53 bin işçi), Adana (22 bin), Bursa (16 bin), İzmir (12 bin), ve İçel (5 bin) bölgelerinde yoğunlaşmıştır.

TEKSTİL İŞKOLUNDA YOĞUN BİR SÖMÜRÜ VARDIR

Tekstil işkolu, diğer işkollarına oranla daha emek-yoğundur. Toplam maliyet içinde işçiliğin oranı tüm imalat sanayiindekinin üstündedir. Türkiye'de işçilik maliyetinin üretilen ürünlerin toplam maliyeti içindeki payı genel olarak yüzde 11 civarındayken, tekstil sanayiinde bu oran yüzde 18'i bulmaktadır.

1960'larda Avrupa'da işçi ücretlerinde görülen artış, bu ülkelerde ham iplik üretiminin Türkiye **gibi** geri bıraktırılmış ve ücretlerin düşük olduğu ülkelere kaydırılmasına yol açmıştır. Türkiye'de ücretlerin genel düzeyi düşüktür. Ayrıca tekstil işkolunda rahatlıkla kadın ve çocuk işçiler çalıştırılabilmektedir. Kadın ve çocukların ücret talepleri ise erkek işçilere nazaran daha düşük olmaktadır. Bunlara bağlı olarak, Türkiye'de 1960'lardan sonra tekstil sanayii yeni bir atılıma girmiş ve özellikle ihracata yönelik yatırımlar artmıştır. Tekstil işkolunda ücretler, imalat sanayiindeki ortalama ücretlerin altındadır. Yapılan toplu iş sözleşmelerinde alınan haklar, kimya-lastik-metal işkollarının çok gerilerinde kalmaktadır.

SARI SENDİKALAR İŞKOLUNA HAKİMDİR

Tekstil işkolu Türkiye'de sendikalaşmanın oldukça ileri bir düzeyde olduğu bir daldır. Ancak bu sendikalaşma, bir taraftan gangster tipi sarı sendika TEKSİF, diğer taraftan reformist görünümlü sarı sendika TEKSTİL'in (DİSK üyesi) denetimindedir. Teksif'in üye sayısı 115 bin, Tekstil'in üyesi sayısı ise, 20 bin civarındadır.

Teksif tipik bir gangster sarı sendikadır. Sümerbank işyerlerinin büyük bir çoğunluğunda yetkilidir. Işkolu düzeyinde toplu iş sözleşmesi imzalama yetkisine sahiptir. Gerçek niteliği üyelerinin çoğunun gözünde açığa çıkmıştır. Ancak Devrimcilerin yetersiz çalışmaları nedeniyle, Teksif'in karşısına alternatif olarak DİSK'e bağlı Tekstil sendikası çıkarılmaktadır. Teksif, bir taraftan devlete dayanarak Sümerbank'a bağlı işyerlerindeki işçiler üzerinde bir baskı uygulamaktadır, diğer taraftan patronlarla ortaklaşa olarak her türlü ilerici-yurtsever ve devrimci hareketle mücadele etmektedir.

Tekstil sendikası ise, 1975 yılında DİSK genel kurulundan önce belli oy hesaplarıyla DİSK'e üye edilmiştir. Tekstil genel başkanı Rıza Güven aynı zamanda DİSK yürütme kurulu üyesidir. Tekstil sendikası olsa olsa reformist görünümlü bir sarı sendikadır. Bunun en açık örneği Gaziantep'te görülmüştür. Gaziantep şubesinde Rıza Güven'lerin adamı başkan seçilemeyince, Rıza Güven'in desteğiyle yeni bir sendika oluşturulmuş ve Tekstil'in yeni şube başkanına karşı patronlarla işbirliğine gidilmiştir. Gaziantep'te çalışan Tekstil üyesi işçilerin toplu sözleşmeleri ise, Rıza Güven ve ekibi tarafından İstanbul'da imzalanmıştır.

Bugün Türkiye'de derinleşen kriz, Anadolu'daki ekonomik-demokratik mücadelenin hızla gelişmesine, işçilerin kendiliğindenci veya devrimcilerin çalışmalarıyla yönlendirilen hareketlerinin çeşitli görünümlü sarı sendikalara karşı bir mücadele şeklinde de yürümesine neden olmaktadır. Devrimci işçiler arkadaşlarını bilinçlendirmektedir. Gerek **gangster** gerek reformist görünümlü sendika ağalarının koltukları sarsılmaktadır. Bugüne kadar patronlarla ve polisle işbirliği halinde iktidarlarını sürdürmüş olanlar, koltuklarını kaybetmemek için oligarşiyle her türlü uzlaşma içine girebilmektedirler.

Bugün Devrimcilerin önünde sendikal mücadeleye ilişkin olarak üç çeşit görev vardır.

1. Devrimciler DİSK üst yönetimindeki reformist-revizyonist kliği teşhir etmeli, onların yönetimini devirmeli, devrimci işçileri sendika yönetimine getirmeli, DİSK'i devrimci bir sendika yapmalıdırlar.

2. Devrimciler Türk-İş'e bağlı sarı sendikalardaki ilerici-devrimci muhalefetlerin içinde yer almalı, bu muhalefetleri yönlendirmeli, faşistleri, **gangsterleri** patron köpeklerini sendikalardan temizlemelidirler.

3. Devrimciler işçi sınıfının örgütsüz milyonlarca üyesini sendikalaştırmalıdırlar.

Sümerbank'ın bazı işyerlerinde Teksif sendikası uzun süre önce grev kararı almıştır. Ancak çeşitli nedenlerle greve çıkmaktan kaçınmaktadır. Bu durum Teksif içindeki muhalefetin hareketlenmesine, kitlesel bir nitelik kazanmasına yol açmıştır. Haziran ayında İzmir-Bergama'daki Sümerbank'a bağlı Pamuk İpliği ve Dokuma Sanayiinde çalışan 600 işçi, Teksif'in gerici gangster sendika ağalarının bu tavrını protesto etmek için yürüyüş yapmışlardır. Devrimci işçi arkadaşlarımızın bu konuda yazdıkları mektubun bazı bölümleri aşağıda verilmiştir:

BERGAMA'DAKİ 600 İŞÇİ PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPTI

....Teksif sendika ağaları Teksif sendikasının tabanındaki devrimcilere karşı işverenle birleşip karşı çıktılar ve tabandan gelen devrimci hareketi işverenle birlikte engellemeye çalıştılar.

Bu baskılara karşı devrimci işçi arkadaşlarımız sonuna kadar mücadele ettiler. Alınan grev kararına rağmen greve gitmeyen sendika agaları, işverenle olan işbirliklerini gizlemek için şunu ileri sürüyorlar: Biz greve gidersek, işveren lokavt kararı alır! Sendikanın grevi yürütmek için ekonomik gücü yoktur! Teksif'in sendika ağaları, bunlar gibi sudan bahanelerle işçi sınıfımızın yasal hakkı olan grevi uygulamamaya çalıştılar. Sarı sendikacı yüzlerini bir kez daha gösterip işçi sınıfının devrimci mücadelesine bir kez daha ihanet ettiler. Kişisel çıkarları uğruna patronların yanında yer aldılar.

Ama her türlü baskıya rağmen işçi sınıfının devrimci yönünü yok edemediler. 26 işyerinde, İstanbul, Bursa, Eskişehir'deki arkadaşlarımız mücadelelerini sürdürdüler. Biz de, Bergama'daki Dokuma Fabrikasında çalışan Devrimciler olarak, başından beri oligarşiye ve onun şemşiyesi altında yaşayan Türk-İş ve Teksif'teki sendika ağalarına karşı mücadelemizi yürüttük. İşçi sınıfının Devrimci Yolunda yürüdük. Satılmış sendika ağalarının bu tutumuna karşı 12 haziran 1977 tarihinde bir protesto yürüyüşü yaptık. 600 kadar arkadaşın katılmasıyla Bergama Teksif sendikasındaki Devrimci muhalefetin gücünü bir kez daba patron yanlısı sendika ağalarına gösterdik.

Mücadelemiz durmayacak. Devrimci işçi sınıfının bayrağını oligarşinin burcuna dikene dek mücadeleye devam edeceğiz.

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE.

MÜCADELEMİZ KURTULUŞA KADAR SÜRECEKTİR.

KAHROLSUN SARI SENDİKALAR VE SENDİKA AĞALARI.

Bergamalı Devrimciler..

DEVRİMCİ KARARLILIĞIMIZ

Tüm devrimcilerin, ilerici ve yurtseverlerin faşistlerce öldürüldüğü bir ortam yaşantımızı, siyasi ve ideolojik mücadelemizin anti-faşist anti-emperyasit olduğunu belirlemektedir.

İşte böyle bir zamanda BAHADIN halkı, gençliği faşist baskıların karşısında yılmadan mücadelesini yürüten kasabalarımızdan sadece bir tanesidir. Kasaba halkımızın baskılara karşı dimdik ayakta durması ve doğru bir siyasi ve ideolojik öze sahip olması (Devrimci Yol'un siyasi etkinliği yadsınamaz) Yozgat ve Sorgun ve çevredeki faşistlerin ve onların destekçilerini daha da hırçınlaştırmak, saldırılarını yoğunlaştırmaktadırlar. Bu tür saldırıların fiilen etkisiz hale getirileceği bilindiğinden, bazı bozgunculardan yararlanma yoluna gitmişlerdir.

Seçim öncesine dek Sorgun'a atanan kaymakam vekili Orhan Eyövge aktif mücadelesini faşistlerce müşterek yürütmüş, Sorgun ve havalisine terör havası estirmişlerdir. Ancak yöre halkının kararlı tavrı bunların terörlerini tersyüz etmiştir. Kaymakam vekili Sorgun'u terketmek zorunda kalmıştır. Bu kez de sağcı milletvekili adayları Bahadın'da yeni bir oyun oynamağa kalkmışlar, propoganda yapmak amacıyla, bozguncuları halkla karşı karşıya getirmek istemişlerdir Kasaba halkının ve gençliğinin kararlılığı bunların oyununu bozmasını bilmiş , kasabayı terk etmek zorunda kalmışlardır.

Bu olaydan sonra devrimci arkadaşların üzerine jandarma salınmış onları yakalayamayınca babalarını nezarete atmışlardır. Yine halkımızın kararlılığı onların nezaretlerde yatmalarına engel olmuşlar, soruşturmayı yürütmek zorunda kalmışlardır. Bu oyunları da bozulunca yeniden milletvekili adayları kasabamıza gelip, yeni nifak tohumları (yine bazı bozguncular kullanılarak) atmak istemişlerdir. Bu kezde özellikle kadınlarımızın saldırılarıyla karşılaşmışlardır. (Halkımız ve gençlik tarlada ve benzeri yerde olduğu için, faşistlere karşı aynı etkinliği kadınlarımız göstermiştir.)

Kasaba halkının bu kadar etkinliğinde özellikle yeni oluşan örgütlerin önemi yadsınamaz. Halkımızla örgütsel dayanışmanın sağlam yapıya dayandırılması her zaman faşistlerce ve bozguncularca oynanan oyunu kesinkes bozacaktır.

Halkımızın mücadelesini bozguncular asla durduramıyacaktır.

Kahrolsun bozguncular

Yaşasın anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelemiz.

TEK YOL DEVRİM

Bahadınlı DEVRİMCİLER

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE

Devrimci Yol siyasetinin bir sempatizanıyım. Daha önce Devrimci Öğretmen dergisinin 2. ve Devrimci Yol dergisinin 4. sayısında oluşturulması istenen anti-faşist ortak savunma ve mücadele komiteleri ile direniş komiteleri hakkındaki görüşlerimi açıklamak istiyorum. Daha doğrusu anti-faşist mücadele sorunu ve bu mücadelede Devrimcilerin görevleriyle ilgili düşüncelerimi yazıyorum. Bu yazımın, doğru bulduğunuz taktirde, Devrimci Yol Dergisinde yayınlanmasını rica ediyorum.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE SORUNU VE BU MÜCADELEDE DEVRİMCİLERİN GÖREVİ

Oligarşinin seçim öncesi yaratmış olduğu faşist terör seçim sonrasında da yayılarak sürmektedir. 5 Haziran'dan bu yana Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Erzurum'da, Fatsa'da ve daha bir çok yerde Devrimci kardeşlerimiz faşist katillerce katledilmiştir. Acaba oligarşinin faşist saldırılarının ardında yatan amaç nedir? Bir açık faşizm mi? Halkın yükselen anti-faşist mücadelesini boğmak mı? Kitleler arasında yılgınlık yaratmak mı?

Bugüne kadar öldürülen devrimcilerin hemen hemen hiç birisinin katilleri bulunamamıştır. Çünkü ülkemizde faşizme kitle tabanı oluşturma çabaları bizzat devlet kurumlarınca başlatılmakta ve yönetilmektedir. Komando terörü ile polis terörü arasında özünde hiç bir fark yoktur. Bunlar birbirinin tamamlayıcısıdır.

Bunu anlayamayan kimi sol (!) grupçuklar (örneğin TİP), "komandolarla polislerin karşı karşıya getirilmesinden" (!) söz etmektedirler. Ve yine ülkemizde faşizmin tırmanmaya (!) çalıştığını söyleyen revizyonist görüşler, "faşizme geçit yok" diye bağırmaktalar; ama onlar "faşizme geçit yok" diye bağırdıkça yukarıdan aşağıya doğru sistemli bir şekilde örgütlenip ortaya çıkan faşizm kendine yeni yeni geçitler bulmaktadır. Reformist görüş (CHP ve kuyrukçuları) ise, "biz iktidara geldik, faşizmi önleyeceğiz" (!) diyerek halkın yükselen anti-faşist mücadelesini boğmaya ve onu bu düzen sınırları içine hapsetmeye çalışmaktadırlar. Kimisi de (İGD) faşist saldırılara aktif bir şekilde karşılık verilmesini "provakasyona gelme" sayarken, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, v.b. da anti-faşist eylemlere anti-Marksist yöntem ve uygulamalar getirerek kelimenin tam anlamıyla provakasyona gelmekte, katliamlara zemin hazırlamaktadır.

1 Mayıs katliamı bunun en açık delilidir. Ve yine bu yanlış görüşler, "sosyal faşist", "Maocu bozkurt" gibi zihinlerde hayali düşmanlar yaratarak, faşizme karşı mücadelede hedef şaşırtmaya çalışmaktadırlar.

Peki, faşizme karşı mücadelede devrimcilerin görevi ne olmalıdır? Faşizme karşı mücadele özünde bir devrim sorunudur. Ama faşist saldırıların alabildiğine arttığı şu günlerde faşizme karşı mücadele gündemdeki bir sorun olmaktadır. Devrimciler her şeyden önce reformist, pasifist, provakosyoncu görüşleri teşhir ve tecrit etmelidir. Sonra ülkemizin doğru bir tahlili yapılmalı ve anti-faşist mücadele stratejisi buna göre çizilmelidir.

Bugün işçi sınıfı hareketi doğru bi devrimci önderlikten yoksundur ve sendikaların yönetiminde reformist ya da revizyonist yöneticiler bulunmaktadır. İşçi sınıfının mücadelesi ekonomizmin dar sınırları içine hapsedilmeye çalışılmaktadır. Devrimciler işçi sınıfı üzerindeki reformist ve revizyonist etkinliği kırmalıdırlar. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin sadece ekonomik-demokratik mücadeleye hapsedilmesinin yanlışlığını, gerçek kurtuluşun iktidar mücadelesinde olduğunu kavratmalıdırlar. Bu uzun zaman alabilir. Yorucu olabilir. Bu yolda bir çok engellerle karşılaşılabilinir. Bu engellerin bir çoğu da soldan gelebilir. Çünkü düzenle bütünleşmiş sendika ağaları bulundukları koltukları gönül rahatlığıyla terketmeyeceklerdir. Devrimciler bu kişileri teşhir ve tecrit etmeli ve işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini yaratmalıdırlar.

Dün Devrimciler yolda, durakta kurşunlanır, faşistler okullara saldırırken, bu saldırılar bugün toplantı ve gösterilere yönelmiştir. Belki yarın bu saldırılar mahallelere, evlere, işyerlerindeki emekçilere yönelecektir. Bu saldırıları anında göğüsleyebilmek ve püskürtebilmek için bugünden örgütlenme çalışmalarına girmek zorundayız. Bunun için mahallelerde faşit saldırılara aktif bir şekilde karşılık verebilmek için *anti-faşist ortak savunma ve mücadele komiteleri* oluşturulmalıdır. Örgütsüz halk hiç bir şey yapamaz. Bu komiteler, faşistlerin saldırılarına gerekli cevabı verebilecek şekilde örgütlenmeli ve hazırlanmalıdır.

Fabrikalarda ve diğer işyerlerindeki işçilere yapılacak faşist saldırılara karşılık verebilmek için de direniş komiteleri oluşturulmalıdır. Tariş, Aliağa, Seydişehir gibi işyerlerinin nasıl faşist işgal altına düştüğü gözönüne alınırsa, direniş komitelerinin önemi daha iyi ortaya çıkmaktadır. Yeni mevzilerin kaybedilmemesi, bir faşist askeri darbe karşısında işçi sınıfının çeşitli mücadele yöntemleriyle bunu engellemesi, yeni yeni 15-16 Haziranların yaratılması için işçi komiteleri, direniş komiteleri şarttır.

Faşist işgal altındaki tüm işyerleri, mahalleler ve okullar, devrimci şiddet de gerektiğinde kullanılarak faşist işgalden kurtarılmalı, faşizmin kitle tabanı yaratma çabalarına engel olunmalı, devrimcilerin ellerindeki kitle mevzileri faşistlere kaptırılmamalıdır. Kantinlerde, sıcak üniversite odalarında anlamsız ve yararsız tartışmalar son bulmalı, tüm demokratik kuruluşlar ve sendikalar anti-faşist cephede aktif bir şekilde yerini almalıdır. Devrimciler, kitlelerin faşist saldırılar karşısında duyarlı ve aktif hale getirilmesine çalışmalı, anti-faşist mücadeleyi çeşitli yöntemlerle aktif ve militan bir şekilde sürdürmelidirler.

Devrimciler faşizme karşı mücadeleyi sürekli ve yaygın kılabilmek için kavganın en kızgın anında en ön saflarla yer almalıdır. Çünkü faşizme karşı mücadelenin sloganlarla olmayacağını, yani lafla peynir gemisinin yürütülemeyeceğini kitlelere mücadele içinde göstermelidirler. Kitleler devrimcileri kavganın içinde, ön saflarda görebilmeli ki, Onların içtenliğine inanabilsin

Önümüzde Devrimcileri zorlu ve zorlu olduğu kadar da zevkli kavga günleri beklemektedir.

Faşizme karşı mücadeleyi hayatın her alanında örgütlü ve kararlı olarak tek bir yumruk, tek bir yürek halinde sürdürelim.

Anti-faşist ortak savunma ve mücadele komitelerinin oluşturulması için, ileri.

Kahrolsun faşizm, yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Tek Yol Devrim.

Kurtuluşa kadar savaş.

Bir Devrimci Yol Sempatizanı (İzmir)

HALKEVLERİ 8. Genel Kurulunda gerici yönetime son verildi

HALKEVLERİ Genel Merkezinin 8. Olağan Genel Kurulu 9/10 temmuz günleri Ankara'da yapıldı. Bu genel kurulda iki seneden beri ileriye yönelik her adımı engelleyen anti-demokratik uygulamaları ile örgütlü anti-faşist mücadelede başarılı hale getiren eski yönetime (CHP'nin gerici kanadınca oluşturulan) son verildi. Halkevleri en geniş anti-faşist, anti-emperyalist halk kitlelerinin örgütlendiği bir demokratik mevzi haline getirmeyi amaçlayan, demokratik işleyişin yerleşmesinden yana olan devrimci halkevcilerin örgütlediği muhalefet hareketi ezici bir farkla seçimleri kazandı. CHP gerici kanadınca oluşturulan eski yönetim listesi 69 oy alırken, ilerici, demokrat, devrimcilerden oluşan muhalefet hareketi 158 oyla yeni genel yönetim kurulunu oluşturdu. Genel Başkanlığa Ahmet Yıldız seçildi.

Genel Kurulda yönetimine son verilen eski genel merkezin gerici uygulamalarını kısaca şu şekilde sıralayabiliriz:

Emperyalizme ve faşizme karşı verilen mücadeleye kararlı ve tutarlı bir biçimde katılan halk evleri kapatılmıştır. Bu yolda yürüyen bir çok halkevi de kapatılmak tehdidi ile baskı altına alınmaya çalışılmıştır.

Bunların karşısına hayali, sahte halkevleri açtırılmıştır.

Kapatılmayan halkevleri kendilerine veya başka şubelere bağlı halkodaları haline getirilmiştir.

Anti-faşist mücadelede etkin bir şekilde yer alan halkevleri arasındaki dayanışma ve birliği ortak olarak yükseltilen muhalefet sesini kesmek için her türden baskı ve anti-demokratik uygulamalar gündeme getirilmiştir.

Yurt çapında yükselen anti-faşist mücadelenin gerisinde kalınıp, CHP kuyrukçuluğu ile halkevlerinin bu mücadelede yerini alması engellenmek istenirken, bazı büyük halkevlerinin faşistlerin eline geçmesine ses çıkarılmamış, bu tür halkevlerinin faşistlerden temizlenmesine çalışan devrimcilerin önüne sürekli engeller çıkartılmıştır.

Böylesi gerici uygulamalar sürdüren eski genel merkeze karşı muhalefet hareketini örgütleyen demokrat, yurtsever, devrimci halkevciler şu temel ilkeler etrafında toplanarak mücadelelerini başarılı kıldılar:

-Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şövenist olmak.

-Ekonomik demokratik haklar için mücadele etmek ve bu mücadelenin en geniş kitle tabanında yaygınlaşmasına çalışmak,

-Ekonomik-demokratik mücadeleyi işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlı kılmak,

-Örgütsel disipline uymak; örgütsel bağımsızlığı korumak ve örgüt içi demokrasiyi sağlamak,

-Siyaset farklılıklarını hareket noktası haline getirmemek,

Genel olarak doğru saptanmış olan bu temel ilkelerle halkevlerinin gerek örgüt içi çalışmaları, gerekse diğer demokratik kitle örgütleriyle olan ortak çalışmalarda tutarlı bir çizgi izleme olanağına kavuştuğu inancındayız.

Bu noktada halkevlerinin anti-faşist mücadeledeki yerini ve önemini bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Ülkemizde faşizme karşı mücadele giderek kızgınlaşıyor tüm emekçi halkımız, devrimci ilerici kuruluşlar üzerinde faşist baskı ve terör alabildiğine yoğun; önümüzdeki günlerde bu baskı, terör ve faşist saldırıların daha da artacağı apaçık ortada. İşte böyle bir ortamda anti-faşist mücadelenin en geniş halk yığınlarına benimsetilmesi, aktif bir mücadele anlayışı ve faşist demagojinin teşhiri ile faşizmin terör ve demagoji üzerine kurulu taktikleri açığa çıkarılmalı ve bu yolda mücadele yoğunlaştırılmalıdır. İşte bu noktada halkevlerine de büyük görevler düşüyor. Ülkemizin dört bir yanına yayılmış halkevlerinde çalışan devrimciler halkımızı bağımsızlık-demokrasi mücadelesi saflarına çekmeli, kitlenin ekonomik demokratik haklar için mücadeleye sarılmasını sağlamalı; faşizme karşı aktif mücadele anlayışını gündeme getirerek ve mücadeleyi bu yolda derinleştirerek, gerçek kurtuluşun devrimci yolunu göstermelidir.

Ülkemizde 600'ü aşkın ilçe ve 40 bini aşkın köy varken, sadece 500 civarında halkevi ve halkodası vardır. Üstelik bunlardan 480'i Batı ve kıyı bölgelerinde sadece 10-15'i Türkiye'nin üçte birini teşkil eden Doğu ve Güneydoğu bölgesinde. Devrimci ve ilericilerin bulundukları bölgelerde açacakları halkevleri ve halkodaları ile anti-faşist mücadeleye daha etkin olarak katılacakları şüphe götürmez bir gerçek. Özellikle Doğu bölgelerindeki devrimcilerin bu tür çabalarının olumlu olacağı inancındayız.

Genel Kurul çalışmalarında devrimcilerin belli hataları olmuştur. Bunlardan sonuçlara etkili olanı; devrimcilerin yönetiminde bulunan halkevleri ile yeterince ilişkinin kurulamamış olması, özellikle Ankara dışındaki halkevleri ile diyaloğun sağlıklı bulunmayışı Genel Kurul sırasında kurula katılan delegelerin yönetim kurullarında güçleri oranında temsilini tam anlamıyla gerçekleştirememiştir. Yönetimde ağırlıkla söz sahibi olma imkanı varken, bu durum arzulanan şekilde gerçekleştirilememiştir. Merkez Yönetim Kurulunda da ağırlıklı temsil sağlanamamıştır. Bütün bunlara rağmen bugünkü yönetimin karmaşık yapısında, yukarıda sıraladığımız ilkeler ve anlayış doğrultusunda tabanda ve kitleler arasında mücadele sürecektir ve hiç şüphesiz ki anti-faşist mücadelede aktif tavır alan devrimciler halkevleri yönetimini de etkileyecek ve mücadelelerini başarılı kılacaklardır.

-HALKEVLERİNDE EN GENİŞ KİTLEYİ ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYE SOKALIM..

-AKTİF MÜCADELE ANLAYIŞI İLE FAŞİST TERÖR BASKI VE DEMAGOJİYİ BOŞA ÇIKARALIM...

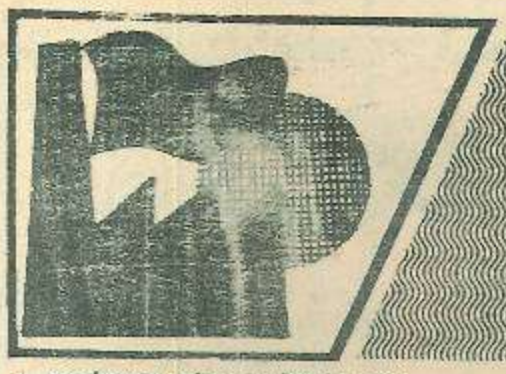

SENDİKALARDA ÇALIŞMA VE DEVRİMCİ SENDİKACILIK

1. KRİZ DERİNLEŞİYOR-MUCADELE GELİŞİYOR

Kriz derinleşiyor:

Türkiye, emperyalizmin hegemonyası altında bir ülkedir. Ekonomisi çarpıktır ve dışa bağımlıdır. Çeşitli sektörler aşırı ölçüde (emperyalizmin ve yerli ortaklarının çıkarları doğrultusunda) gelişirken, alt yapı yatırımları ve bazı sektörler yeterince gelişmemiştir. Ekonomi, hammadde, yarı mamul girdiler ve makina-teçhizat açısından emperyalist tekellere bağımlıdır. Bu bağımlılık giderek artmaktadır. Bu ise ülkenin emperyalist tekellerce giderek daha fazla yağmalanmasına yol açmaktadır. Yapısal dışa bağımlılıktan kaynaklanan ödemeler dengesi sorunları ise ülke parasının değerinin sürekli olarak düşürülmesine yol açmaktadır. Bu ise emperyalist sömürüyü daha da artırmakta, enflasyonunu geniş emekçi kitlelerin gerçek gelirlerini sürekli azaltmasına neden olmaktadır.

Ülkede genel olarak ekonominin ve özel olarak da sanayinin çarpık yapısı, 1950'lerden sonra görülen tarımda makinalaşmanın yol açtığı mülksüzleştirme sonucunda ortaya çıkan büyük işsiz (açık işsiz) kitlelerinin gelişen sanayi tarafından emilmesini engellemiştir. Bugün işsizlik giderek büyümektedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde buhran dönemlerinde bile görülmeyen işsizlik oranları Türkiye gibi geri bıraktırılmış ülkeler için yapısal bir hastalık halindedir. Türkiye'de bugün açık işsizlerin sayısı 3 milyona yakındır (çalışabilir nüfusun yaklaşık olarak yüzde 15'i).

Emperyalizmin ve oligarşinin sömürüsü de hayat pahalılığının gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırılamayacak bir şekilde artmasına yol açmaktadır. Ticaret Bakanlığı'nın yayınlarına göre, 1963 yılı ile karşılaştırıldığında, İstanbul'da hayat tam 5 misli pahalılanmıştır. 1963 yılında 1000 lirayla geçinen bir aile, aynı hayat seviyesini sürdürebilmesi için 1977 yılı nisan ayında 4924 lira almak zorundadır.

Derinleşen ekonomik kriz, emekçi sınıf ve tabakalar üzerindeki sömürü ve baskının artmasına yol açmaktadır. Bu ise en geniş emekçi kitlelerinin karşı olan muhalefetini artırmakta, en geniş kitlelerin bir çözüm yolu aramasına neden olmaktadır. Emekçi sınıflar arasında ekonomik-demokratik mücadele açısından en örgütlüsü olan işçi sınıfı, burjuvaziye karşı her geçen gün daha da sertleşen bir mücadeleye çekilmektedir.

İşçi sınıfının talepleri artıyor:

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesi bir taraftan gerçek gelirlerin pahalılık nedeniyle düşme eğilimine karşı direnme, diğer taraftan (Türkiye deki toplumsal ve ekonomik gelişme bağlı olarak) daha iyi bir yaşamı kendisine layık görme ve bunu talep etmeden kaynaklanmaktadır.

Köyden ilk kez şehre göç eden bir yoksul köylü için 1800 TL. asgari brüt ücret (neti 1250-1300 TL arasıdır) köydeki yaşam koşullarının üstünde bir yaşam sağlar. Sigortalı olmak, çalışma süresinin belirli olması, yıllık ücretli izin kullanabilmek, v.b. gibi yasal haklar onu ilk başlarda yeterince tatmin eder. 1950'lerde ve 1960'larda meydana gelen büyük iç göçler, yarattığı bu nisbi refahla sınıf mücadelesinin gelişmesini belli bir ölçüde etkiledi.

Ancak zaman içinde köyden göç eden yeni işçi şehir yaşamına alışır. Normal şehirlilerin standardlarına ayak uydurmaya çalışır. Yamalı pantolunu, delik ayakkabıyı bırakır. Sinemaya gitmek ister. Gecekondusunda elektrik, su için, mahallesine yol için belli bir mücadeleye girer. Ücret artış talebinin ilk unsuru köy ve şehir arasındaki farkın kapatılması doğrultusundadır. Şehirli gibi yaşamayı kendine hak kabul edince, bu iş için gerekli **ücreti** almak için mücadeleye girer.

Diğer taraftan, zaman içinde şehirli işçilerin de tüketim alışkanlıkları değişir. Bundan 10 yıl önce işçilerin evinde televizyon çok seyrek görülürdü. İşçiler, evlerinde televizyon, buzdolabı, çamaşır makinası gibi dayanıklı tüketim mallarının olmasını bir hak olarak görmezlerdi. Bugün görüyorlar. Ücretlerini de buna göre istiyorlar. Türkiye'de tüketim ekonomisinin süratle gelişmesi, gerçek ücretlerin (alım gücünün) artırılması talebinin ana kaynaklarından biridir. (I)

Buna ek olarak, işçi sınıfının en genel anlamda eğitim düzeyi yükselmektedir. Burjuva eğitim düzeninden geçenlerin sayısı artmaktadır. Buna bağlı olarak da işçiler, toplam gelirlerinin artmasının yanı sıra

-Daha az yorulmak ve yıpranmak (daha kısa çalışma süresi ve daha az yorucu iş),

-Daha emniyetli ve rahat bir yerde çalışmak,

-İş teminatına sahip olmak, her gün işten atılmak korkusuyla yaşamamak,

-İşyerinde işçinin kişiliğine saygı gösterilmesini ve iş yerinde işçinin söz hakkının olması için de talepler öne sürmektedirler.

Geribıraktırılmış ülkelerde ekonomik-demokratik mücadele sertler:

Bu nedenler işçilerin ücret taleplerinin çok yüksek olmasına neden olmaktadır. Tekelci işletmelerde bugün toplu sözleşmelerde alınan maddi haklar işçilerin parasal gelirlerini sözleşmenin birinci yılında yüzde 60, yüzde 70 oranlarında artırmaktadır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde imzalanan toplu iş sözleşmelerinde ise bu oran yüzde 10, yüzde 15 civarında bile olmamaktadır.

Diğer taraftan, emperyalist tekeller tüm dünyayı sömürdükleri nden ücret artış isteklerini Türkiye'deki yerli tekelci kapitalistlerden ve daha genel olarak tüm kapitalistlerden daha kolay karşılayabilmektedir.

Türkiye'deki burjuvazi sömürdüğünün bir kısmını emperyalistlere aktarmaktadır. Çarpık sanayileşmenin yol açtığı enerji kısıtlamaları, dışa bağımlı yapının ortaya çıkardığı döviz sıkıntısı ve girdi (hammadde, yarı mamul madde, makina-teçhizat) karaborsası, her gün kapitalistlerin kasasından milyonlarca lirayı heba etmektedir.

Talebin daha fazla, verilebileceğin ise daha az olmasına bağlı olarak toplumsal buhran derinleşmekte, ekonomik-demokratik mücadele çok daha sert ve militan gelişmelere açık olarak gelişmektedir.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde, ekonominin **devresi** hareketinin buhrana girdiği dönemlerde grevler ve direnişler artmaktadır. Ekonomik-demokratik mücadelenin gelişmesinde determinist yön ağır basmaktadır. Halbuki Türkiye gibi geribıraktırılmış ülkelerde, olgunlaşmamış milli krizin sürekli varlığına bağlı olarak, ekonomik-demokratik mücadelenin gelişmesinde **volantirist yön daha ağır basmaktadır. Ekonomik-demokratik mücadelenin bugün daha ileri noktalara götürülmesi ekonomik buhranın daha da derinleşmesinden ziyade Devrimcilerin doğru kitle çalışmasına bağlıdır.**

Türkiye'de bugün ekonomik-demokratik mücadelede örgütlenme düzeyi geridir:

Türkiye'de bugün işçi sayısı 5 milyona yakındır. Ama Sosyal Sigortalar Kurumu'na üye gözüken işçilerin sayısı 1975 yılında sadece 1,8 milyondu. Yürürlükteki yasalara göre, her çalışan Sosyal Sigortalar Kurumu kapsamında olmalıdır. Buna göre, işçi sınıfının yüzde 60'ından **fazlası mevcut yasal haklarından yararlanamamaktadır.**

Türkiye'de sendikalar bir güç gösterisinde bulunmak amacıyla üye sayılarını abartırlar. Herbirinin abartılmış rakamlarını kenara bırakırsak, Sosyal Sigortalar Kurumu kapsamında gözüken işçilerin sayısı sendikal işçi sayısı için bir üst sınırdır. Buna göre, işçi sınıfının daha yüzde 40'ından azı ekonomik-demokratik mücadelede örgütlüdür.

Bu işçilerin bir kısmı gangster sendikalara, (işyeri patron Sendikaları ve işçileri aldatarak toplu sözleşme imzalayan Türk-İş içindeki bazı sendikalar) bir kısmı faşist sendikalara üyedir. DİSK'in üye sayısı 300-350 bin civarındadır. DİSK'te yönetimde olan reformist-revizyonist ittifak, işçi sınıfının en geniş örgütlenmesini sağlayabilecek militan bakış açısına ve kadrolara sahip değildir. İşçiler kendileri örgütlenip, bir sürü tehlikeyi de göze alarak DİSK'e bağlı sendikalara üye olmaya gelmektedir.

Tekelci işletmelerde ve kamu iktisadi teşebbüsü işletmelerinde çalışan işçilerin hemen hemen tümü şu veya bu sendikaya bağlıdır. Bu işletmelerde alınan Türkiye açısından göreli olarak yüksek ücret zamları, Anadolu'nun dört bir yanında asgari ücretin altında, hiç bir güvencesi olmadan patronun emrinde olan işçileri ekonomik-demokratik mücadeleye çekmektedir. Buralardaki büyük örgütlenme potansiyeli ancak ekonomik-demokratik mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsetmeyen, militan bir devrimci sendikacılık anlayışı ve pratiğiyle eyleme dönüşebilir

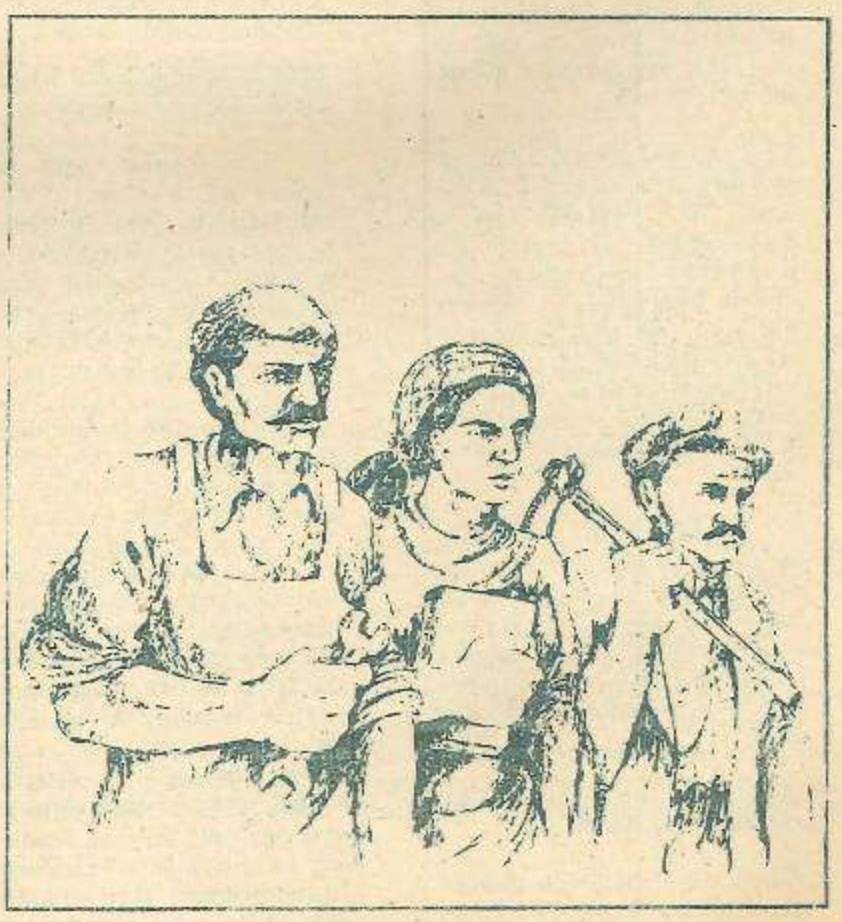

2 DEVRİMCİLER EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELEYE NASIL BAKAR

EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELE POLİTİK MÜCADELEYE BAĞIMLIDIR:

Devrimciler, ekonomik - demokratik, ideolojik ve politik mücadeleyi bir bütünlük halinde yürütürler. Ekonomik mücadele, üretim araçlarının **büyük** bir bölümünün sömürücülerin elinde olduğu bir düzende gelirleri artırma, yaşama ve çalışma koşullarını daha iyileştirme mücadelesidir. Demokratik mücadele ise, iktidarda oligarşinin bulunduğu bu düzende bazı burjuva hak ve özgürlükleri elde etme, faşizmin kitle tabanı oluşturmasını engelleme mücadelesidir. İşçi sınıfının en geniş kesimlerini aktif bir şekilde anti-faşist mücadeleye sokmayı amaçlar.

Sosyalist bilinç kitlelere Devrimciler tarafından götürülür. Kitleler kendiliklerinden sosyalizmi öğrenemez. Kitleler, önce sorunlarını mevcut **sosyo**-ekonomik sistem içinde çözmeye çalışırlar. Emekçilerin kendiliğinden gelişen muhalefeti sistemin içinde kurtuluş ararr. Kitleler gelirlerini artırmaya daha geniş hak ve özgürlükler elde etmeye çalışırlar. Ama dertlere derman bulmanın o kadar kolay olmadığını, sosyalistlerin onlara öğrettiği iktidar mücadelesi başarıyla ulaşmaksızın kökten hiç bir sorunu çözümleyemeyeceklerini **somut yaşamda görürler.** Diğer taraftan, Devrimcilerin yolgöstericiliğinde yürütttükleri ekonomik-demokratik mücadelede ise sınıf örgütlenmesinin ve birliğinin gücünü yine **somut yaşamda öğrenirler, hakim sınıfların yüzyıllardır beyinlerine kazımaya çalıştığı kendine güvensizlikten bir ölçüde kurtulurlar.** Devrimciler için ekonomik demokratik mücadele birinci amaç değildir. Ekonomik-demokratik mücadele sömürüyü ortadan kaldırmaz. Sömürünün sona erdirilmesinin tek yolu, işçi sınıfının önderliğindeki emekçi kitlelerinin iktidarı alması ve bir süreç içinde yukardan aşağıya sosyalist üretim biçimini yerleştirmesidir. Kurtuluş iktidar mücadelesindedir, ancak

-Kitlelerle bağ kurmanın,

-Kitlelerin reformist ve revizyonistlerin denetimi altına girmesini **önlemenin**

-Kitleler arasında sosyalist düşünceyi yaygınlaştırmanın,

-kitlelerin kendi güçlerine güven duymalarının,

-kitlelerin bu düzene umut bağlamalarına bir son vermenin,

-Kitleleri bencillikten ve dargörüşlülükten kurtarmanın,

-Kitleler içindeki en ileri, öncü unsurları kadrolaştırmanın,

-Kitleleri anti-faşist mücadeleye aktif olarak çekmek ve fabrikaları bugün anti-faşist mücadelenin bir kalesi haline getirmenin **yollarından biri olarak** e konomik-demokratik mücadele **yararlıdır ve gereklidir.**

Devrimciler, kitlelerin bu düzene karşı olan muhalefetlerine bilinç unsuru katarak iktidar mücadelesine yönlendirmeye çalışırken, legal mücadele olanaklarından yararlanmayı da asla reddetmezler. Özellikle krizin derinleştiği dönemlerde, politikadan uzak kesimler bile bu legal mücadele yollarından sınıf mücadelesine itilir.

Bu legal mücadele olanaklarının başında sendikalar gelir.

Sendikalar, ekonomik - demokratik mücadelenin **politik mücadeleye bağımlı** olarak yürütüldüğü örgütler olmalıdır. "**Sendikalarda** çalışmak, sendikalar aracılığıyla kitle bağı kurmak revizyonist çalışma tarzıdır" şeklindeki dargörüşlülük Marksizm-Leninizm ile bağdaşmaz. Sendikalarda revizyonistçe çalışmak vardır; sendikalarda devrimci bir şekilde çalışmak vardır. Bu en basit doğruyu unutup, sendikalarda çalışmaya, legal örgütler aracılığıyla da kitle bağı kurmaya veya mevcut bağları pekiştirmeye karşı çıkmak son derece hatalıdır.

Bugün Devrimciler işçi sınıfı içinde çalışma yollarından biri olarak sendikaları nasıl ele alırlar?

Devrimci dünya görüşü, ekonomik-demokratik mücadelenin politik mücadeleye bağımlılığını kabul eder. Sendikalardaki mücadele, politik mücadeleye yaptığı katkılar açısından önemlidir ve bu katkıyı azamiye çıkartacak şekilde yönlendirilir. Ekonomik - demokratik mücadele, bu düzene bağlanan umutları artırmak için değil, gerçek kurtuluşu kitlelere benimsetebilmek amacıyla yürütülür. Bu nedenle de sendikalar kendi başlarına birer amaç değildir.

Ama devrimciler bu düzen sınırları içindeki ekonomik - demokratik mücadeleyi de ihmal etmezler. Mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsetmedikleri, tüm işçi kit-

lesini örgütlü bir şekilde tuttukları ve sınıf bilinci verdikleri için, devrimcilerin yönetimindeki sendikalar bu mücadelede diğer sendikalardan çok daha başarılıdırlar.

Sendikalardaki çalışma günün siyasi görevlerine göre şekillenir. Örneğin, bugün temel siyasi görev, işçi sınıfının savaşçı partisinin oluşturulmasıdır. Bu partileşme süreci, hayatın her alanında mücadele verebilen ve Marksizm-Leninizmi özümlemiş kadroların oluşturulma ve çelikleştirilmesidir. Sendikalar aracılığıyla da işçi sınıfı içinde sürdürülen mücadele, bu ana görev çerçevesinde ele alınır.

Bugün Devrimciler için sendikalarda çalışmanın birinci amacı, en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasını yapmak, işçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketi içinde ortaya çıkan öncü işçileri birer kadro haline getirebilmektir. Mücadele geliştikçe, bugün ekonomik çıkarları için biraraya gelen kitleleri, zaman içinde oluşturulan kadrolar aracılığıyla anti-oligarşik ve anti-emperyalist mücadelenin destekçisi haline dönüştürmek, onları aktif olarak anti-faşist mücadeleye çekmek de önem kazanacaktır.

Sendikalarda çalışmak iki şekilde olur.

-Tek tek devrimciler devrimci olmayan sendikalarda çalışabilirler,

-Devrimciler sendikaları ele geçirip onları devrimci sendika haline dönüştürür veya devrimci sendikalar oluşturur.

Devrimci olmayan sendikalarda çalışma:

Devrimciler, mevcut legal çalışma olanaklarına ve Devrimci Hareketin sendikal haretketteki gücüne bağlı olarak, faşist (2), gangster tipi, reformist (3) ve revizyonist sendikalarda gerçek siyasi niteliklerini şartlara uygunluk ölçüsünde açarak çalışabilirler. En yoğun baskı dönemlerinde bile büyük olasılıkla bazı sendikalar varlığını sürdürecektir. Devrimciler bu tür bir çalışmayı her türlü zor şart altında yapmalıdırlar.

Bu çalışmalarda Devrimciler, sınıf mücadelesi içinde karşılaştıkları en sağlıklı öncü unsurları kadrolaştırmaya çalışırlar. En genel doğruları kitleye aktarmaya, çalışılan örgütün niteliğine bağlı olarak kitlelerde insiyatif kullanma, eleştirme yeteneklerini geliştirmeye çalışırlar. Yönetimdekilerin siyasi görüşlerinden kaynaklanan yanlış tavırlarını (patronlarla gizli görüşmeler, sendikal demokrasinin işletilmemesi, v.b.) kadro niteliği olmayan, fakat kişisel güven ilişkilerinin bulunduğu kişilere teşhir edip, çeşitli konulardaki doğru tavırları yaygınlaştırarak mevcut yönetime karşı yaygın bir muhalefet oluşturmaya çalışırlar. Mevcut sekter olmayan ve ilerici muhalefetleri örgütlemeye ve veya güçlendirmeye çalışırlar.

Devrimcilerin yürüttükleri bu çalışmalar, her somut duruma göre farklılık gösterir. Devrimci sendikadaki güçler dengesini doğru tahlil ederek ve siyasi görevlerini göz önüne alarak tavrını belirlemek zorundadır.

Devrimci sendikacılık:

Devrimciler, legal koşullar elverdiğinde ekonomik-demokratik mücadeleden beklediklerini gerçekleştirmenin etkin yollarından biri olarak mevcut sendikaları ele geçirmeye veya yeni sendikalar oluşturmaya çalışırlar. Hangisinin kullanılacağı genel siyasi ortama ve Devrimci Hareketin ilgili alandaki gücüne bağlıdır.

Devrimciler için devrimci sendikanın kaderi politik mücadeleye bağlıdır. Belirleyici olan politik mücadelenin gelişmesidir. Bu açıdan, sendikanın varlığını sürdürebilmesi belirleyici değildir. Revizyonistler, barışçıl **geçiş** umutları içinde sendikaların sürekli büyüyerek gelişeceğini ve sosyalizme barışçıl yoldan geçişin şartlarını yaratmada belirleyici bir güç olacağını öne sürerler. Bu nedenle de sendikaların örgüt varlığının korunması revizyonistler için birinci meseledir. Açık faşizmin bastırdığı dönemlerde, bu ekonomik örgütün yaşayabilmesini sağlamak amacıyla politik ilkelerden her türlü tavizi vermeye, hakim sınıflarla uzlaşmaya hazırdırlar.

Devrimciler sendikalarda çalışırken ana amaçları en geniş kitlelere siyasetlerini götürmek onları bugün verilen anti-faşist mücadeleye duyarlı ve anti-faşist mücadelede aktif hale getirmek ve bu kitle içindeki öncü unsurları kadrolaştırmaktır. Konu sadece kadro çalışması açısından alınmamalıdır. Yapılması gereken şey, en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasıdır.

Bugün DİSK içinde reformist-revizyonist bir ittifak yönetimdedir. Bu ittifak, Devrimcilerin işçi kitleleriyle bağ kurmalarını, onlara siyasetlerini götürme araçlarından biri olarak sendikaları kullanmalarını yalana dayalı bir politikayla engellemek istemektedirler. **Kitleleri** anti-faşist mücadeleye karşı **duyarsız** hale getirmeye çalışırken, "maocu, anarşist goşist" şartlandırmasıyla işçi sınıfının mücadelesini saptırmaya çalışmaktadır. Reformist ve revizyonistlerin yüzünün teşhir edilmesi, doğru sendikacılık pratiğinin kitlelere gösterilmesi bu açıdan giderek önem kazanmaktadır.

İşçi sınıfı içindeki çalışmayı salt kadro çalışması şeklinde almak, siyasetimizi kitlelere götürme ve kitleleri anti-faşist mücadeleye aktif olarak çekme mücadelemizde sendikaların katkılarını kenara itmeye ve sağda solda tanışılan bir kaç işçiyi belli ilişkiler çerçevesine sokmayı işçi sınıfı içinde çalışma olarak gösterme anlayışına kadar gidebilir.

Devrimciler denetimlerindeki sendikaları, siyasetlerini kitlelere ulaştırmanın araçlarından biri olarak kullanırlar. Bir çok kişi, kitlelere siyaset götürme sorununu, kadrolar arasında tartışılan konuları siyasi bilinç düzeyi çok geri işçilere götürmek olarak ele almaktadır. Siyasi mücadeleyi günlük yaşamdan koparmakta ve soyutta entellektüel tartışmalara girmektedir. Kitleler Devrimci Yol'un doğruluğunu, TKP'nin Halkın Sesi'nin yanlışlığını teorik tartışmaları dinleyerek kararlaştırmaz. Kitleler, belli siyasetlerin somut olayları nasıl ele aldığına, bu olaylar karşısında nasıl tavır aldığına bakar ve safını belirler. Kitlelere siyaset teorik tartışmalar şeklinde değil, **siyasetimizin** somut durumlarda aldığı tavırlarla iletilir. Biz faşizm tahlilimizin doğruluğunu bir çok ustadan atıf yaparak değil, faşistlere karşı verdiğimiz aktif mücadelenin başarılarıyla, elde ettiğimiz mevzilerle, önerdiğimiz doğru siyasetlerle gösteririz. Sendikalara ilişkin siyasetemizin doğruluğunu, sendikalarda çalışan Devrimcilerin fedakar, tutarlı **mücadeleleri ve bir Devrimciye yaraşır kişisel tavırlarıyla, ekonomik-demokratik mücadelede ileriye doğru attığımız somut adımlarla, işçi kitlelerine gösterdiğimiz somut siyasi hedeflerle kanıtlarız.**

Devrimciler, denetimlerindeki sendikaları, kitleleri aktif olarak anti-faşist mücadeleye çekmenin araçlarından biri olarak kullanırlar. İşçi sınıfını, tüm emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesine ve onlar üzerinde uygulanan baskılara karşı duyarlı hale getirirler. İşçilerin fabrikada, mahallede, kahvede, köyde aktif birer anti-faşist militan haline gelmesini sağlarlar. Faşizmin kitle tabanı oluşturma çabalarına karşı militan bir kamuoyu yaratmayı amaçlarlar.

Kitlelere siyasetimizi somut olaylardaki tavırlarımız ve onların nedenlerinin açıklanması şeklinde götürürken ve kitleleri aktif bir anti-faşist mücadeleye sokmaya çalışırken, kitlelerin içindeki en ileri unsurlarla bağ kurarız, onları birer kadro haline getiririz, onları her türlü tartışmanın ve daha da önemlisi her türlü mücadelenin içine sokar, çelikleşmelerini sağlarız.

Devrimci sendikacılık somutta nasıl olmalıdır:

Devrimciler ekonomik demokratik mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsetmezler. İşçiler arasında oluşturulan kadroları ve sempatizanları, çeşitli "ikna yollarını" kullanmaya alıştırırlar.

Devrimci sendikalar, işçileri bireycilikten, sadece kendi fabrikasını, kendi sınıfını veya kendi halkını düşünmekten kurtarmaya çalışır. Başka fabrikaların işçilerinin, başka emekçi sınıf ve tabakaların ve başka halkların sorunları işçilere kavratılır, kurtuluşun tüm emekçi sınıf ve tabakaların ortak mücadelesinden geçtiği öğretilir. Şövenizm teşhir edilir. İşçilerin enternasyonalist bir bakış açısı edinmeleri sağlanır.

Devrimci sendikalarda devrimci işçiler yönetimindedir. Yöneticiler birer devrimci kadrodur. Bunun gerekli kıldığı fedakarlık, bilinçlilik, tevazu ve namusluluğu gösterirler.

Devrimci sendikalar, işyerlerindeki tüm işçileri bir yapı içine sokar (bu yapı her 20 işçinin oluşturduğu konseyler şeklinde olabilir.) piramidal ilişkiler zinciri, işçileri sürekli olarak örgütlü tutar. İşçilerin eğitim çalışmalarını ve her türlü legal eylemlerini örgütler ve denetler. Direnişlerde tüm işçiyi bir ordu haline sokar.

Yardımlaşma sandıkları ve tüketim kooperatifleri, sağladığı günlük ekonomik çıkarlardan daha çok, direnişlerde ve işten atılma durumlarında işçilerin zor durumda kalmamaları için birer güvence olarak kullanılır. Bu **çalışmalarda** işçilerin kendi kendilerini yönetme alışkanlıklarının geliştirilmesi, insiyatif kullanmaları, kollektif mücadeleye ve dayanışma içinde yaşamaya alışmaları, bireycilikten kurtulmaları, eğitilmeleri ön plan da tutulur.

İşçilerin eşleri ve çocukları da kadın ve gençlik derneklerine sokulur, buralarda onların da politize olmaları, demokratik ve politik mücadeleye katılmaları sağlanır. Özetle; devrimci sendikacılık anlayışı, işçiyi ve ailesini en geniş bir örgütlenmenin, hayatın tüm safhalarını kapsayan bir örgütlenmenin bir parçası haline getirip onun mücadeleye daha aktif bir şekilde girmesini sağlamaya çalışır.

Devrimci sendikalarda eğitim mücadelenin bir parçasıdır, mücadele içinde ve mücadeleyi daha da geliştirmek için eğitim yapılır. İşyerlerinde öncelikle kadroların çok iyi bir eğitimden geçmeleri sağlanır. Daha sonra, sendikadan yapılacak eğitim malzemesi desteğiyle işyerlerindeki kadrolaşmış işçilerin mevcut yapı (örneğin konseyler) içinde yaygın kitle eğitimi uygulamaları, bu eğitimin derneklerdeki seminerle desteklenmesi sağlanır. Bu eğitimler, kafalara yararsız bilgilerin sokulmasını değil, işçilerin en geniş kesimlerini eyleme **çekmeye** yöneliktir.

Devrimci sendikalar kendi üyelerine ve onlar aracılığıyla da ulaşabildikleri emekçilere ülkedeki ekonomik, toplumsal ve siyasi gerçekleri açıklamaya çalışırlar. Bunun yollarından biri olarak, kitlelerin somut sorunlarından hareket ederek siyasi çözüm yollarını gösteren emekçi kitlelerin mücadelesinin ortaklığını vurgulayan, burjuva düzeninin pisliklerini teşhir eden, sosyalizmi öğreten sendika gazetesi ve broşürleri yayınlamaktır.

Devrimci sendikalarda **toplu sözleşmelere birer kurtuluş yolu olarak bakılmaması gerektiği öğretilir. Ama toplu sözleşmelerde en iyi ekonomik ve demokratik haklar elde etmek için çalışılır** Toplu sözleşme taslak hazırlık çalışmaları birer eğitim alanı haline getirilir. Patronun kârı, toplu sözleşmede mevcut koşullarda alınabilecek haklar, sömürüyü ortadan kaldırma yolları tartışılır. Taslak beraber hazırlanır. Toplu sözleşme masasına işyerindeki işçi temsilcileri ve sendikacılar oturur. Her oturumda, söz hakkı olmayan dinleyici alınması **yararlıdır.** Her toplu sözleşme görüşmesinden önce ve sonra bütün işçilerin katıldığı toplantılar yapılır. Görüşmelerin gelişmesi konusunda ayrıntılı bilgi verilir, bazı maddeler konusunda bağlayıcı karar alınır, bazı maddeler konusunda işçi temsilcilerine ve sendikacılara yetki verilir. Toplu sözleşme imzalandıktan sonra yapılan toplantıda eleştiri ve özeleştiri yapılmalı, ekonomik-demokratik mücadelenin bu safhası değerlendirilmelidir.

Toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmayla sonuçlanmaz ve grev olursa, devrimci sendika grevi sadece o fabrikanın işçilerinin değil, tüm emekçi sınıf ve tabakaların eğitildiği, örgütlendiği ve anti-faşist cepheye aktif olarak çekildiği bir savaş okulu haline getirmeli, grevi kullanarak siyasi kadroların diğer fabrikalardaki işçiler ve diğer emekçiler arasında çalışma yapmasını sağlamada yardımcı olmalıdır. Devrimci sendika, diğer emekçi sınıf ve tabakalar arasında çalışma yapan Devrimcilerle de bağ kurmalı ve eylemleri emekçi sınıf ve tabakalar arasında işbirliğinin geliştirilmesinin aracı haline getirmelidir. (Bu konuda bkz. **Devrimci Yol**, Özel Sayı, No 2)

Devrimci sendikalarda, eğitilmiş bir taban temelinde en geniş sendikal demokrasi uygulanmalı, sık sık genel toplantılar yapılmalı, işçiler eleştiri ve özeleştiriye alıştırılmalı, çalışmasından memnun olunmayan, örnek bir işçi olmayan temsilciler kendilerini seçenler tarafından her an görevden alınabilmeli, sendika tüzüğü gerçekten demokratik olmalıdır.

Devrimci sendikacılığın özellikleri daha açılabilir. Fakat ana hatları bunlardır.

Ancak bu anlayışa sahip sendikalara devrimci sendika diyebiliriz.

Ancak bu anlayışa göre örgütlenmesini ve çalışmalarını yürüten bir sendika, işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesini en iyi şekilde ve politik mücadeleye bağımlı olarak geliştirebilir ve kitleleri insanın insanı sömürmediği bir düzen kurma yolunda harekete geçirmede devrimci harekete katkıda bulunabilir.

İşçi sınıfı üzerindeki reformist - revizyonist hegemonyayı kırmak için, ileri.

DİSK'te devrimci sendikacılığı hakim kılmak için ileri.

En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması yapmak için, ileri.

Öncü işçileri kadrolaştırmak için, ileri.

DİPNOTLAR:

(1) Gelişmiş kapitalist ülkelerde genel olarak emekçilerin ve özel olarak da şehirli işçilerin tüketim kalıpları bu kadar süratle değişmediğinden, gerçek ücretlerin artmaması fazla bir toplumsal muhalefete yol açmaz.

(2) Türkiye'de faşistler kitle tabanı oluşturma çabaları içinde sendikalara da önemli yer veriyorlar, sendikaları faşist demagojinin kitlelere iletildiği yerler olarak kullanıyorlar. Faşistler sendikal çalışmayı reddetmez. Aksine "tek ve mecburi sendikacılık" formülasyonuyla **bütün işçilerin tek devlet sendikasına üye edilmesini** savunur. Türkiye'deki sivil faşist güçler patronlarla anlaşarak işsizleri işe yerleştirmekte, bu işsizleri faşistleştirmekte ve bunlar aracılığıyla işyerinde kara terör uygulamaktadırlar. Seydişehir, Aliağa, Tariş olayları bunun örnekleridir. Faşist sendikalar, faşist demagojiyle kitlelerin düzene karşı olan muhalefetini Devrimcilerin üstüne döndürürken, kitle tabanı da oluşturmaktadırlar. (Bu konu önümüzdeki sayılarda daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır.)

(3) Reformist sendikacılık, bu düzene getirilen bazı değişikliklerle kapitalist sistem içinde bir çözüm arama çabasının işçi sınıfının kendiliğindenci hareketine yansımasıdır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde aldığı şekil işçilerin yönetime katılması, fiyat artışlarının bir denetim altına alınması ve üretimin arttırılması için tüm çabanın gösterilmesi şeklinde özetlenebilir. Böylece **işçi aristokratlarının yönettiği sendikalar düzenin sorumluluğunu paylaşırlar.** Derinleşen ekonomik buhran "tarafların anlayışlı davranmasıyla, her iki tarafın da en az zarar göreceği bir şekilde" geçiştirilmeye çalışılır. Derinleşen buhran karşısında sınıf mücadelesinin keskinleştirilmesi yerine işçi sınıfının burjuvazi için fedakarlıklarda bulunması istenir. Ayrıca yönetimi paylaşan sendikalar, işçilerden daha fazla üretim isterler. Ücretleri üretime göre düzenlerler. Fazla üretim çıkmadığı durumlarda ücretler azalır. Bu ise üretimi aksatan işçilerle aksatmayanlar arasında kavgalara varan anlaşmazlıklara yol açar. Almanya'da ve daha gelişmiş şekliyle Norveç'te görülen bu uygulamalar işçi sınıfı hareketini büyük ölçüde geriletmektedir. Ancak olgunlaşmamış milli krizin sürekli varolduğu Türkiye gibi ülkelerde bu yapı işleyemez.

SOSYALİST
PARÇALAN
SOVYET
KUTUPLAŞMA

ÇİN-SOVYET KUTUPLAŞMASINA YAKLAŞIM BİÇİMLERİNDEN BİRİNCİSİNİ, SAPMALARDAN BİRİNİN YANINDA YER ALMAYI "PROLETER ENTERNASYONALİZMİ" OLARAK SAVUNAN GÖRÜŞLER OLUŞTURMAKTADIR. BU TÜRDEN GÖRÜŞLER, ÇOĞU KEZ SOSYALİZMİN ENTERNASYONALİST OLDUĞU NOKTASI DAYANAK ALARAK İLERİ SÜRÜLÜR.DOĞRUDUR, İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ, SOSYALİST HAREKET ULUSLARARASI BİR ÖZELLİK GÖSTERİR. AMA, ANLAŞILMAZ OLAN NOKTA ENTERNASYONALİZMİN ULUSLARARASI DÜZEYDE ORTAYA ÇIKAN BİR İKİLEMİN DAR SINIRLARI İÇİNE HAPSEDİLMESİDİR. HER "KUTUPLAŞMA" MUTLAKA "YANLIŞ-DOĞRU" BÜTÜNLÜĞÜNDE OLMAZ. "YANLIŞLARIN KUTUPLAŞMASI"NIN SAYISIZ ÖRNEKLERİYLE, GÜNLÜK HAYATTA HER GÜN YÜZYÜZEYİZ. ENTERNASYONALİZM ADINA HER HANGİ BİRİSİNİN KUYRUĞUNA TAKILMANIN GEREKLİLİĞİNİ İLERİ SÜREN GÖRÜŞLER BU BAKIMDAN HİÇ BİR TUTARLI YAN TAŞIMAZLAR.

GİRİŞ

GÜNÜMÜZDE Dünya çapındaki mevcut durum ve gelişmeler gözönüne alınmaksızın, emperyalist sistemin içinde bulunduğu somut durumun, emperyalist ülkelerle sosyalist ve geri bıraktırılmış ülkeler arasındaki ilişkilerin ve nihayet sosyalist sistemin kendi içindeki durumun doğru bir değerlendirmesini yapmaksızın, dünyanın herhangi bir ülkesindeki mevcut durumu doğru bir şekilde tesbit etmek ve devrimci hareketin sorunlarını çözümleyebilmek olanaklı değildir. İlkin sermayenin uluslararası özellikleri ile ortaya çıkan, emperyalizm döneminde iyice gelişen sınıflar mücadelesinin uluslararası niteliği günümüzde kendisini tartışmasız bir biçimde hissettirmektedir. Bugün, herhangi bir ülkedeki önemli sayılabilecek siyasal gelişmeler uluslararası siyasal durum ve gelişmelerden bağımsız olarak incelenemez.

Dünya çapındaki mevcut durum, emperyalist sistemin bunalımının günümüzdeki görünümünü ve bu gibi sorunları ele aldığımızda ise hemen dünya sosyalist sisteminin parçalanmışlığı sorunu karşımıza çıkmaktadır.

Bilindiği gibi dünya sosyalist hareketi içinde bugün çok önemli boyutlara ulaşmış olan bir parçalanma ve "kamplaşma" olgusu vardır. Bu "kamplaşma" bugünkü boyutlarıyla sosyalist ülkelerarası ilişkilere ait bir olgu olarak da kalmıyor, tüm dünyadaki sosyalist hareketlerin içine de kaçınılmaz olarak yansıyor.

Bu durum ülkemizde de son bir kaç yıl içinde epey kesin bir şekilde kendisini gösteriyor. Ülkemizde de dünya çapındaki bölünme ve kamplaşmaya paralel olarak, onun bir uzantısı (ya da yansıması) olarak ortaya çıkan -ve en son 1 mayıs provokasyonunda dramatik sonuçlarından bazılarını yaşadığımız- bir "kutuplaşma" doğmuş veya yaratılmıştır.

İşte bu gibi nedenlerin bir sonucu olarak "Çin-Sovyet kutuplaşması ve sosyalist sistemin parçalanmışlığı" sorunu karşısındaki tavır önem kazanıyor. Biz bu yazımızda bu konudaki yaklaşımımızı -bir bakıma yeniden - ortaya koyacağız. Bunun için önce bu konuya yaklaşım sorunu üzerinde duracağız. Bazı hatalı yaklaşımlara değineceğiz.

Konunun özünü, gerçekten uluslararası sapmalara özellikle iki revizyonist milliyetçi sapmaya karşı tavır *olarak belirliyoruz. Sorunun bu şekildeki bir ele alınışı bizi Çin-Sovyet polemiklerinde sözkonusu olan, Marksist-Leninist teoriye ait bir çok önemli konuya değinmeye sevkedecektir. Özellikle ÇKP tezlerinin ve "üç dünya" teorisi'nin eleştirisi kapitalizmden komünizme geçiş süreci ve Sovyetler'de kapitalizmin restorasyonu (yeniden inşası) sorunlarını ele almayı gerektirir. Bunlara ilaveten ÇKP'nin "üç dünya" teorisi ve buna uyarlı olarak sürdürdüğü politikalarını ele almaya çalışacağız.*

I.BÖLÜM

ÇİN-SOVYET KUTUPLAŞMASINA YAKLAŞIM BİÇİMLERİ

1.Sapmalardan birinin yanında yer almanın proleter enternasyonalizmi adına savunulması

Bu konuya yaklaşımımızın özünün, **uluslararası revizyonist-milliyetçi sapmalara karşı tavır** olarak belirlediğimizi ifade ettik. Bu yaklaşımımız iki "kutbun"da marksizm-leninizm'den önemli sapmalar üzerine inşa edildiği tesbitinden kaynaklanıyor. Bizim tesbitlerimiz açısından kamplardan herhangi birisinin **yanında** (ve diğerine karşı) tavır alma biçiminde ortaya çıkan görüşler temelden sakat görüşlerdir.

Bu türden görüşler çoğu kez sosyalizmin enternasyonalist bir hareket olduğu noktası dayanak alarak ileri sürülür. Doğrudur, işçi sınıfının mücadelesi, sosyalist hareket uluslararası bir özellik gösterir. Ama, anlaşılmaz olan nokta enternasyonalizmin uluslararası düzeyde ortaya çıkan bir ikilemin dar sınırları içine hapsedilmesidir. Her "kutuplaşma" mutlaka "yanlış-doğru" bütünlüğünde olmaz. "Yanlışların kutuplaşması"nın sayısız örnekleriyle, günlük hayatta hergün yüzyüzeyiz. Enternasyonalizm adına uluslararası düzeydeki sapmalardan herhangi birisinin kuyruğuna takılmanın gerekliliğini ileri süren görüşler bu bakımdan hiçbir tutarlı yan taşımazlar.

Bu tür görüşler bugün uluslararası sosyalist hareketin herhangi bir merkezinin bulunmadığı gerçeğini de gözardı ederler. Bu açıdan bakıldığında uluslararası sosyalist hareket içinde siyasi ve ideolojik bakımlardan tam bir dağılma ve (iki de değil!) çok merkezli bir görünümle karşılaşacaktır.

Sovyet-Çin kutuplaşmasının ötesinde, bugün sosyalist ülkelerin çoğunluğu farklı görüş ve tutumlar içindedirler. (Kore, Arnavutluk, Vietnam, Angola vb.)

Proleter enternasyonalizmi adına Çin-Sovyet görüşlerinden birini seçme zorunluğunu ileri sürmenin tutarsızlığı tartışma götürmez biçimde ortadadır. Böyle bir görüş açısı üstelik sadece bu sorun karşısındaki bir hatalı tavır olarak da kalmaz, proleter enternasyonalizminin bugünün koşullarında yüklediği görevlerin ihmaline ve giderek Marksizmin-Leninizmin devrimci bir savunmasından vazgeçmeye, yani **revizyonizme** tekabül eder. Soruna doğru bir yaklaşım, mutlaka, kutupların ayrıntılı bir incelemesini, tezlerin marksizm-leninizm açısından tutarlı bir yargılanmasını (ve de dünya sosyalist hareketinin sorunlarının irdelenmesini) zorunlu kılar.

Sorunları gelişigüzel yapılan tercihler ve uluslararası düzeydeki mihrakların çözümlemelerini körü körüne benimseyerek kolayca çözme (!) anlayışından bazıları bizim **"uluslararası revizyonist çizgilere karşı mücadele"** temelindeki tavrımıza karşı "ara akım" yada "orta yolcu" biçiminde suçlama ve küfürler yöneltmeyi adet haline getirmişlerdir. Özellikle ÇKP takipçilerince bize yöneltilen bu gibi suçlamalar gerçekte, hiçbir bilimsel değer taşımayan sübjektif değerlendirmeler olmaktan öte bir anlam taşımazlar. Ve sınıf mücadelesini, giderek tüm hayatı **kaba** iki-çizgi mücadelesine indirgeyen ve marksizme ait olmayan bir anlayışın ürünüdürler.

Bu gibi "orta yolculuk" "ara akım" vb. suçlamalarının subjektif ve izafi karakterini yine, bu terminolojinin "ÇKP" yanlısı gruplar arasındaki kullanılışında görmek olanaklıdır. Örneğin H. Sesi'ne göre, H.Yolu(H.Kurtuluşu ile kendi aralarında) "orta yolcudur". H. Birliği ise H.Yolu ile H.Kurtuluşu arasında "orta yolcudur" vb.

Kim İl Sung bu türden bir suçlama olan iki sandalye arasına oturmaya çalışmak suçlamalara karşı "niçin iki sandalye arasında oturmaya çalışalım" diye karşılık verir, "Bizim kendi sandalyemiz var!"

Sapmalardan bir yanı tutmayı zorunlu görenlerce ileri sürülen suçlamalar, baştada değindiğimiz gibi kendisini sabit bir nirengi noktası olarak kabul eden ve kendi dışındaki her şeyi kendisine (ve kendisi ile karşı kutbu arasındaki yerine) göre tarif eden bilim dışı ve sübjektif ve keyfi bir yargı olmaktan ileri gidemez. Bu noktada ilginç olan bir nokta bu gibilerin, kapılandıkları revizyonist tezler hayatın gerçekleri karşısında tökezleyip, durdukça ortalarda yalpalayıp durmaları, her yalpalamada da hayatın gerçeklerini yeniden keşfedebilecekleri umuduyla yeni bir "radyoistasyonu" aramalarıdır ki bu sıkça tekrarlanan bir olgudur. Kaynaklandıkları "radyo istasyonları", tezleri ve siyasetleri (hasılı kendileri!) durmadan değişmekte; buna karşılık kendi dışındakiler "revizyonist", "oportünist" "Orta yolcu" kendileri de "devrimci proleterya hareketi" olmaktan hiçbir zaman çıkmamaktadırlar!

12 mart dönemi sonrasında, inançlarını yitirmiş, görüşlerini terketmiş ve kafa karışıklığı içindeki bir takım kişilerin -peşlerine bir kısım iyi niyetli devrimci unsuru da takıp- uluslararası sapmalardan birine (ÇKP revizyonizmine) kapılanarak giriştikleri "siyasi maceranın" bu bir yığın ajitasyon sloganları ile süslenmiş ilkesiz eklektisizmin sınırsız saçmalıklarıyla fazla uğraşmayalım. Burada kısaca ekleyelim ki bu "olay" yerel ve geçici bir olgu değildir. Uluslararası düzeyde ortaya çıkan tüm ÇKP takipçisi gruplarda bu tür özellikler aynı şekilde gözlenmektedir. -ki her ülkede birden ziyade ÇKP takipçisi grup ya da ML hareket mutlaka vardır. Daima küçük birer aydınlar kulübü olarak ortaya çıkan bu gruplara has özelliklerin küçük burjuva bir sınıfsal temelden kaynaklandığına ve bu olgunun da ÇKP tezlerindeki küçük burjuva milliyetçi yönlerden beslendiğine kuşku yoktur.

2.Sorun iki şablonu çizgiye karşı olma şeklinde ele alınamaz.

Sosyalist sistemin parçalanması ve Çin Sovyet kutuplaşması sorunu karşısındaki bir başka hatalı eğilim de sorunu **"iki şablonu çizgiye karşı olma"** biçiminde ele alan görüştür.

Bu görüşe göre 'bu sorun hiçte önemli değildir. Bu sorunla fazla ilgilenilmemelidir. Bu konuda ortaya çıkan "iki şablonu çizginin" dışındakiler birleşmelidir.' v.b.

"Ho şi Minh tavrı" gibi isimlerle de ileri sürülen, günümüzdeki sosyalist hareketin parçalanması ve onun yarattığı son derece önemli sorunlar karşısındaki bu kaba ve ilkesiz yaklaşım, uluslararası düzeyde ortaya çıkan revizyonist milliyetçi sapmalara (ve uzantılarına) karşı ve onun yarattığı teorik - siyasi - örgütsel sorunları çözmek için mücadele biçimindeki bir devrimci perspektiften vazgeçmekten de öte **revizyonist eğilimleri gizleme** amacıyla ileri sürülmektedir.

Özellikle "Bağımsız Türkiye", "KSD" "E.B." ve diğer bazı küçük gruplarca savunulan bu tavrın taşıdığı hatalı noktalar üzerinde kısaca da olsa durmakta yarar görüyoruz.

"-İki şablonu çizgiye karşı olma" herşeyden önce ifade olarak nitelik belirleyici olmaktan uzak, muğlak bir ifadedir. "Şablonculuk" yöntem açısından bir hatayı ifade eder. Bu açıdan doğru bir görüşünde "şablonculuğundan" sözedilebilir. Genelinde Leninist önermelerin (somut, tarihi toplumsal v.b.) özgül koşulları tahlil etmeksizin mekanik olarak uygulanılmaya çalışılması da "şablonculuk" olarak ifade edilebilir. O halde sorunu "şablonculuğa karşı olmaya" indirgeyen bir tavır eğer tabir yerindeyse, "şablonu çıkarılan" görüşe karşı bir tavrı ifade etmemektedir. "Şablonu" TKP'ye karşı olma, SBKP'nin modern revizyonist çizgisine karşı tavrı ifade etmemekte, onun doğru olabileceği konusunda bir açık kapı bırakmaktadır. Bu durumun, (genel olarak bu "şablonculuğa karşı olma" tavrındakilerin ÇKP'deki tutarsızlık ve gelişmeler karşısında "duyarlı" olmalarına rağmen SBKP çizgisine karşı sessiz olmaları ile birlikte ele alındığında) önemli bir soruyu ortaya attığı açıktır. Eğer sorun "şablonu"luğun sakatlığında ise SBKP'nin modern revizyonist tezlerinin şablonu olmayan bir şekilde (yaratıcı bir ruhla!) uygulanması da mümkün olmalıdır!.. Nitekim bu tavrı takınanların "bu aralık kapı"sından sık sık modern revizyonist tezlerin doğrudan ya da dolaylı savunmaları sahneye çıkmaktadır.

Bu görüş açısı, sorunu milli sınırlar içinde görmekte ve bu yüzden daha başlangıcında sorunu doğru kavramaktan uzak bir tutum içine girmektedir. Sorunun dar ve küçük burjuva milliyetçisi bir bakış açısından ele alınışı, sadece proleter enternasyonalizminin yadsınmasını değil, tüm temel sorunlardaki devrimci görüşler-

SİSTEMİN
NMASI VE
ÇİN
ASINDA TAVIR

ÇİN-SOVYET KUTUPLAŞMASINA YAKLAŞIMI,"İKİ ŞABLONCU ÇİZGİYE KARŞI OLMA" ŞEKLİNDE ELE ALAN GÖRÜŞLER DE YANLIŞTIR.... BU SÖZDE "ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN ÇİZGİSİ" SAFSATALARINI AÇIĞA ÇIKARMADAN VE YERİNE MARKSİST-LENİNİST İLKELERİ HAKİM KILMADAN, ŞU VEYA BU ÜLKENİN MİLLİ BENCİL ÇIKARLARININ KUYRUĞUNA TAKILMA YERİNE, TEK BİR DÜNYA SOSYALİZMİNE YÖNELİK GERÇEK PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN BAYRAĞINI YÜKSELTMEDEN ÜLKEMİZ İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN VE EMEKÇİ HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ ZAFERE ULAŞTIRMAK OLANAKLI DEĞİLDİR. SORUNU MİLLİ SINIRLAR İÇİNDE GÖREN, BU SORUNUN ÖNEMLİ OLMADIĞINI İLERİ SÜREN "İKİ ŞABLONCU ÇİZGİYE KARŞI OLMA" GİBİ MUĞLAK VE SIĞ BİR İFADEYE BÜRÜNEN KAYPAK BİR TUTUMLA BUNUN SAĞLANAMAYACAĞI AÇIKTIR.

den uzaklaşmayı kendi içinde taşımaktadır.

Sorunun ülkemizdeki Sovyet ve Çin sapmalarının taraftarlarına ve onların (çoğu kendi acemiliklerine ilişkin olan) kaba saba hatalarına karşı mücadeleye indirgemek, uluslararası düzeydeki Marksizm dışı sapmanın yarattığı sorunlara karşı doğru bir tavrın takınılmasını ve sorunun doğru kavranılışını önleyen bir tutumdur. Başta da ifade ettiğimiz gibi dünya çapındaki mevcut durumu, sosyalist sistemin içinde ortaya çıkan (teorik ve siyasi) scrunları doğru bir şekilde çözmeden ve emperyalist sistemle sosyalist sistem ve diğer (sömürge-yarı sömürge) ülkeler arasındaki ilişkileri ve sonuç olarak dünyanın (bir bütün olarak) içinde bulunduğu durumu doğru olarak değerlendirmeden ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin doğru bir değerlendirmesini yapmak olanaklı değildir. "Sosyal emperyalizm sorunu bizim sorunumuz değildir, biz ülkemiz devriminin sorunlarını çözmek için uğraşmalıyız" demek, ülkemiz devriminin sorunlarının nasıl ele alınacağını hiç, ama hiç kavramamak demektir.

İdeolojik mücadeleyi sadece Çin Sovyet polemikleri çerçevesine hapsetmeye ve bu kutuplar etrafındaki kümelenmeler oluşturmaya yönelik hatalı eğilimler karşısında daha 1975 yılında, (D.G. s.1, s.3) şöyle diyorduk: "Elbette dünya devrimci hareketinin doğru bir değerlendirilmesi, doğru bir dünya durumu değerlendirilmesi ile birlikte, ülkemizin sınıf ilişki ve çelişkilerinin değerlendirilmesi için ilk adım olmalıdır. Ama bu başka bir şeydir, sorunu Çin-Sovyet ikileminin dar sınırları içine hapsetmek başka birşey."

Sorunu bu şekilde kavrayamayanlar bizim bu sorunun kavranılmasına yönelik çabalarımız karşısında ikide bir "arkadaşların bu konu üzerinde uzunca durmaları kafaları karıştırmaya yaramaktadır." şeklinde maruzatlar ileri sürüp durmuşlardır. Ama gerçekte sözkonusu olan kafalarının sadece bu konuda karışık olması değildir. Sözkonusu kafa karışıklığı ülkemiz devriminin temel sorunlarının nasıl ele alınacağına ilişkindir.

Doğru bir emperyalizm tahlili ve dünya durumu değerlendirmesi olmaksızın ülkemizdeki hiç bir temel meseleyi doğru olarak kavramak olanaklı değildir. Bu, sınıflar mücadelesinin uluslararası özelliklerinin emperyalizm döneminde ulaştığı ileri düzeyinin zorunlu bir sonucudur. Bugün sosyalizm de revizyonizm de uluslararası birer akım olarak kavranılmalıdır. Revizyonizmin bir biçiminin ülkemizdeki yaygınlığı, uluslararası modern revizyonist çizginin etkilerinden bağımsız olarak asla kavranamaz. Uluslararası revizyonist-milliyetçi sapmalara karşı açık, somut ve net bir tavırla karşı çıkmaksızın ülkemizdeki revizyonist, milliyetçi sapmalara karşı mücadele etmek ve işçi sınıfı hareketinin "sosyalizm proleter enternasyonalizmi" adına burjuvazinin kuyruğuna takılmasını önlemek ve proleteryanın bağımsız devrimci siyasi eylemini inşa etmek olanaklı değildir. Bu konuda Devrimci Gençlik Dergisinde (s.8, s.3) şöyle deniyordu: "Uluslararası revizyonizmin ülkemizdeki revizyonist eğilimlere güç vermesi olgusu bir başka ve daha tam bir ifade ile ülkemizde revizyonizmin işçi sınıfı hareketinin içinde burjuva ideolojisinin etkisinin esas olarak giderilememiş olması durumundan olduğu kadar, uluslararası revizyonizmin desteğinden de kaynaklanıyor olması, bugün ülkemizde revizyonizme karşı mücadelede devrimcilerin gözönünde bulundurmaları gereken önemli bir durumdur."

"Bu bakımdan esas belirleyici olan **çalışma tarzı örgüt anlayışı ve devrim** anlayışı gibi konular yanında **uluslararası revizyonizme karşı tavır** konusu da bugün ülkemiz devriminin ve devrimci hareketimizin çözüme ulaştırması gereken önemli bir sorundur."

Revizyonizme karşı mücadeleyi onun uluslararası bağlantılarından koparark, yürütmek olanaklı değildir. Bu, ülkemiz açısından sol hareketin gösterdiği tarihsel özellikler nedeniyle **özellikle** böyledir. Sorunu bu şekilde ele almayan dar bir bakış açısı kaçınılmaz olarak bir çok önemli yanlışı da beraberinde getirecektir.

"Bağımsız Türkiye" dergisinde (s.26, s.7) şöyle deniyor: "Son zamanlarda bizde bazı sol çevreler işlerini güçlerini bırakıp, sosyalist ülkelerde, özellikle Sovyetler Birliğinde sosyalist uygulamadaki eksiklikleri araştırmayı en önde gelen sorun sayma eğilimindedirler. Elbetteki sosyalist dünyadaki gelişmeler bizi yakından ilgilendirir. Ama gene de bu bizim ikinci sorunumuzdur. Bizim (.....) birinci sorunumuz toplumumuzu sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturmak için hangi yolu tutacağımızdır."

Ülkemiz devriminin sorunlarının dünya emperyalist sisteminden ve dünya sosyalist sisteminden bağımsız olarak kavranılabileceğini sanan bir dar görüşlülüğün parlak bir örneği, ülkemizde bu biçimdeki bir yaklaşımla bir emperyalizm tahliline bile sahip olmadan; dünyayı (bütün'ü !) doğru dürüst kavramadan Türkiye'yi (parçayı!) kavrayıp, çözebileceğini sanan küçük burjuva dar görüşlülüğü içinde kıvranıp duran tüm grupların gösterdiği hep aynı hatalı eğilim!

Dikkat edilmesi gereken nokta buradaki "sosyalizmin inşasındaki bazı eksiklikler" ifadesidir. Modern revizyonizmin sınıfsız toplumun inşasından vazgeçmeye tekabül eden revizyonist politikaları bazı eksikliklere (!) indirgenmekte, bu küçücük (!) kusur da "sosyalist uygulamadaki şu ya da bu aksaklıkların bulunması, bu ülkelerin (.....) bağımsızlık ve demokras. mücadelelerini desteklemeleri gerçeği yanında bizim için ikincil önem taşır" (aynı yer) ifadesiyle "kadı kızının kusuru" misali bağışlanmaktadır. Yine aynı yerde: "Ama kendi gücüne güven ilkesi bazılarının yaptığı gibi proleter enternasyonalizminin, dünya ölçüsünde devrimci güçler arası dayanışmanın inkarına kadar vardırılamaz. (.....) Türkiye proleter devrimcileri Türkiye devriminin sosyalist dünya ile (....) dayanışmasına ters düşecek her tutum ve davranıştan kesinlikle kaçınmalı, tersine tüm hareketlerini proleter enternasyonalizmi ile bağdaştırmalıdır" (aynı yer)

Bu tür yaklaşımlarda, görüldüğü gibi proleter enternasyonalizmi devrimci güçler arası bir **dayanışmaya** indirgenmektedir. Bu yaklaşım küçük burjuva milliyetçi bir eğilime aittir. Ama daha da önemlisi, böylesi bir yaklaşımın, sorunun milli bencil bir ele alınışı görüntüsünde, modern revizyonist tezlerin örtücü bir savunmasını ifade etmesidir. Bağımsız Türkiye çevresinin SBKP'nin modern-revizyonist çizgisi hakkındaki (revizyonizm Marksizmin resmen inkârdır. Sovyet liderleri hiç değilse Marksizmi resmen reddetmiyorlar diyerek modern revizyonizmi örtbas etmeye yönelik) bilinen tutumları bu kanımızı açıkça desteklemektedir. Bu tavır bugün proletarya enternasyonalizminin, komünizme geçiş dönemi teorisini, Marksist devlet ve devrim teorisini en özlü noktalardan reddeden bir dünya savaşını önleme adı altında dünya devriminden ve devrimini yapmış ülkelerde sınıfsız toplumu inşa görevlerinden vazgeçmeye tekabül eden revizyonist tezler ileri süren modern revizyonizm sorununu sosyalizmin uygulamasındaki bazı eksiklikler biçimindeki bir hayırhah tutumla, aynen sürdürülmektedir. Bu konu da söylenenler tabiatıyla "bizim tavrımızın M. Belli'nin Ho Şi Minh tavrıyla ilgisi yoktur" demelerine rağmen bu konudaki yazdıkları "Emekçi"de **aynen** yayınlanan baylar için de geçerlidir.

Modern revizyonist tezler bu gün proleter enternasyonalizmi adına dünya işçi sınıfı hareketini kendi yolundan saptırmakta dünya devriminin eşiğindeki dünya devrimci güçlerinin mücadelelerini baltalamakta ve tek tek ülkelerdeki işçi sınıfını burjuvaziye peşkeş çekmektedir. Ülkemizdeki işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışan revizyonist sapmalar da güçlerini büyük ölçüde uluslararası revizyonist güçlerden almaktadırlar. Revizyonist tezlere Leninist eleştiriler yöneltildiğinde de bunların savunması (!) "proleter enternasyonalizmine, dünya işçi sınıfı hareketinin uluslararası çizgisine küfredildiği" (!) yaygarasından başka bir şey olmuyor. Proleterya enternasyonalizmi adına dünya işçi sınıfı hareketinin çizgisi diye diye her türlü anti-Leninist burjuva safsatası, işçi sınıfı hareketine hakim kılınmak isteniyor. Bu sözde "uluslararası işçi sınıfı hareketinin çizgisi" safsatalarını açığa çıkarmadan ve yerine Marksist-Leninist düşünceleri hakim kılmadan, şu veya bu ülkenin milli bencil çıkarlarının kuyruğuna takılma yerine tek bir dünya sosyalizmine yönelik gerçek proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltmeden ülkemiz işçi sınıfı hareketinin ve emekçi halkımızın devrimci mücadelesini zafere ulaştırmak olanaklı değildir. Sorunu milli sınırlar içinde gören, bu sorunun önemli olmadığını ileri süren "iki şabloncu çizgiye karşı olma" gibi muğlak ve sığ bir ifadeye bürünen kaypak bir tutumla bunun sağlanamayacağı açıktır. 29 aralık 1975'te Devrimci Gençlik'te denildiği gibi ".....bu gün revizyonizmle kendi aramıza **somut ve net bir çizgi** çekmek büyük bir ihtiyaçtır. Bu çizgi hem uluslararası revizyonist çizgi karşısındaki **net** tavrımızla, hem de ülkemiz devriminin somutu üzerindeki tavrımızla belirlenmek zorundadır. Aksi halde özellikle Çin politikasının uyandırdığı reaksiyonun sağa kaymalar yaratmasının ve ülkemizdeki revizyonist eğilimlerin güçlenmesinin işçi sınıfı bilincinin körletilmesinin önüne geçilemez." (s.3, sf.3)

Sosyalist sistemin parçalanması ve Çin-Sovyet kutuplaşması karşısındaki tutumumuzun özünü uluslararası düzeydeki milliyetçi-revizyonist sapmalara (ve uzantılarına) karşı mücadele tavrı olarak belirliyoruz. Bu dünya sosyalist sisteminin içinde bulunduğu somut durumu yakından incelemeyi, onun parçalanmasını yaratan ve parçalanmanın getirdiği teorik ve siyasi sorunlar karşısında net bir tavır koymayı içeren bir tavırdır.

Bu konuda son olarak bizim bu yaklaşımımız ve onun gerektirdiği doğrultuda revizyonist tezlere karşı eleştiriler yöneltmemiz üzerine, bize yöneltilen bir soru ve ithama değineceğiz.

"Kitle" dergisi bu konudaki tutumumuzu eleştirdiği son sayısında şöyle yazıyor: "Bu yazımızı bitirirken, sol kanat revizyonizmine (bizi kastediyor. D.Y.) birsoru yöneltiyoruz. Dünya tek bir hareket gösterebilir misiniz ki, SBKP'ye söverek, ya da ona cephe alarak veya işçi sınıfı enternasyonalizmine sırt çevirerek halkını zafere ulaştırmış olsun?..."

Kitle'nin lisanında SBKP'ye sövmek ve cephe almak ifadeleri, SBKP'nin bugünkü revizyonist tezlerini eleştirmek ve onlara karşı çıkmak yerine kullanılıyor. İşçi sınıfı enternasyonalizmine karşı çıkmaktan kasıt da Sovyetlerin çizgisine karşı çıkmak. Kitle şunu demek istiyor: "Sovyetler yardım etmeden hiç bir ülkede devrim yapılamaz. SBKP çizgisini eleştirir ve karşı çıkarsan senin devrimine yardım etmez ve devrim yapamazsın!"

Teorik görüşlerine ve siyasi çizgisine eleştiri yönelten bir halkın devrimine yardım etmeyen bir proleter enternasyonalizmi anlayışı!

Kitle, proleter enternasyonalizmi adına sürdürülen, modern revizyonizmin bencil dış politika anlayışını ne güzel tarif etmiş!!

Ve büyük Lenin ne kadar doğru söylüyor: "İşçi sınıfı tecrübe kazanmak yolundadır. Şöyle ki, proleter devriminin başgösterdiği anda revizyonistlerin tavrının bu günlerle kıyas edilemeyecek kadar keskin bir ayrılık kazanacağı ortadadır."

AEP, ÇKP'nin revizyonist-milliyetçi "ÜÇ DÜNYA" teorisine karşı çıkıyor

Dergimizin bu sayısının orta sayfasında, dünya sosyalist sisteminin parçalanması sorununu ele alırken, önümüzdeki sayılarımızda ÇKP'nin üç dünya teorisinin eleştirisine yöneleceğimizi belirtmiştik. O yazının yazılmasının hemen arkasından Arnavutluk'ta yayınlanan "Zer-i Populit" gazetesinin 7 Temmuz 1977 günkü sayısında "üç dünya" teorisini ele alan bir baş makale yayınlandı. "Devrimin Teorisi ve Pratiği" isimli yazıda ÇKP'nin "üç dünya" teorisine şiddetle karşı çıkılmakta ve kıyasıya eleştirilmektedir.

"Üç dünya" teorisine yöneltilen eleştiriler bizim bu noktadaki eleştiri doğrultumuza önemli ölçüde paralellik gösteriyor. Daha önce çeşitli yazılarda değindiğimiz ve Devrimci Yol Bildirge'sinde özet olarak ortaya koyduğumuz noktalar, AEP eleştirisinde temel eleştiri noktaları olarak ele alınmaktadır.

AEP'nin de, ÇKP'nin bugün sürdürdüğü anti-leninist, milliyetçi ve revizyonist bir öz taşıyan çizgisine karşı çıkmasıyla dünya sosyalist sistemi içindeki karışıklık yeni bir boyuta ulaşmıştır. Ama daha önemlisi, bu karşı çıkış dünya çapındaki Çin-Sovyet "Kutuplaşmasını" önemli ölçüde sarsacak bir olaydır bizce. Sosyalist Blok'un parçalanışında ve kamplaşmada AEP, ÇKP yanında yer alarak onun için önemli bir destek oluşturmuştur. Şimdi, AEP'nin bu yeni tavrı dünya sosyalist sistemi içindeki gelişmeleri etkileyebilecek, yeni gelişmelerin ortaya çıkmasında bir etken olabilecek niteliktedir.

AEP'nin karşı çıkışı ülkemiz içindeki sol gruplaşmalar içinde (ÇKP takipçisi gruplar içinde) de kaynaşmalara yol açacağına kuşku yoktur. Bizim ÇKP'nin revizyonist tezlerine yönelttiğimiz eleştirilere ajitatif ve spekülatif gevezeliklerle ciddiye alınamayacak cevaplar yetiştirmeye çalışan AYDINLIK şüphesiz kulağını Pekin radyosuna dayayarak bekleyecektir. Pekin'in "Aydınlık" ın görüşlerine uygun bir tavır takınacağından (!) kuşku duyulamaz! Bunun yanında 1971 sonrasında "revizyonist olmamanın kriteri açıkca ÇKP yanında yer almakla mümkündür" diyen ve ÇKP ile AEP arasında "orta yolculuk" yaparak bocalayıp duran diğer grupçuklarında artık kesin bir tercih noktası ile karşı karşıya kaldıklarına kuşku yoktur. Artık onlarda biraz Pekin radyosundan biraz da Tiran radyosundan derleme görüşlerle sınırsız-ilkesiz eklektisizmlerini sürdüremeyeceklerdir. Bu tür "ara akımların" artık bundan sonra "iki sandalye arasında" oturmaya çalışmaları mümkün değildir. Kuşku yoktur ki bugüne değin "üç dünya" teorisine ait sloganları çarşaf çarşaf gazetelerinde yayınlayan kişiler, belki de hiç özeleştiri gereği duymadan (ya da alışkın oldukları gibi hemen bir "özeleştiri" yaparak) sıkılmadan AEP görüşlerinin çığırtkanlığını yapmaya başlayacaklardır. Ama, hiç kuşku duyulmasın ki, atacakları her adım eklektik şarlatanlıkların siyasi sonlarına doğru atılmış adımlar olmaktan öteye başka bir anlam taşımayacaktır.

Biz, AEP'nin "üç dünya" teorisine yönelttiği eleştirileri paylaşmakla beraber, AEP ile sosyal emperyalizm, iki süper devlet ve diğer bir çok konuda farklı görüşlere sahibiz.

Buna rağmen söz konusu yazıyı bir belge olarak aynen yayınlıyoruz.

DEVRİMİN TEORİSİ VE PRATİĞİ

Tiran'da çıkan, 7 Temmuz 1977 tarihli, Zeri i Populit gazetesi, "Devrimin Teorisi ve Pratiği" adlı bir başmakale yayınladı. Makale aşağıdadır:

ARNAVUTLUK Emek Partisi (AEP)'nin 7. Kongresinde, bugünkü uluslararası durumu ve bunun içinde gelişen devrimci süreçleri analiz ederken Yoldaş Enver Hoca şöyle dedi: "Dünya, devrim sorununun ve ulusal kurtuluşun bir arzu ve bakış olmaktan öte, çözülmesi gerekep bir problem olduğu aşamadadır." (E. Hoca, AEP'nin 7. Kongre Raporu, s.186.)

Bu önemli ilkeleştirilmiş tez, bugünkü tarihsel çağın özünün Lenin tarafından verilmiş tanımı üzerine, emperyalizmin Leninist analizi üzerine kurulmuş ve proleteryanın kendisi ile birlikte tüm insanlığı kapitalist sistemden ve her türlü insanın insan tarafından sömürülmesinden kurtaracak olan tarihsel misyonundan kaynaklanmıştır. Bu tez günümüzün ana çelişkilerinin somut marksist-leninist analizinden çıkar. Partinin 7. Kongresinin bu tezi, mevcut koşullardaki marksist-leninist devrim stratejisinin yeniden sağlamlaştırılmasıdır.

Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır

LENIN, emperyalizm üzerinde yaptığı parlak çalışmalarda; emperyalizm; çöken ve çürüyen kapitalizmdir, kapitalizmin son aşamasıdır ve proletaryanın toplumsal devrimlerinin çağıdır, sonucuna varmıştır. Emperyalizmi karakterize eden olguları analiz ederken şöyle yazdı: "Bütün bu etkenler kapitalizmin bugünkü gelişme aşamasını proletaryanın sosyalist devrimler çağı yapmaktadır ve bu çağ başlamıştır, çünkü objektif koşullardan dolayı politik iktidarı ele geçirmek ve sosyalist devrimin içeriğini oluşturan ekonomik ve politik önlemleri yürütebilmek için, poletaryanın her alandaki acil hazırlıkları içinde yaşadığımız çağın gündeminde yer almaktadır." (Eserler Cilt 24, s. 506)

Çağımızı tanımlarken Lenin sınıf kriterinden hareket etmiştir. Lenin, "bu veya başka bir dönemin merkezinde hangi sınıfın bulunduğunu, onun başlıca içeriğini, gelişiminin ana yönünü, verilen bu dönemin tarihsel koşullarının ana karakteristiklerinin vs. tanımlıyarak, "(Eserler, Cilt 21., s. 147) akılda tutmanın önemini belirtmiştir. Yeni tarihsel dönemin temel içeriğini emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak tanımlayan Lenin, sömürü ve baskıya dayanan kapitalist toplumu devrimci bir biçimde yıkmayı ve yeni bir toplumu, sınıfsız komünist toplumu inşaa etmeyi yürütecek, yeni bir toplumsal güç olarak proletaryanın tarihsel misyonu hakkındaki Marx'ın öğretilerine tutarlı bir biçimde sadık kalmıştır.

Marx ve Engels'in "Komünist Manifesto" su ve "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" sloganı günümüzde insan toplumunda temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olduğunu göstermiş ve proleteryanın bu çelişkiyi devrimle çözmeye çağırmıştır. Lenin emperyalizm analiziyle, kapitalist toplumun çelişkilerinin en yüksek noktaya vardığını ve dünyanın artık, proleter devrimleri ve sosyalizmin zaferi çağına girdiğini göstermiştir.

Büyük ekim sosyalist devrimi, Marx ve Lenin'in parlak sonuçlarının pratikteki doğru olduğunu göstermiştir. Lenin'in ölümünden sonra da uluslararası komünist hareket onun çağımız üzerindeki öğretilerine ve devrim stratejisine kararlılıkla bağlı kalmıştır. Sosyalist devrimin çeşitli ülkelerdeki zaferi, çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğu konusundaki Leninist tezi doğrulamaktadır, ve bu tez günümüzdeki insan toplumunun gelişmesinin temel kanununu yansıtmaktadır. Sömürgeci sistemin yıkılması, Asya, Afrika v.b. ülkelerinin büyük çoğunluğunun politik bağımsızlıklarını kazanmaları, çağımız ve devrimler konusunda Leninist teorinin başka bir biçimde doğrulanmasıdır. Marksist-Leninist öğretinin ve devrimin sosyalist ülkelerde ve diğer bazı sosyalist ülkelerde saptırılması olgusu bugünkü dönemin niteliği üzerine olan Leninist tezin yalnışlığını hiç bir şekilde göstermez, çünkü bu, sosyalizmin kapitalizm üzerinde dünya ölçeğinde kaçınılmaz zafer yolunda zigzaklarından başka bir şey değildir.

AEP, bu marksist-leninist sonuçlara her zaman sadık kalmıştır. Yoldaş Enver Hoca şöyle demiştir: "Çağımızın temel özellikleri; kapitalizmden sosyalizme geçiş, iki karşıt toplumsal sistem arasındaki mücadele çağı olarak proleter ve ulusal kurtuluş devrimleri, emperyalizmin çöküşü ve sömürgeci sistemin tasfiyesi çağı olarak dünya ölçeğinde sosyalizm ve komünizmin zaferi çağı olarak günden güne daha açık ve belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. (E. Hoca, AEP'nin 5. Kongre Raporu s.5)

Marksist-leninistler şimdiki çağın tanımlanmasını ve kendi devrim stratejilerini her zaman, çağımızı karakterize eden ana toplumsal çelişkilerin analizi üzerine oturtmuşlardır. Bu çağı karakterize eden çelişkiler nelerdir? Bu çelişkiler nelerdir? Rusya'da Sosyalist devrimin zaferinden sonra Lenin ve Stalin dört çelişkiden bahsetmişlerdir. İki karşıt sistem, sosyalist ve kapitalist sistem arasındaki çelişki; kapitalist ülkelerde emek sermaye çelişkisi; ezilen halklar ve uluslarla emperyalizm arasındaki çelişki: emperyalist güçler arasındaki çelişki. Bu çelişkiler dünya devriminin büyük sürecinin kendi bütünlüğü içerisinde bugünkü devrimci hareketlerin gelişiminin objektif temellerini oluşturmaktadır. Günümüzde dünyadaki bütün gelişmeler, bu çelişkilerin Lenin'in zamanından beri zayıflamadıklarını ve yok olmadıklarını, tersine, daha hassas ve daha belirgin hale geldiklerini vurgulamaktadır. Bu nedenle, bu çelişkilerin varlığının farkedilmesi ve kabul edilmesi doğru devrimci bir stratejinin belirlenmesinin temelini oluşturmaktadır.

Buna karşılık, bu çelişkilerin varlıklarını inkar etmek, saklamak, çelişkilerin birini veya diğerini gözardı etmek, çeşitli revizyonistlerin ve oportünistlerin yaptığı gibi bu çelişkilerin gerçek içeriklerinin çarpıtılması, devrimci harekette karışıklığa, yönsüzlüğe neden olur, çarpıtılmış, sahte devrimci strateji ve taktiklerin oluşturulmasına ve savunulmasına hizmet eder.

Sosyalizmi gözardı eden "üç dünya" teorisi anti-Leninistir

BUGÜN dünyayı sözde "birinci", "ikinci" ve "üçüncü" dünyalara ya da "bağlantısızlar dünyası," "gelişmekte olan ülkeler dünyası", "kuzey-güney dünyası" v.b. olarak gören çeşitli görüşler vardır. Bu ayırımları benimseyenlerin her biri, kendi "teori" lerinin bugünkü uluslararası durumun gerçek koşullarına tam bir uygunlukla tekabül eden en doğru stratejiler olduğunu iddia etmektedir. Oysa, yoldaş Enver Hoca'nın 7. Kongrede belirttiği gibi, "Bugün dünyada rol oynayan çeşitli politik görüşlere ilişkin bütün bu terimler, bu politik görüşlerin sınıf karakterini çağımızın temel çelişkilerini, ulusal ve uluslararası planda hakim olan ana sorunu bir taraftan burjuva-emperyalist dünya ile, diğer taraftaki sosyalizm, dünya proleteryası ve onların doğal müttefikleri arasındaki mücadeleyi gözardı etmekte ve ortaya koymamaktadır." (E. Hoca, AEP'nin 7. Kongre Raporu, s. 203.)

Marksist-Leninistler dünyadan ve çeşitli ülkelerden söz ederken ve onları sınıflarken, diyalektik ve tarihsel materyalizmin ilkelerine göre karar verirler. Onlar, herşeyden önce çeşitli ülkelerde var olan sosyo-ekonomik düzene ve proleter sınıf kriterine göre karar verirler. Bu açıdan, Lenin 1921'de dünyada bir tek sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği varken, kesinlikle şunları yazdı: "Şimdi iki dünya var: Karmaşıklığa batmış ve bir daha iyileşemeyecek olan kapitalist dünya ve gelişen, hala çok zayıf olmakla birlikte, yenilemez olduğu için büyüyecek olan yeni dünya." (Eserler, c. 33, s. 153-154.) J.V. Stalin'de 1919'da yayınlanan "İki Kamp" adlı bilinen makalesinde bu noktayı şöyle vurgulamıştı: "Dünya kesinlikle ve genel olarak iki kampa bölünmüştür: Emperyalist kamp ve sosyalist kamp...Bu iki kamp arasındaki mücadele bugünkü yaşamın ekseninin oluşturmaktadır, bu bölünme, yeni ve eski dünyanın taraftarlarının mevcut iç ve dış politikalarını karakterize etmektedir." (Eserler, c.4, s. 226)

Partimizin görüşü, günümüzde de, Lenin ve Stalin'in yaptığı gibi sosyalist bir dünyadan söz etmektir; ki Leninizmin kendisi yaşadığı ve doğru olduğu müddetçe Leninist kriterler her zaman doğrudur. Sovyetler Birliği ve diğer bazı sosyalist ülkelerdeki kapitalizmin restorasyonu ve böylelikle sosyalist kampın dağılması olgusuna ilişkin olarak, kendi şemalarından sosyalizmin varlığını elimine eden "üç dünya", "bağlantısızlar dünyası" v.b. teorisyenlerinin ileri sürdükleri görüşler temelsizdir. Bu Leninist öğretilere ve sınıf kriterlerine bütünüyle aykırıdır.

Revizyonist ihanet, Sovyetler Birliği ve birkaç eski sosyalist ülkenin kapitalizme geri dönüşü; modern revizyonizmi uluslararası komünist ve işçi hareketi içinde büyük ölçüde yayılması ve bu hareketi bölmesi devrim ve sosyalizm davası için ağır bir darbe olmuştur. Fakat bu hiç bir şekilde sosyalizmin bir sistem olarak tasfiye edildiği, dünyanın iki çatışan sisteme bölünmesi, kriterinin değiştirilmesi gerektiği ve sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkinin artık bugün var olmadığı anlamına gelmez. Sosyalizm, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinde olduğu gibi marksizme-leninizme sadık kalan gerçek sosyalist ülkelerde vardır ve

BELGE

gelişmektedir. Bu nedenle, sosyalist sistem kapitalist sisteme karşıt bir sistem biçiminde objektif olarak vardır, tıpkı, kapitalizm ile onun arasındaki çelişkinin ve ölüm kalım mücadelesinin varlığı gibi.

Bu sözde "üç dünya teorisi" sosyalizmi bir toplumsal sistem olarak görmezlikten gelerek uluslararası proleteryanın en büyük tarihsel zaferini ve kapitalizm ile sosyalizm arasındaki günümüzdeki temel çelişkisini de görmezlikten gelmektedir. Açıktır ki, sosyalizmi gözardı eden böyle bir teori anti-leninisttir; dünya proleteryasına savaşmama, sosyalist devrimi yükseltmeme çağrısını yaparken, sosyalizmin inşaa edildiği ülkelerdeki proleterya diktatörlüğünün zayıflamasına yol açmaktadır ve bu çok şaşırtıcı olmamalıdır: Durum değerlendirmelerinde proleter sınıf kriterinden ayrılış ancak, proleteryanın ve devrimin çıkarlarına karşıt sonuçlara ulaştırır.

Lenin, büyük ve tutarlı bir marksist olarak eserlerinde sık sık kapitalist dünya ve bunun içerisindeki güçlerin ilişkisini incelemiştir. Lenin bunu daima devrime hizmet için, proleteryanın önündeki görevlerini komünist partilerin görevlerini, ilk sosyalist devletn dünya proleter devrimine karşı görevlerini belirlemek için kimlerin devrimin gerçek müttefikleri ve kimlerin devrimin düşmanları olduğunu göstermek için yapmıştır.

Komünist enternasyonalin 1920 yılındaki 2. Kongresindeki tez ve raporlarında, Lenin bize bu yolda parlak bir örnek vermektedir. Lenin şöyle vurgulamıştı: "Şimdi, devrimci partilerin prâtikleri ile kanıtlanmalıdır ki bu partiler yeteri derecede bilinçli, örgütlü, sömürülen kitlelerle bağlı ve zafere ulaşacak devrimi yapmak üzere bu krizden yararlanabilecek yetenek ve kararlılıktadırlar ve bizim Komünist Enternasyonalin bu kongresinde bir araya gelmemezin ana nedeni bu "isbat" için kesinlikle hazırlanmaktır." (Eserler, c.31, s. 250.)

Buna rağmen şu sözde "üç dünya teorisi" devrim için hiçbir görev ortaya koymaz, tam tersine, bunları "unutur". "Üç dünya" şeması içerisinde burjuvazi ile proleterya arasındaki temel çelişki yer almaz. Bunun dışında dünyanın bu şekilde bölünmesinde göze çarpan bir diğer nokta da bu teorinin "üçüncü dünya" diye nitelenen bölümüne sınıfsalolmayanbakışı, sınıfları ve sınıf mücadelesini göz ardı edişi ve bu teorinin söz konusu dünyada saydığı ülkeleri, bu ülkelerdeki hakim rejimleri ve faaliyet gösteren çeşitli politik güçleri tek bir bütünlük içerisinde ele alışıdır. Bu teori ezilen halklar ile bu ülkeler içindeki gerici ve emperyalizm yanlısı güçler arasındaki çelişkiyi gözardı etmektedir.

Şu iyi bilinmektedir ki, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, özgürlük yanlısı halklar, özgürlük, bağımsızlık ve ulusal egemenlik için eski ve yeni sömürgeciliğe karşı keskin bir mücadele vermektedirler. Bu bütün ilerici güçlerin, dünya proletaryasının, gerçek sosyalist ülkelerdeki marksist-leninistlerin koşulsuz desteğini sağlayan haklı, devrimci ve kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadele birtakım düşmanlara karşı yöneltilmiştir ve bunlara karşı yöneltilmeme hatasına düşülmemelidir: Bütün dünya halklarının en tehlikeli düşmanları, en büyük sömürücüleri ve uluslararası jandarmaları olan emperyalist baskıcılara ve en önce, özellikle iki süper güce karşı; ulusal özgürlük ve bağımsızlığın düşmanı olan uluslararası tekellere, yabancı emperyalistlere şu ya da bu süper güce binbir ilişkiyle bağlanmış yerel gerici burjuvaziye karşı; halkın devrimine karşı gerici burjuvaziyle birleşmiş ve yabancı emperyalistlerden destek alan feodalizmin kalıntılarına karşı; bu üç düşmanın egemenliğinin savunucuları ve temsilcileri olan gerici ve faşist rejimlere karşı.

Üç dünya teorisi ezilen halkların devrimci mücadelesine ihanetlir

> "Sözde "Üçüncü dünya" teorisinin yaptığı gibi, komprador burjuvaziyi de kapsamak üzere burjuvazinin tüm katmanlarının, herhangi bir istisna olmaksızın emperyalizme karşı mücadeleyi sürdüren anti-emperyalist güçlerin temeli ve faktörü olarak tanımlanması mümkün değildir. Bu "teoriyi" izlemek demek devrimci hareketi doğru yolden saptırmak, devrimi yarı yolda bırakmak, onu diğer ülkelerdeki proleter ayırmak, bu ülkelerin halklarının ve proleteryalarının mücadelelerini anti-marksist ve revizyonist bir yola sokmaktır."

Bu nedenle birinin aynı zamanda, iç düşmanlara, emperyalizmin içteki müttefikleri ve işbirlikçilerine ve bu mücadeleyi engelleyen diğer faktörlere karşı saldırmak ve savaşmaksızın sadece dış emperyalist güçlere karşı savaşacağını söylemesi anlamsızdır. Bugüne kadar, iç düşmanları gayri milli unsurlara satılmış gericileri ve hainleri olmayan hiçbir kurtuluş hareketi, ulusal demokratik ve anti emperyalist devrim olmamıştır. Sözde "üçüncü dünya" teorisinin yaptığı gibi, komprador burjuvaziyi de kapsamak üzere, burjuvazinin tüm katmanlarının, herhangi bir istisna olmaksızın emperyalizme karşı mücadeleyi sürdüren anti emperyalist güçlerin temeli ve faktörü olarak tanımlanması mümkün değildir. Bu "teoriyi" izlemek demek, devrimci hareketi doğru yoldan saptırmak, devrimi yarı yolda bırakmak, onu diğer ülkelerdeki proleter devriminden ayırmak, bu ülkelerin halklarının ve proleteryalarının mücadelelerini anti-marksist ve revizyonist bir yola sokmaktır.

Marksizm-Leninizm bize ulusal sorunun daima devrim davası yanında tali görülmesi gerektiğini öğretir. Bu noktadan hareketle, marksist-leninistler, etkin biçimde doğrudan emperyalizme yöneltilmiş ve dünya proleter devriminin genel davasına hizmet eden her hareketi desteklerler. "Komünistler olarak" diye vurgular Lenin "Sömürge ülkelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz, ancak bu hareketler gerçekten devrimci olup, temsilcileri bizi, köylüleri ve diğer sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruhla eğitmek ve örgütlemekten engellemezse. Ve eğer bu koşullar yoksa, bu ülkelerdeki komünistler, II. Enternasyonal kahramanlarının da dahil oldukları reformcu burjuvaziye karşı savaşmalıdır." (Eserler, c. 31, s. 266-7)

Aynı zamanda "üçüncü dünya" tezinin savunucuları, Suudi Arabistan kralının veya İran Şahı'nın ABD petrol tekelleriyle yaptıkları anlaşmaları, milyarlarca dolar tutarındaki Pentagon'la silah alışverişlerini bile kurtuluş hareketinin içine dahil etmekteler ve hatta "emperyalizme karşı mücadele eden başlıca güç" olduğunu söylemektedirler. Bu mantığa göre, petrolden kazandıkları paraları Wall Street'in ve New-York'un bankalarına yatıran petrol şeyhleri emperyalizme karşı mücadele eden halkları destekleyen, emperyalizmin karşısındaki iddialı savaşçılardır. Ve bu şeyhlerin baskıcı, gerici rejimlerine silah satan ABD emperyalistleri, bu silahları iddialı biçimde, emperyalistleri Arabistan ve İran'ın "altın kumlar" ından defetmek için savaşan "yurtsever güçler" e vermektedir.

Bugün olanlar kanıtlamaktadır ki, demokratik ve anti-emperyalist kurtuluş devrimi ancak proletaryanın öncülüğünde, başta onun partisi olmak üzere diğer geniş köylü kitleleri ve anti-emperyalist, yurtsever güçlerle yapılan ittifak sonucu, tutarlı bir biçimde yükseltilebilir ve sonuca ulaştırılabilir. 1905 gibi erken bir tarihte, Lenin "İki Taktik" adlı kitabındaki derin tartışmalarla kanıtladığı gibi, emperyalizm koşullarında, burjuva demokratik devrimlerin özelliği, bu devrimleri ileri götürmekle ilgilenen gücün, kaypak ve kitlelerin devrimci itişi karşısında gerici feodal güçlerle birleşmeye eğilimli burjuvazi değil, fakat burjuva demokratik devrimi sosyalist devrime geçiş için bir ara aşama olarak değerlendiren proleteryadır. Aynı şey günümüzün ulusal kurtuluş hareketleri içinde söylenmelidir. J.V. Stalin Ekim devrimini izleyen dönemde "Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri dönemi, bu ülkelerin proleteryalarının uyanma dönemi ve devrimde hegemonyalarını kurma dönem başladı." (Eserler c. 10., s. 237-8.) demişti.

Mevcut koşullarda bu Leninist öğretiler özel bir öneme ve değere sahiptir. Bugün, dünyada Lenin'in de dikkatini çekmiş olduğu gibi, büyük bir güçle hareket eden iki eğilim gelişmiştir. Bir yanda, kapitalist tekeller açısından, ulusal sınırların aşılması ve ekonomik ve politik yaşamın uluslararasılaşması eğilimi; öte yanda, çeşitli ülkeler açısından ulusal bağımsızlık için mücadelenin güçlenmesi eğilimi. Böylece ilk eğilime ilişkin olarak, sömürgecilikten kurtulan bir çok ülkede yerel burjuvazinin yabancı emperyalist sermaye ile bağları sadece muhafaza edilmekle kalmamış, çok uluslu şirketler çeşitli ekonomik, mali birleşmeler v.b. gibi yeni-sömürgeci biçimlerle daha da güçlendirilmiş ve geliştirilmiştir. Bu ülkelerin ekonomik ve politik yaşamlarında kilit noktaları elinde tutan ve giderek büyüyen bu burjuvazi, emperyalizm yanlısı bir güç olup devrimci ve kurtuluşçu hareketin düşmanıdır.

Daha önceki sömürge ülkelerde, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlığın güçlenmesi biçiminde beliren diğer eğilimin, en önce ve başlıca bu ülkelerde proleteryanın artmasına bağlıdır. Böylece, proleteryanın öncülüğünü yaptığı ve sonuçta daha ileri bir aşamaya geçerek sosyalizm mücadelesine dönüşecek anti-emperyalist ve demokratik devrimlerin geniş ve tutarlı bir biçimde gelişmesi için çok daha uygun koşullar yaratılmış demektir.

Marksist-Leninistler, "üçüncü dünya" diye tanımlanan ülkelerin proleterlerinin ve halklarının coşkun kurtuluşçu, devrimci ve sosyalist emelleriyle isteklerini bu ülkelerin baskıcı komprador burjuvazilerinin amaç ve politikalarıyla karıştırmazlar. Asya, Afrika ve Latin Amerikan ülkeleri halklarının saflarındaki, onların devrimci mücadelesini mutlaka zafere ulaştıracak olan sağlam ilerici akımların varlığını bilirler.

"Üç dünya" teorisini destekleyenlerin yaptığı gibi, genel terimlerle "üçüncü dünya" dan emperyalizme karşı mücadelenin ve devrimin temel gücü olarak söz etmek ve gerçek anti-emperyalist, devrimci güçlerle, gelişmekte olan ülkelerin bir kaçındaki emperyalizm yanlısı, gerici ve faşist güçler arasında hiçbir ayırım gözetmemek, Marksizm Leninizmin öğretilerinden açık bir biçimde uzaklaşmak ve tipik oportunist görüşlere prim vermek, devrimci güçlerin arasında karmaşa ve örgütsüzlük yaratmak demektir. Aslında, bu "üç dünya" teorisine göre bu ülkelerin halkları, örneğin Brezilya'da, Geisel'in, Şili'de Pinochet'in, Endonezya'da Suharto'nun, İran'da Şah'ın ve Ürdün'de kralın faşist diktatörlüklerine karşı savaşmamalıdır. Çünkü onlar iddialı bir biçimde "dünya tarihinin tekerleğini ileri doğru çeviren devrimci itici güçlerin" parçasıdırlar. Aksine bu teoriye göre "üçüncü dünya" nın halkları ve devrimcileri ülkelerindeki gerici güçler ve rejimler ile birleşmeli, onları desteklemeli, diğer bir deyişle devrimden vaz geçmelidir.

ABD emperyalizmi, diğer kapitalist devletler ve Sovyet Sosyal emperyalizmi, sözde "üçüncü dünya" ülkelerinin yönetici sınıflarını kendilerine binlerce bağ ile bağlamıştır. Yabancı tekellere bağımlı olan ve kendi halklarının geniş kitleleri üzerindeki egemenliklerini sürdürmek isteyen bu sınıflar elbette ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmine baskı uygulamayı amaçlar görünen ve kendi iç işlerine müdahalelerini durduran, bağımsız devletlerin demokratik blokunu iddialı biçimde oluşturdukları izlenimini vermeye çalışmaktadırlar.

Lenin komünist partilerine şunu vurgulamıştır: "Bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin emekçi halklarının en geniş kitlelerine, emperyalist güçlerce sistematik olarak söylenen politik olarak bağımsız devletlerin kurulması biçimindeki ve aslında ekonomik, mali ve asker açılardan tümüyle kendilerine bağımlı olan devletler kurmaları yalanını sürekli olarak açıklamalı ve anlatmalıyız." (Eserler, c.31.,s. 159)

AEP daima Lenin'in bu ölümsüz öğretilerine sadık kalmıştır.

"Bazı devletler ve hükümetler tarafından izlenen politikanın değerdirilmesi bakımından," AEP 7. Kongresinde Enver Hoca "Marksistlerin sınıf kriterinden, bu hükümetlerin ve ülkelerin emperyalizme ve sosyalizme kendi halklarına ve gericiliğe karşı tavırlarından yola çıktıklarını" vurgulamıştır.

"Bu öğretiler temel alınarak, devrimci hareket ve proleterya, stratejisini ve taktiklerini oluşturur, emperyalizme burjuvaziye ve gericiliğe karşı mücadelede gerçek müttefiklerini bulur ve onlarla birleşir. "Üçüncü dünya", "bağlantısız ülkeler" veya "kalkınmakta olan ülkeler" gibi terimler, ulusal ve toplumsal kurtuluş için savaşan geniş kitleler arasında, iki süper gücün tehdidinden korunmak için bir çatının halen kurulmuş olduğu yanlış izlenimini uyandırmaktadır. Bu terimler, ülkelerin çoğunluğundaki gerçek durumu yani şu veya bu biçimde politik, ideolojik ve ekonomik olarak iki süper güce ve eski sömürgeci metropollere tâbi ve bağımlı olduklarını gizlemektedir." (E. Hoca, 7. Kongre Raporu, s. 204.)

"Üçüncü Dünya", "Bağlantısızlar Dünyası", "Kalkınmakta Olan Ülkeler" buluşları aynı kapsam ve amaca sahiplir: Devrimden vazgeçmek

> "Aslında, bu "üç dünya" teorisine göre bu ülkelerin halkları, örneğin Brezilya'da Geisel'in, Şili'de Pinochet'in, Endonezya'da Suharto'nun, İran'da Şah'ın ve Ürdün'de kralın faşist diktatörlüklerine karşı savaşmamalıdır. Çünkü onlar iddialı bir biçimde "dünya tarihinin tekerleğini ileri doğru çeviren devrimci itici güçlerin" parçasıdırlar. Aksine, bu teoriye göre "üçüncü dünya"nın halkları ve devrimcileri ülkelerindeki gerici güçler ve rejimler ile birleşmeli, onları desteklemeli, diğer bir deyişle devrimden vazgeçmelidir."
>
> "Bu "teori" ezilen halklar ve uluslarla diğer emperyalist güçler arasındaki çelişkiyi tamamen gözardı etmektedir."

Sözde "üçüncü dünya", "bağlantısız ülkeler" vb. hakkındaki teorik ...

"Buna rağmen şu sözde "Üç dünya teorisi" devrim için hiçbir görev ortaya koyamaz, tam tersine bunları "unutur." "Üç dünya" şeması: içerisinde burjuvazi ile proleterya arasındaki çelişki yer almaz. Bunun dışında dünyanın bu şekilde bölünmesinde göze çarpan bir diğer nokta da bu teorinin "Üçüncü dünya" diye nitelenen bölümüne sınıfsal olmayan bakışı, sınıfları ve sınıf mücadelesini gözardı edişi ve bu teorinin söz konusu dünyada saydığı ülkeleri bu ülkelerdeki hakim rejimleri ve faaliyet gösteren çeşitli politik güçleri tek bir bütünlük içerisinde ele alışıdır. Bu teori ezilen halklar ile bu ülkeler içindeki gerici ve emperyalizm yanlısı güçler arasındaki çelişkiyi gözardı etmektedir."

gem vurulmasına ve kapitalizmin savunulmasına yani kapitalizmin hegemonyasını uygulamasının önlenmemesine ancak, halklara biraz daha kolay kabul edilebilir egemenlik biçimlerinin uygulanmasına hizmet etmektedir. Adlandırılışlarındaki farklılıklara karşın sözde "üçüncü dünya" ve "bağlantısızlar dünyası" iki su damlası gibi birbirisinin aynısıdır. Her ikiside aynı ideoloji ve politika tarafından yönlendirilmektedir. Bir grup diğeriyle o kadar karmaşık hale gelmiştir ki, artık hangi ülkelerin "üçüncü dünya" dan olduğunu ve onları "bağlantısızlar" dan ayıran farkları ve "bağlantısızlar" içine hangi ülkelerin girdiğini ve onları "üçüncü dünya" cılardan ayıranın neler olduğunu saptamak son derece güçleşmiştir.

Sözde "kalkınmakta olan ülkeler" le ilgili yeni bir gruplama yapmak için çalışılmaktadır. Bunun içinde hem "üçüncü dünya" ülkeleri hem de "bağlantısız" ülkeler karmaşık biçimde yer almaktadır. Bu teorinin yazarları da, sınıf çatışmalarını gizlemekte, "kalkınmakta olan ülkeler" in ekonomilerini kurmaları için bazı yardımlar almaları koşuluyla emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve diğer emperyalist güçleri kızdıracak hiçbir şey yapmamayı yani varolan statükoyu korumayı savunmaktadırlar. Bu teorinin yazarlarına göre büyük güçler bazı "fedakarlıklar" yapmalı, açlara bazı şeyler vermeli, böylece açlar biraz geçinmenin yolunu bularak başlarını kaldırmamalıdır. Bu şekilde bir orta yolun bulunacağını zengin, yoksul, sömüren, sömürülen herkesin "savaşlar olmaksızın", "silahlanma olmaksızın", "birlik içinde", "sınıf barışı içinde", "kruşçevvari" bir biçimde bir arada yaşayacağı "yeni bir uluslararası düzenin" kurulacağını söylemektedirler.

Kesinlikle her üç "buluş" unda aynı kapsam ve amaçlara sahip olması gerçeği nedeniyle "bağlantısız ülkeler" in, "üçüncü dünya" nın ve "kalkınmakta olan ülkeler" dünyasının "önderlikleri" nin tam bir ahenk içinde olduğu görülmektedir. Hep birlikte teori ve vaizlarıyla, kitleleri, proleteryayı ve halkları, devrimci mücadelelerinden saptırmak için kandırmaktadırlar.

"Üç dünya" teorisi sadece iki karşıt toplumsal sistem-sosyalizm ve kapitalizm veya emek ve sermaye arasındaki büyük çelişkiyi gözardı etmekle kalmamakta ayrıca ezilen halklarla dünya emperyalizmi arasındaki diğer ana çelişkiyi de incelemeyerek bunu sadece iki süper güçle, aslında da bunlardan başlıca biriyle olan çelişkiye indirgemektedir. Bu "teori" ezilen halklar ve uluslarla diğer emperyalist güçler arasındaki çelişkiyi tamamen gözardı etmektedir. Bunun ötesinde, "üç dünya" teorisinin partizanları, "üçüncü dünya" nın ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı diğer emperyalist ülkeler ve ABD emperyalizmiyle ittifak çağrılarında bulunmaktadır.

Dünyanın üç ayrı dünyaya bölünmesini haklı göstermek için öne sürülen iddialardan biri, şu andaki konumda, İkinci Dünya Savaşından sonraki emperyalist kampta ABD emperyalizminin kayıtsız egemenliği varken artık bunun çeşitli emperyalizmlerin eşitsiz gelişimi sonucu sona erdiği ve parçalandığıdır. Bu "teori" nin destekleyicileri bugün artık tek bir emperyalist dünyadan söz edilemeyeceğini çünkü bir yanda batılı emperyalistlerin ABD emperyalizmine karşı başkaldırdığını, öte yanda iki emperyalist süper güç: ABD ve Sovyetler Birliği arasında gittikçe şiddetlenen ve artan bir rekabet olduğunu ileri sürmektedirler.

Emperyalizm aşamasında çeşitli kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişimi sonucu emperyalistler arası çelişkiler vardır ve gittikçe derinleşmektedir, koşullara ve konjonktüre göre emperyalistler arası ittifaklar, bloklar, gruplaşmalar kurulmakta ve yıkılmaktadır. Bu marksizm-leninizmin abc'sidir. Lenin'in yeterli kanıtlar gösterdiği üzere, emperyalizmin bu tipik olgusu objektif bir yasadır ve kapitalizmin son aşaması olarak emperyalizm kaçınılmaz olarak çürümektedir. Ancak bu demek midir ki bu çelişkilerin sonucu olarak emperyalist dünya, toplumsal bir sistem olarak varlığını sona erdirmiş ve birkaç dünyaya bölünmüş, bu veya şu emperyalizmin toplumsal-ekonomik doğası değişmiştir? Hiç de değil. Bugünkü gerçekler emperyalist dünyanın parçalanmasından değil fakat iki büyük emperyalist blokun varlığı ile karakterize olan tek bir dünya emperyalist sisteminden söz ediyor: Bir yanda NATO - AET vs. emperyalist organlar gibi araçlara sahip, ABD emperyalizminin başını çektiği Batı emperyalist bloku, öte yanda yayılmacı, hegemonyacı ve "savaş kışkırtıcı" politika araçlarına, Varşova Anlaşmasına ve Comecon'a sahip Sovyet Sosyal emperyalizminin egemenliğindeki doğu bloku.

"Üç dünya" şemasındaki sözde "ikinci dünya" nın kapsamına giren kapitalist ve revizyonist emperyalist ülkelerin toplumsal düzenleri açısından iki süper güçten veya "üçüncü dünya" ya dahil edilen çeşitli ülkelerden hiçbir önemli farkı yoktur. Bu "dünya" nın ülkelerinin iki süper güçle kesin çelişkileri olduğu bir gerçektir. Ancak bu çelişkiler emperyalistlerarası bir karakter taşımakta ve iki süpergücün kendi aralarındaki çelişkilerden farklılık göstermemektedir. En başta, bu çelişkiler, Batı Alman, Japon, İngiliz, Fransız, Kanada vb. emperyalistlerin pazarlar, etki alanları, sermaye ihracı ve diğerlerinin zenginliklerini sömürebilmek için bölgeler edinebilme yüzünden kendi aralarında olduğu gibi bu veya öbür süper güçle olan çelişkileridir.

Elbette bu çelişkiler dünya emperyalist sistemini zayıflatmakta olup, proleteryanın ve halkların mücadelesinin çıkarınadır. Ancak çeşitli emperyalist güçler ve iki süper güç arasındaki çelişkileri çalışan kitlelerin ve halkların emperyalizme karşı, onu yıkmak için verdikleri mücadeleyle özdeşleştirmek anti-marksisttir.

Sözde "ikinci dünya" ülkelerinin, diğer bir deyişle buralardaki yönetici büyük burjuvazinin, iki süpergüçe ve dünya emperyalizmine karşı verilen mücadelede ezilen halkların ve ulusların müttefiki olması asla sözkonusu olamaz. İkinci Dünya Savaşından bu yana tarih, bu ülkelerin ABD emperyalizminin Kore'de, Vietnam'da, Ortadoğu'da, Afrika'daki saldırgan politikalarını ve anlaşmalarını desteklediğini ve halen de desteklemekte olduklarını açıkca göstermektedir. Onlar yeni sömürgeciliğin ve uluslararası ekonomik ilişkilerdeki eski eşitsizlik düzeninin coşkun savunucularıdırlar. "İkinci dünya" daki, Sovyet Sosyal emperyalizminin müttefikleri Çekoslovakya'nın işgalinde birlikte yer almışlar ve Sovyyetler'in, dünyanın çeşitli bölgelerindeki yağmacı, genişlemeci politikasının gayretkeş destekleyicileri olmuşlardır. Sözde "ikinci dünya" nın ülkeleri iki süper gücün saldırgan ve yayılmacı ittifaklarının temel ekonomik ve askeri destekleridirler.

"Üç dünya" teorisinin destekleyicileri, bu teorinin emperyalistlerarası çelişkilerden yararlanmak için geniş olanaklar sunduğunu ileri sürmektedirler. Düşman kamptaki çelişkilerden yararlanılmalıdır, ama hangi yolla ve hangi amaç için? Bu konuda ilke, bu çelişkiler daima devrimin, halkların ve onların özgürlüklerinin ve sosyalizm davasının, yararına kullanılması doğrultusunda olmalıdır. Bu konuda ilke düşman saflarındaki çelişkilerden yararlanmak, devrimci ve kurtuluş hareketinin zayıflamasına ve yok olmasına değil, güçlenmesine ve yoğunlaşmasına ve hatta düşmana karşı özellike de halklar arasında onlar hakkında herhangi bir yanılmanın yaratılmasına izin vermeksizin ele başlarına karşı mücadelede devrimci güçlerin daha aktif bir biçimde hareketlenmesine yönelik olmalıdır.

Devrim sorununu sadece emperyalistlerarası çelişkilere bağlayan bir anlayış anti-Marksistir.

> "Emperyalistlerarası çelişkilerin mutlaklaştırılması ve devrim ile karşı devrim arasındaki temel çelişkinin önemsenmeyerek stratejinin merkezi olarak sadece düşman kamplardaki çelişkilerden yararlanmayı öne çıkarmak ana meseleyi unutmak demektir. Devrimci ruhun yükselmesi ve emekçi halk ile halklar arasındaki devrimci hareketin gelişmesini - devrim için hazırlanmayı- ihmal etmek markizm-leninizmin öğretisine bütünüyle karşıttır. Daha güçlüsüne karşı çıkmak için sözde daha zayıf emperyalizmlerle birlik olmak ve bir ülkenin burjuvazisine karşı çıkmak için diğer ülkelerinkinden yana olmak, çelişkilerden yararlanmak adı altında anti-marksist bir tutumdur."

Emperyalistlerarası çelişkilerin mutlaklaştırılması ve devrim ile karşı devrim arasındaki temel çelişkinin önensenmeyerek stratejinin merkezi olarak sadece düşman kamplardaki çelişkilerden yararlanmayı öne çıkarmak ana meseleyi unutmak demektir. devrimci ruhun yükselmesi ve emekçi halk ile halklar arasındaki devrimci hareketin gelişmesini-devrim için hazırlanmayı ihmal etmek marksizm-leninizmin öğretisine bütünüyle karşıttır. Daha güçlüsüne karşı çıkmak için sözde daha zayıf emperyalizmlerle birlik olmak ve bir ülkenin burjuvazisine karşı çıkmak için diğer ülkeninkinden yana olmak, çelişkilerden yararlanmak adı altında anti-marksist bir tutumdur. Lenin, düşman saflarındaki çelişkilerden yararlanma taktiğinin proleteryanın bilincini, devrimci ruhunu ve kitlelerin savaşma yetenek ve azmini azaltmak için değil fakat yükseltmek için kullanılması gerektiğini kuvvetle vurgulamıştır. (Lenin, c. 31, s. 69-70)

AEP her zaman ısrarla bu ölümsüz Leninist öğretileri ön planda tutmuştur ve tutmaktadır. "Emperyalizm ve modern revizyonizmin büyük krizinin bu anlarında" demiştir yoldaş Enver Hoca "Onlara karşı mücadeleyi yoğunlaştırmalı, düşmanlar arasındaki büyük çelişkilerden; kendimiz, sosyalist ülkeler ve devrim için ayaklanan halklar için, doğru ve düzgün bir şekilde yararlanmalı, onları sürekli teşhir etmeli ve emperyalistler ile revizyonistlerin intikamlarını sonradan almak üzere tehlikeden kaçmak için birbirlerine verdikleri sözde tavizler ile tatmin olmamalıyız. Bunun için demiri sürekli kızgın tutmalı ve aman vermeden hücum etmeliyiz." (Rapor ve Konuşmalar 1970-71, s. 460-461)

"Üç dünya" teorisinin karşı devrimci ve sahte anti-emperyalist özelliği ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı çoğu kapitalist ve yeni sömürgeci ülkelerden oluşan, ve iki süper gücün temel destekçileri olan "ikinci dünya" denilen ülkelerin "üçüncü dünya" nın müttefikleri olarak gösterilmesinde açıkca ortaya çıkmaktadır.

Bu karşı-devrimci bir "teori" dir, çünkü toplumsal barışı ve burjuvazi ile işbirliğini önermektedir ve bu nedenle ikinci dünya ülkelerindeki sömürü sistemine ve tekelci burjuvaziye karşı savaşmak zorunda olan Avrupa, Japonya, Kanada v.b. ülkeler proleteryasını devrimden vazgeçirmektedir, çünkü ulusal bağımsızlığı savunmanın çıkarları ve özellikle de Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı mücadele bunu gerektirir.

Bu aynı zamanda sahte anti-emperyalist br teoridir çünkü "ikinci dünya" nın emperyalist güçlerinin yeni-sömürgeci ve sömürücü politikalarını süpürgüçlere karşı mücadele adına haklı göstermekte ve desteklemekte; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarını bu politikaya karşı çıkmamaya çağırmaktadır. Gerçekte ise bu yolla sözde "ikinci dünya" ve "üçüncü dünya" denilen ülke halklarının emperyalizm ve sosyal emperyalizme karşı mücadeleleri zayıflatılmakta ve sabote edilmektedir.

Devrimci strateji devrimi merkez olarak ele alandır. "Leninizmin strateji ve taktikleri" diye yazmıştı Stalin, "proleteryanın devrimci mücadelesinin liderliğinin bilimini oluşturur." (Eserler, cilt. 6, s. 155)

Leninist strateji dünya proleter devrimini, çağımızın bir çok büyük devrimci eğiliminden oluştuğunu ve merkezinde uluslararası proleteryanın bulunduğu bir süreç olarak ele alır.

Sosyalist ve kapitalist yollar arasındaki uzlaşmaz mücadele içerisinde gerçek sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerde devrimci süreç duraksamadan sürmektedir sosyalizmin kapitalizm üzerindeki nihai ve kesin zaferini sağlamak için, karşı devrimci şiddet ve emperyalist saldırganlık yoluyla veya barışçıl burjuva-revizyonist dejenerasyon yoluyla geriye dönüş tehlikesine açılan yolları tıkamak için. Tüm dünyadaki devrimciler ve halklar bu mücadeleyi can alacı bir sorun olarak görmekte ve bunu dünyada devrim ve sosyalizm davası açısından büyük bir ilgi ile izlemektedirler. Sosyalist ülkelere tam ve kayıtsız destek sağlayacak bu ülkelere karşı herhangi bir emperyalist saldırganlık girişimine karşı çıkmaktalar, çünkü onlar sosyalist ülkeleri devrim için güçlü bir temel ve merkez olarak, uğrunda savaştıkları ideallerin pratikte gerçekleştiği ülkeler olarak görmektedirler. Lenin'in sosyalist devrimin zafere ulaştığı bir ülke için uluslararası proleteryanın desteğinin birincil önemi ve gerekliliği üzerindeki görüşleri ölümsüzdür. Ancak bu marksizm-leninizmin devrimci öğretilerini en büyük bir şevkle uygulayan ve proleter enternasyonalizmine tutarlı bir biçimde bağlı olan gerçek bir sosyalist ülkeden bahsettiğimizi ima eder. Aksi taktirde eğer kapitalist bir ülke haline dönüşürse ve yalnız sahte bir "sosyalist" kılık içerisinde, bulunursa desteklenmemelidir.

Devrimciler ve halklar bilmektedir ki sosyalist ülkelerin mücadele ve başarıları emperyalizm, burjuvazi ve uluslararası gericiliği zayıflatan darbelerdir, işçilerin ve halkların devrimci ve kurtuluş mücadelesinin doğrudan bir yardım ve desteğidir.

Lenin ve Stalin daima sosyalist bir ülkenin proleteryasının devrimci görevinin yalnız kendi ülkesinde sosyalizmi geliştirmek için her türlü çabayı göstermek değil, fakat aynı zamanda diğer ülkelerin devrimci ve kurtuluş hareketlerinin her yoldan desteklemek olarak düşünmüşlerdir. Stalin "Lenin hiç bir zaman Sovyetler Cumhuriyetini kendi başına bir amaç olarak görmemişti." diye yazmıştı. Lenin her zaman bunu doğu ve batı ülkelerindeki devrimci hareketleri güçlendirmek için vazgeçilemez bir bağ olarak görmüştü. Lenin bunun tek doğru kavram olduğunu yalnızca uluslararası açıdan değil, fakat Sovyetler Cumhuriyeti'nin korunması açısından da biliyordu." (Eserler, c. 6, s. 52.) Kesinlikle bu nedenden dolayı gerçek bir sosyalist ülke kendisini her türlü sınıfsal sınırların silindiği ve yalnızca halkları devrim için emperyalizme karşı mücadele yolundan saptırmaya hizmet eden, sözde "üçüncü dünya" veya "bağlantısızlar" biçimindeki gruplamalar içerisine sokamaz.

"Bu sözde "Üç dünya teorisi" sosyalizmi bir toplumsal sistem olarak görmezlikten gelerek uluslararası proleteryanın en büyük tarihsel zaferini ve kapitalizm ile sosyalizm arasındaki günümüzdeki temel çelişkisini de görmezlikten gelmektedir. Açıktır ki sosyalizmi gözardı eden böyle bir teori anti-leninisttir; dünya proleteryasına savaşmama, sosyalist devrimi yükseltmeme çağrısı yaparken, sosyalizmin inşa edildiği ülkelerdeki proleterya diktatörlüğünün zayıflamasına yol açmaktadır. Ve bu çok şaşırtıcı olmamalıdır. Durum değerlendirmelerinde proleter sınıf kriterinden ayrılış ancak, proleteryanın ve devrimin çıkarlarına karşıt sonuçlara ulaştırır."

Gerçek sosyalist bir ülke uluslararası proletarya hareketini devrimden vazgeçmeye, emperyalistlerle birlik olmaya çağırmaz

Sosyalist ülkelerin güvenilir gerçek müttefikleri ancak devrimci, özgürlük yanlısı ve ilerici güçler, işçi sınıfının devrimci hareketi ve ezilen halkların ve ulusların anti-emperyalist hareketi olabilir. Bunun için, "üç dünya" bölünümünü ileri sürmek, günümüzün temel çelişkisini görmezlikten gelmek ve proleteryayı tekelci burjuvazi ile ezilen halkları da sözde "ikinci dünya" nın emperyalist güçleri ile ittifaka çağırmak, uluslararası proleteryanın halkların ve sosyalist ülkelerin yararına değildir. Böyle bir şey anti-Leninisttir. J. Stalin şunları vurgulamıştır: "Sovyet Cumhuriyeti'nin çıkarlarının kardeş partilerin sağa kaymasını isteyebileceği hiçbir durum düşünemiyorum. Tüm dünya devrimci proleter hareketinin temeli olan ülkemiz çıkarlarının batılı işçilerin devrimci ruhunu ve politik aktivitesini azamileştirme isteği yerine nasıl olur da bu aktiviteyi azaltmasını ve devrimci ruhunun yok olmasını isteyebileceğini düşünemiyorum. (Eserler, c.8 , s. 11)

Günümüzde kapitalist metropollerdeki dünya proleter devrim süreci, proleteryanın ve diğer emekçi ve ilerici tabakaların burjuva baskı ve sömürüsüne karşı, şu veya bu şekilde faşizmin yeniden canlanmasına v.b. karşı, yükselen sınıf mücadelelerinde somutlaşmaktadır. Proleteryanın öncülüğündeki geniş emekçi yığınları arasında, kapitalizmin krizi ve diğer kötülüklerinden, burjuva sömürüsünden, faşist şiddetten ve emperyalist savaşlardan kurtulmanın tek yolunun sosyalist devrim ve proleterya diktatörlüğünün kurulması olduğu bilinci, her geçen gün gelişmektedir. Hayat ve olgular kanıtlamaktadır ki ne burjuvazi ne de sosyal demokratlardan modern revizyonistlere kadar uzanan açık veya gizli ajanları, kitlelerin devrimci mücadelesinin yükselen dalgasını durduramaz. Enver Hoca Arnavutluk Emek Partisi'nin 7. Kongresinde şöyle demişti: "Dünya proleteryasının günümüzdeki mücadelesi burjuva ve revizyonist dünyalardaki işçisınıf ve onun devrimci mücadelesinin ne demogoji ne de terörle bastırılamayacağı yolundaki temel marksist-leninist tezin geçerliliğini bir kez daha kanıtlamıştır. (E. Hoca, AEP 7. Kongresine Rapor. s. 186-187)

Gelişmiş kapitalist ülkelerde objektif koşullar devrim için giderek daha uygun hale gelmektedir. Oralarda proleterya devrimi artık çözüm için ele alınan bir sorundur. Gerçekten de, revizyonistler tarafından ihanet edilen ve atılan devrim bayrağını yükselten marksist-leninist partiler, proleterya ve müttefiklerini, burjuva düzenini yıkmak için yaklaşmakta olan devrimci savaşlaraciddi bir şekilde hazırlama görevini üstlenmişlerdir. Dünya kapitalist ve emperyalist sistemine kendi kalesinde vuran bu devrimci mücadele, gerçek sosyalist ülkelerin ve tüm dünyadaki devrimci ve özgürlük yanlısı halkların tam desteğini almaktadır ve alması gerekmektedir. Fakat günümüzde modern revizyonistler ve "üç dünya" teorisinin savunucuları ile "bağlantısızlık" teorisyenleri devrimden ve onun için hazırlıktan hiç söz etmezlerken, gerçekte ise, var olan kapitalist düzenin statükosunu muhafaza etmek için bunları sabote etmeye çalışmaktadırlar

"Üç dünya" teorisinin yazarları proleteryanın dikkatini devrimden uzaklaştırmaya çalışırlarken günümüzde iki süpür gücün ve özellikle de esas düşman olarak kabul edilen Sovyet Sosyal emperyalizminin saldırganlık tehdidinden ulusal bağımsızlığın korunmasının temel sorun olduğunu ileri sürmektedir. Herhangi bir anda uluslararası planda devrimci hareketin ana düşmanının hangisi olduğunun tesbiti düşük önem taşımaktadır. Olayların akışını gözönünde tutarak günümüz durumunun sınıfsal analizini yapan partimiz, "iki süper güç olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmi" nin günümüzde "halkların temel ve en büyük düşmanları" ve "aynı derecede tehlikeli" olduklarını vurgulamaktadır. (E. Hoca, AEP 7. Kongresine Rapor. s. 219)

Sovyet sosyal emperyalizmi sermaye ve silaha dayanarak tipik sömürgeci ve yeni sömürgeci politika uygulayan vahşi, saldırgan ve yayılmacılığa susamış bir emperyalizmdir.

ABD emperyalizmi ile rekabet halinde olan bu yeni emperyalizm tüm bölgelerde ve kıtalarda stratejik konumlar elde edip egemenliğini sağlamlaştırmak için mücadele etmektedir. O, halkların kurtuluş mücadelelerini ve devrimi ezmek için çalışan bir konumdadır. Fakat bu hiç bir şekilde "üç dünya" teorisinin savunucularının ileri sürdüğü gibi halkların ve tüm dünyanın diğer düşmanı olan ABD emperyalizminin daha az tehlikeli olduğunu göstermez. Onlar, gerçekleri çarpıtarak ve halkları aldatarak, ABD emperyalizminin sözde artık savaş kışkırtıcılığı yapmadığını, zayıfladığını, düşüşe geçtiğini, "uysal fare" olduğunu ve barışçılaştığını ileri sürüyorlar. Meseleler öyle bir noktaya ulaştı ki, Almanya, Belçika, İtalya veya Japonya ve diğer ülkelerdeki Amerikan askeri varlığı bile, bir savunma unsuru olarak haklı gösterilmeye çalışılmakta. Böylesine görüşler devrimin kaderi ve halkların özgürlüğü açısından son derece tehlikelidir. Bu tezler hem ABD hem de Sovyet emperyalizminin hegemonyacı, yayılmacı ve saldırgan tabiatı üzerinde yanılgılar yaratmaktadır.

Proleterya ve proleterya devrimi her türden emperyalizmi ve özellikle iki süper emperyalist gücü yıkma görevi ile karşı karşıyadır. Tabiatı itibariyle her türden emperyalizm proleter devriminin her zaman için vahşi bir düşmanıdır.Bu nedenle dünya devriminin stratejik bakış açısından emperyalizmleri daha az veya daha çok tehlikeli diye ayırmak yalnıştır. Pratik kanıtlamıştır ki, her iki süper güç de sosyalizmin, uluslararası bağımsızlığın ve özgürlüğün aynı derecede temel düşmanıdır; sömürü sistemlerinin en büyük savunucu gücüdür ve insanlığı üçüncü bir dünya savaşına sürükleyecek doğrudan tehlikedirler. Bu büyük gerçeği görmezlikten gelmek, iki süper güçten birinin veya öbürünün tehlikesini küçümsemek veya daha kötüsü bir süpergüce karşı diğerine birlik çağrısında bulunmak, katastrofik sonuçlara gebedir ve devrim ile halkların özgürlüğünün geleceği için büyük tehlikeler içermektedir

Elbette öyledir ve öyle olabilir ki şu veya bu ülke iki süper güçten birisi tarafından baskı veya doğrudan tehdidi altında tutulabilir. Fakat bu hiç bir halde ve hiç bir şekilde diğer süpergücün bu ülke için bir tehlike oluşturmadığı anlamına gelmez ve hele hele o ülkenin bir dostu olduğu anlamına gelmez. "Düşmanımın düşmanı dostumdur" ilkesi ABD ve Sovyetler Birliği gibi iki süper güç söz konusu olduğu zaman hayata geçirilemez. Bu iki, süper güç ellerindeki her türlü olanak ile devrime karşı savaşmakta, devrimi ve sosyalizmi sabote etmek için her türlü çabayı harcamakta ve onları kana boğmaktadır. Bu iki süpergüç, çeşitli ülkeler ve halklar üzerindeki egemenliklerini ve sömürülerini yaygınlaştırmak için büyük çaba göstermektedir. Halklar üzerindeki kana susamış egemenliklerini yaymak yani azgınca biribirlerinin yerine geçmek için bunların bazen bir bölgeye bazen bir başkasına nasıl şiddetle saldırdıklarını deneyler göstermektedir. Ne zaman bir ülkenin halkı bu iki süpergüçten birinin egemenliğinden kurtulsa, yerini diğeri almaktadır. Orta Doğu ve Afrika buna yeterli bir kanıt olmaktadır.

Günümüzde dünya devriminin diğer önemli eğilimi de emperyalizm, yeni sömürgecilik ve sömürgeciliğin kalıntılarına karşı halkların yükselen ulusal kurtuluş hareketidir. Bunu dünya devrimci sürecinin gelişmesinde son derece önemli ve değişmez bir faktör olarak gören Marksist-Leninistler ve dünya proleteryası ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketleri ile tambirdayanışma içindedir ve tam desteklerini sağlarlar. AEP her zaman ulusal özgürlükleri ve bağımsızlıkları için savaşan halkları desteklemiştir" Mücadeleleriyle emperyalist ve sosyal emperyalist savaş kışkırtıcılarının saldırgan planlarını ezecek olan dünya proleteryası ile tüm gerçek anti-emperyalist ve ilerici güçlerin birliğinden yanayız. Marksist-Leninist çizgisine uygun olarak, AEP ve Arnavutluk halkı... gelecekte de diğer bütün anti-emperyalist ve anti-sosyal emperyalist halklarla, bütün Marksist-L inist partilerle, bütün devrimcilerle dünya proleteryasıyla, ilerici halklarla birlikte düşmanın plan ve manevralarının önüne geçmek ve halkların güvenlik ve özgürlük davasının zaferini garantilemek için hiç bir gayreti esirgemeyecektir ve savaşacaktır. Ülkemiz her an özgürlüğü, bağımsızlığı tehdit altında olan ve hakları ihlal edilen halkların yanında olacaktır" (E.Hoca, 7.Kongre Raporu, s.228) Enver Hoca Yoldaş, Arnavutluk partisinin ve devletinin yararına, bu durumu yeni anasyasamızın kabul edilişine ilişkin olarak Halk Meclisinde yaptığı konuşmada açıklamıştır. "Bugün dünyanın ezilen halkları sömürgeci yasalara ve yeni-sömürgeci tahakküme eski ya da yeni olsun burjuvazi tarafından halkların sömürülmesini sağlayan kurallara, uygulamalara, geleneklere, eşit olmayan anlaşmalara ve uluslararası nefret verici ayrımlara ve ayrıcalıklara şiddetle karşı çıkmaktadır... Bu durum ile uyum halinde olmayı reddeden ve kendi varlıkları üzerinde ulusal egemenliklerini tesis etmek, politik ve ekonomik bağımsızlıklarını güçlendirmek ve uluslararası ilişkilerde tam bir eşitlik ve adalet için mücadele eden ilerici halklar ve demokratik uevietler, Arnavutluk halkının ve devletinin tam bir dayanışma ve desteğine sahiptirler. (Halk Konseyinde konuşma, 27 Aralık 1976)

Lenin'in zamanından beri Marksist-Leninistler her zaman emperyalizmin tahakkümü altındaki halkların ve ulusların ulusal kurtuluş hareketlerini, dünya devrimi ve proleteryanın güçlü bir müttefiki ve büyük bir yedeği olarak görmüşlerdir.

Kısmi ya da tam politik bağımsızlığını kazanan ülkelerde, devrim değişik gelişim aşamalarında olmuştur ve her yerde aynı görevlerle karşı karşıya gelmemiştir. Bunlar arasında doğrudan doğruya proleter devrimi ile karşı karşıya kalanlar olduğu gibi, diğer pek çok ülkede, anti-emperyalist ulusal demokratik devrimin görevleri bugün gündemdedir. Fakat hangi durumda olursa olsun bir devrim, uluslararası burjuvaziye-emperyalizme karşı amaçlandığına göre, dünya proleter devriminin müttefiki ve yedeğidir.

Ancak, bu bazı ülkelerin ulusal demokratik aşamada kalması, gerektiği ve devrimcilerin blanquist olarak suçlanması ve aşamaların atlatılmasından ya da kesilmesinden korkmak gibi nedenlerle sosyalist devrimden söz etmemeleri ve hazırlanmamaları anlamına mı gelir. Lenin, burjuva demokratik devrimlerin hala bir embiryon olduğu sömürge ülkelerdebile burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesinin gereğinden bahsetmektedir. Blanquizmi eleştirirken, Mark, ve Engels ne 1848 devrimini ne de Paris Komününü vakitsiz olarak tanımlamamıştır.Marksizm-Leninizm devrimin kesintisiz gelişmesinin temellerini, asla aşamaların kesilmesine yol açan küçük burjuva aceleciliği ile karıştırmaz.

Lenin sömürge ve bağımlı ülkelerde devrimin ileri götürülmesi gerektiğini belirtmiştir. Lenin'in zamanından beri bu ülkelerde büyük değişiklikler olmuştur. Lenin dahice bu değişiklikleri tahmin etti ve bunlarla ilgili görüşleri dünya devrimci sürecine ilişkin Leninist tezlerde bulunmabilir. Proleterya devrimini yürütmek çağımızın evrensel yasasıdır ve başlıca eğilimidir. İstisnasız olarak bütün ülkeler, hatta Endonezya ve Şili, Brezilya ve Zaire v.b. dahil proleter devrimine ulaşmak için hangi aşamalarınkatedileceğine bakmayarak bu işe girişmelidirler ve girişeceklerdir. Eğer bu hedefi gözden kaçırırsanız, statükonun korunması gerektiğini ileri sürersiniz ve "aşamaları kaybetmeyi önleme" konusunda teoriler kurarsanız, Suharto, Pinochet, Geisel ve Mobutu'ya karşı savaşmayı unutursanız bu sizin ne ulusal kurtuluş mücadelesinden, ne de ulusal demokratik devrimden yana olduğunuzu gösterir.

Avrupa'da mutlaka proleter devriminden geçmek zorundadır ve geçecektir. Her kim ki bu perspektifi gözden kaçırırsa, her kim ki, bu amaca yönelik hazırlıkları yapmaz fakat devrimin Asya ile Afrika'ya kaydığını ve Avrupa proleteryasının kendi "akıllı ve iyi burjuvazisi" ile birleşmesi gerektiğini, ulusal bağımsızlığı koruma bahanesiyle savunursa, o anti-Leninist bir konumdadır ve ne anavatanının ne de ulusunun özgürlüğünden yanadır. Her kim ki hem NATO hem de Varşova Paktıyla savaşma gerekliliğine ve hem Comecon hem de Ortak Pazar'ın reddedilmesi gerekliliğini "unutursa" onların tarafına geçer ve onların kölesi olur.

Komünist parti manifestosunda Marx ve Engels şöyle yazar:

"-Bir hayalet Avrupa'yı titretiyor, komünizm hayaleti... eski Avrupa'nın bütün güçleri bu hayalete kutsal bir savaş açmak amacıyla birleşti," Marx ve Engels' in bu gözlemi günümüz için de geçerlidir. Emperyalizm ve sosyal emperyalizmi, komünizmin fikirlerine ve devrimci harekete karşıt olan ekonomik potansiyeli ve saldırgan askeri gücünden olduğu kadar revizyonist ihanet nedeniyle devrimin ve saldırgan askeri gücünden olduğu kadar revizyonist ihanet nedeniyle devrimin geçici de olsa gerilemesi, tarihin akışını değiştiremez ve hiç bir zaman değiştiremeyecektir ve Marksizm-Leninizmin büyük gücünü yenemeyecektir.

Marksizm-Leninizm proleteryanın bilincinde, derin yer alan devrimci ideolojidir ve kurtuluşu arayan büyük halk kitleleri üzerindeki etkisi sürekli olarak artmaktadır. Bu teorinin etkisi öylesine büyüktür ki, burjuva ideolojileri daima onunla uğraşmak zorunda kaldılar ve Marksizm-Leninizmi çökertecek ve devrimi çürütecek yolları ve araçları bulmak için gayretleri esirgemediler.

Bugün "üç dünya" "bağlantısızlık" v.b. gibi anti-Leninist teoriler de devrimi çürütmeyi emperyalizme özellikle ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi söndürmeyi Marksist-Leninist hareketi, proleteryanın Marks ve Lenin tarafından savunulan birliğini parçalamayı, Marksizm-Leninizme ve devrime sadık gerçek Marksist-Leninist partilere karşı savaşacak anti-Marksist gruplar yaratmayı amaçlamaktadır.

Lenin ve Stalin'den farklı bir şekilde ileri sürüldüğü gibi koşulları yeni bir biçimde analiz etme çabaları, Marksist-Leninist komünist hareketin her zaman savunduğu devrimci stratejiyi değiştirme anti-Marksist yollara sapmaya emperyalizm ve revizyonizme karşı savaşın terk edilmesine yol açar. Marksizm-Leninizm Marksist-Leninist hareketin devrimci tejisine sadakat, her çeşitten revizyonizmin geliştiği tüm sapmaların karşı mücadele, burjuva emperyalizme karşı işçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci seferberliği, devrim için bir hazırlanma, zafere giden tek yol yoldur.

PERU HALKININ DİRENİŞİ ÜZERİNE

300 bin kişinin önemli tüketim maddelerine hükümet tarafından zam onulmasına karşı protesto etmeleri üzerine 1 Temmuz 1975'de sağcı Perulu ubaylar sıkıyönetim ilan etmişlerdi. Hemen gece sokağa çıkma yasağı konmuş, asağa karşı gelenlere ateş açma emri erilmişti.

1975 güzünde "Peru devriminin babası" Velasco Alvarado şimdiki başkan lorales Bermudez tarafından devrilmişti. u hükümet değişikliği ile doğrudan öğruya ABD Emperyalizminin kollarına ötüren "Peru Devriminin ikinci etabı" (!) aşlıyordu. Bu "Devrimin İkinci Etabı" ile ra kastedildiğini belirginleştirmek için ermudez'in bir televizyon konuşmasından ıktarma yapalım:

Bermudez konuşmasında "sınıf kavgasının kinlerini temelde eken" leri yermiş a "tüm çalışma kollarında gerçek politik e sosyal disiplin" ayrıca "tüm (!) Perululer arasında uyuşum" istediğini belirtmiştir. (Le Monde, 20.4.76 ve Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) 14.5.76).

Reformcu subaylardan temizlenen yeni hükümetin çıkarttığı ilk yasa küçük işletmeler halindeki balıkçılık sanayiinin tekrar özel sektöre devredilmesi olmuştur. Böylelikle 10.000 balıkçı için kamu kuruluşu Pasca Peru nezdinde kazanılan sosyal hakların kaybı ve işyeri güvenliğinin kaldırılması söz konusuydu.

Balıkçılar federasyonu, devletçe beslenen kiralık çetelerinin ilerici sendikacıları öldürdüğü ve diğer sendikalara sokuldukları faşist terör örgütü Devrimci (!) İşçi Hareketi (MLR)'nin elinden sınıf bilincine sahip işçiler tarafından kurtarıldıktan sonra, üyelerinin haklarının genişletilmesi için mücadele vermeye başladı. Balıkçılar federasyonu Ekim ortasında yeniden özel sektör eline devredilmesine süresiz bir genel grev ile cevap verdi. Buna hükümet yoğun baskı, kitle halinde işten çıkarma, tutuklamalar, vs. ile misilleme yaptı. Balıkçıların bu grevi, halkın kanlı baskıya, tüm sivil ve medeni hakların kaldırılmasına karşı sesini çıkardığı en şiddetli mücadelelerden birisiydi. Grev, sonunda faşist MLR tarafından kırıldı.

Şili gibi Peru'da da "mezarlık sükuneti" hüküm sürmektedir. Dışarı çıkma yasağı, grev ve toplantı yasağı, işyeri güvenliği hakkının kaldırılması, insan haklarının sürekli ihlali, ağır bir sendikal baskı, açlık, kitlesel sefalet, kitlesel tutuklamalar, sürgünler, esrarengiz cinayetler ve işkence gündemde bulunmakta.

Basın subayların tam kontrolu altında, tüm liberal ve sol gazeteler yasaklanmıştır.

(MARKA adındaki ünlü Peru dışına taşmış solcu gazete geçmişte sık sık yasaklandı, iki sorumlu müdürü tutuklandı ve iz bırakmaksızın kayboldular.)

Darbe nedeniyle dünya kamuoyunu oldukça şaşırtan ve bu nedenle de geniş bir protesto hareketine yol açan Şili'nin aksine Peru'lu subaylar Peru halkına karşı ekonomik ve politik baskılarını adım adım yürürlüğe koydular. Böylelikle ABD Emperyalistleri gürültülü bir darbe yapmaksızın, Morales Bermudez'in devrimci (!) hükümetini Güney Amerika halklarını gaddarca ezme ve emperyalizmin ekonomik hedeflerine tam tabii kılma yörüngesine sokmayı başardılar. Şili'de olduğu gibi dünya çapındaki geniş bir protesto kampanyasını önlemek için Peru'daki faşist darbe (Arjantin'de de olduğu gibi) "dikkatleri çekmeden" yapıldı.

Peru Katolik Kilisesi politik tutukluların sayısını 1000'in üzerinde tahmin etmektedir.

Bu sayının gerçek rakamın oldukça altında olması gerekir. Çünkü, örneğin kitlesel tutuklamada tahliyeler adım adım yapılırken başka bir yerde tekrar aynı tarzda kitlesel tutuklama yapılmaktadır. Böylelikle tahliye edilenlerin sayısını tesbit etmek olanaksız olmaktadır.

Sendikal mücadeleyi destekleyen avukatlar tutuklanıp yurt dışına sürgün edilmektedirler. Politik tutukluların bulundukları yer bile bilinmemektedir. Resmi makamlar tarafından kaçırılmakta, çoğu zaman haklarında dava bile açılmamaktadır. Çünkü, tutuklamaları için her hangi bir neden bulunmamaktadır.

DİRENİŞTE SOLCULARIN BİRLİĞİ SAĞLANMAMIŞTIR.

İşçi sınıfının ve örgütlerinin uğradığı korkunç baskı ve takip gözönüne alınınca revizyonist PCP (Peru Komünist Partisi) nin tutumu adeta işçi sınıfı ile alay etmek oluyor. Revizyonistler bir açıklamalarında "Başkan Morales Bermudez'in devrimin (!) sürdürüleceği konusundaki sözünün önemine" dikkati çekmektedirler. Arjantin "KP" si gibi Perulu revizyonistler de hükümetin politikasıyla hem fikir olduklarını açıklayarak sadece Bermudez'i (Velasco Alvarado) döneminde elde edilen hakların bırakılmamasını ve bunların devam ettirilmesini konusunda ikaz etmekteler. PCP'nin ne kadar batağa gömüldüğü, sözde birleşik anti-faşist bir mücadelenin gerekliliğini gevelerken, gerçekte ise kitlelere direnişin her türlü biçimlerine başvurmamasını öğütlerken ve Bermudez'e karşı her türlü muhalefete "sol radikalizm" olarak çamur atarken (!) görülmektedir. PCP üzerine basa basa "bu tehlikeye karşı koymak için (kastedilen gericiliğin hücumu) hükümetin alacağı tüm tedbirlerin kararlı ve bilinçli bir şekilde destekleneceğini" ifade etmiştir. (Tüm alıntılar "Unidad", 1/76, Latin Amerika İçin Dergi'den)

PCP bu arada Latin Amerikan ordularının sadece "iç düşmana" karşı yönetildiğini inkar etmektedir. Bu orduların herhangi bir anti-emperyalist veya anti-koloniyalist kurtuluş mücadelesi gelenekleri bulunmamaktadır. Ordunun sınıfsal karakteri ve bununla birlikte devletin sınıfsal niteliği inkar edilmektedir. Aslında Latin Amerika koşulları devletin silahlı gücünün yalnız ve yalnız kitleleri ezmeğe hizmet ettiğini en belirgin şekilde isbat etmekteler. Alt ve üst rütbeler arasındaki sınıfsal çelişkilerden, buradan hareket ederek, örneğin Şili'de MIR'in yaptığı gibi ordudaki sınıfsal çelişkilerden faydalanarak bilhassa askeri disiplin ve baskılarla sömürülen alt rütbeleri kazanmaya çalışmak burjuva silahlı güçlerini çözmek, nötralleştirmek veya silahlı kuvvetlerin bazı kısımlarını devrimci mücadeleye kazanmaktan sözedilmiyor.

Bu arka planda reformist işçi bürokrasisi hakimiyeti altında olan Peru'nun en güçlü sendikası CGTP'nin subayların ve emperyalizmin hücumuna karşı hiçbir girişimde bulunmaması artık o kadar şaşırtıcı değildir. Tam aksine CGTP Bermudez "devrimci hükümetini" desteklemek için üretimin arttırılmasına teşvik etmektedir. (!) Bermudez hükümetinin PCP ve CGTP yönetimi tarafından "devrimci", "milliyetçi" olarak tanıtılması bilhassa işçi sınıfının kafasını karıştırmaya ve herhangi bir bütünleşmiş öndertik olmaksızın ordunun takibi ile karşı karşıya kalınmasına neden oldu.

CGTP yönetimi tarafından yönetilen sınıf uzlaşmacı politika ile sendika içinde geniş bir sektercilik ve sol radikalizm de türedi. Birleşik bir direnme cephesinin oluşmasını önleyen diğer bir neden de bu oldu. İşte emperyalizmin işini kolaylaştıran revizyonist politikanın bir madalyonun birbirini tamamlayan iki yüzü.

Perulu kitlelerin politik bilinç ve örgütlenme dereceleri Şili işçi sınıfından oldukça aşağı bir düzeyde bulunmaktadır.

Peru solu hem politik-ideolojik olarak hem de örgütsel olarak büyük ölçüde parçalanmıştır. (36 ayrı (!) örgüt vardır) Politik ve pratik tecrübe yoksunluğu kendini oldukça yaygın sektercilik ve bürokrat tutumlardan ve sömürülen işçi sınıfı içinde temel yaratmak yerine radikalleşmiş küçük burjuvaziyi politikleştirme eğiliminde göstermektedir. Buna tipik bir örnek, daha ziyade küçük burjuvazi arasında (öğretmenler, öğrenciler) yerleşmiş olan ve köylülükle tekstil işçileri sendikasında etkisi az olan "Maoist", "Patria Roja" dır. Solcular arasında bütünleşmiş bir önderliğin, koordinasyon ve belli konularda görüşmelerin, hatta anti-faşist cephe için asgari bi platformun bile olmaması yüzünden direniş tamamen izole bir durumda, kitlesel hareketler olmamakta, faşistlere tehlike oluşturmakta elle tutulur güçler bulunmamaktadır. Sınıf uzlaşmacılığı ve sektercilik yüzünden solcuların daha büyük bir toplanmaya yönelik tüm çabaları boşa çıkmıştır.

Bu nedenle en ivedi görevlerden biri işçi sınıfının devrimci bir örgütünü kurmak için ilk adım olarak devrimci bir direniş cephesinin inşaasıdır. Bunun ötesinde reformist CGTP içinde, revizyonist işçi bürokrasisinin etkilerin geriletmek ve işçi sınıfına tek elden bir önderlik verebilmek için, işçi çıkarlarının gerçek temsil organlarını yaratmak gerekir. Nihayet sendikal ve demokratik temel hakların tekrar oluşturulması için halk direnişinin örgütlenmesine temel teşkil edecek olan bir platformun hazırlanması şarttır. Ancak bu yolla birbirinden kopuk şekilde cereyan eden kitlesel mücadelelerin tekrar tekrar kırılmasının önüne geçilebilir. (Son bilgiler "Politica Internacional", Sayı 1'den alınmıştır.)

LATİN AMERİKA KOMİSYONU
ARBEİTERKAMPF(SAYI 104)

AFRİKA

ZAİRE

AFRİKA'daki yeni sömürge ülkelerden biri olan Zaire'nin, Mobutu'nun faşist yönetimine karşı çok sıkı sıkıya emperyalist şirketlerin maden kaynaklarını elinde tuttuğu güneydeki Shaba bölgesinde Kongo Ulusal Kurtuluş cephesinin (FLNC) [illegible] bir halk ayaklanması başladı. Fas, Mısır, Sudan v.b. ülkelerin doğrudan müdahalesi ve emperyalist ülkelerin Mobutu ya yardımı sonucu FLNC kuvvetleri geçici olarak geri çekildi. Buna karşılık mücadele Shaba bölgesinden başka kuzeydoğu ve doğuda da sürüyor. FLNC'nin dışında Laurent Kabila yönetimindeki Devrimci Halk Partisi (DHP) de uzun süredir gerilla mücadelesi veriyor ve DHP ile FLNC ilişki kurmuş durumda.

Anti-Marksist 3 Dünya tahlili üzerine dış siyaset oluşturan Çin Halk Cumhuriyeti ise faşist Mobutu yanında yer alarak kurtuluş mücadelesi veren örgütlere karşı tavır almıştır. ÇHC'nin resmi görüşlerini yansıtan Ilsinhua Haber Ajansı'nın 19 mart bülteninde şöyle denmekte:

"Zaire'nin Angola'dan gelen binlerce paralı asker tarafından işgali Sovyet Sosyal emperyalistlerinin Afrika'daki yayılma ve sızma çabalarını güçlendirme yolunda atılmış bir adım olarak önceden düşünülmüş ve planlanmış bir saldırıdır. Saldırının zamanlanması bunun bilinçli bir eylem olduğunu göstermektedir. Zaire basını Zaire'nin ekonomik güçlüklerle karşı karşıya geldiği ve Zaire halkının ekonomiyi canlandırmak için çok çalıştığı bir zamanda olayın gündeme getirildiğini vurgulamaktedir... Paralı asker birlikleri tarafından işgal edilen kentler Zaire'nin önemli maden havzasındaki kentlerdir." Yine 19 mart tarihli Halkın Günlüğü gazetesinde şöyle denmektedir:

"Zaire silahlı kuvvetlerinin haklı mücadelesini ve dış saldırıya karşı direnen ve devlet egemenliğini ve toprak bütünlüğünü koruyan Zaire halkını destekliyoruz."

Ayrıca Çin'in Mobutu'yu destekleme gerekçelerinden birisi de Zaire'nin ekonomik güçlükler içinde olmasıdır. Açıktır ki, bu güçlükler emekçi halkın daha fazla sömürülebilmesini içeren sorunlardır. Yerli egemen sınıfların iktisadi sorunlarına çözüm aramak komünistlerin görevi değildir. Böyle bir yaklaşım, sonuçta, anti-Marksist olmaktan öte ve ilerici bile olmaktan uzak, kurtuluş mücadelesini destekleme yerine faşist yönetimi desteklemeyi getirmektedir.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin bu politik tavrı böylece faşist Mobutu yönetimine bağlı Zaire birliklerine yardım yapma noktasına vardı. ÇHC Mobutu'ya 30 ton ağır askeri malzeme göndermiştir. (Le Monde Diplomatique, Mayıs 1977; Guardian, 20 Nisan 1977; Afrique Asie, 17 Nisan-11 Mayıs 1977) ÇHC Mobutu'yu desteklemeye gerekçesi olarak Zaire'nin devlet egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün korunması gibi anti-Marksist gerekçeler getirmiştir. Zaire halkının kurtuluşu için mücadele eden FLNC'nin lideri Nathanael Mbumba Nisan ayı içinde dünya kamuoyuna yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

"12 yıldır Mobutu'nun faşist, yeni sömürgeci ve kabileci yönetiminin sun duğu baskı ve zulüm aygıtına başeğiyoruz. FLNC savaşçıları, bizi derinliğine sömürmek için emperyalist sistemin bize zorla kabul ettirdiği kölelik zincirini kırmak için silahlara sarıldılar. FLNC'nin kurtuluş savaşı için paralı askerlere ihtiyacı yok. Her yerde anlatılmaz bir coşku ile karşılanıyoruz. Bütün amacımız bütün Kongolular tarafından bilinliyor. Ülkemizi zorba ve yeni sömürgeci rejimden tümüyle kurtarmak ve Kongo halkının çıkarlarının mutlak bir önceliğe sahip olacağı yeni bir sistem inşa etmek... Ülkemiz Kongo bağımsız, sosyalist, ilerici bir ülke olmalıdır. Ülke çocuklarının ve Kongo Devriminin zaferi kaçınılmaz ve kesindir. Mücadelemiz sürüyor. Ya zafer, ya ölüm!..."

SUDAN

DÜNÜN "kapitalist olmayan yoldan gelişen ülkeleri" belli bir süre sonra "Üçüncü Dünya Ülkesine"ne dönüşmektedir. Bunun en son örnekleri Mısır, özellikle de Sudan'dır. Cafer El Numeyri 1969'da bir darbeyle yönetimi ele geçirdiğinde dünyanın örgütsel olarak en büyük komünist partilerinden biri olan Sudan Komünist Partisi (SKP) ilk elde Numeyri yönetimini desteklemiştir. Daha sonra 1971'de SKP güdümünde bir darbe başarısızlığa uğrayınca binlerce komünist ilerici ve demokrat katledilmiştir. Ama Numeyri SSCB ile ilişkilerini sürdürmüştür. SSCB bütün bunların emperyalizmi ekonomik düzeyde geriletme siyaseti uğruna göz yummuştur. Bu arada SSCB destekli devlet kapitalizmi uygulamalarıyla ülke içinde kapitalizm yukardan aşağı örgütlendirilmeye çalışılmış; bir yerli burjuvazi giderek güçlenmiştir. Ve bu burjuvazi güçlendiği oranda Sudan SSCB ile ilişkilerini kısıtlamakta ABD ile ilişkilerini sıkılaştırmaktadır. Nihayet tıpkı Enver Sedat'ın yaptığı gibi Numeyri son Sovyet teknisyenlerini de ülkesinden kovarak ABD'ye tümüyle kapılarını açmıştır. ÇHC ise Mısır için olduğu gibi bu durumu sosyal emperyalizme karşı mücadelede ileri bir adım olarak saymaktadır. Bölgede Mısır, Suudi Arabistan ve Sudan bugünkü emperyalizmin jandarmalığını yapan gerici bir üçgen oluşturmuşlardır. Zaten Zaire'ye Fas'tan sonra en etkin müdahalede bulunan Mısır ve Sudan'dır. Cafer El Numeyri son Pekin ziyaretinde sosyal emperyalizme bir mücadele önderi olarak karşılanmıştır ve Çin Sudan'a ekonomik yardım vaadetmiştir. SBKP ve ÇKP milliyetçi - revizyonist çizgilerinin diğer bir somutlaşmasında bu gibi ülkelerin yerli egemen sınıflarına yapılan ekonomik yardımlardır.

Bugün SSCB'nin temel politikası kurtuluş savaşlarının başlamasının engellenmesidir. Çin'in tavrı ise "yeni sömürgeciliğin" korunmuş olduğunu yapmaktadır. İşte somut gerçek budur.

OKUYUCU MEKTUPLARI

Zindanlar Boşalsın Genel Af!

YOLDAŞLARIMIZA

27 MAYIS. 1977 Tarihli Hürriyet gazetesinde Metin Toker'in Demirel'in kampanyası' başlıklı makalesinde aftan yararlanan mahkümler için' İt, Uğursuzl gibi ifadeler kullanmıştır.

Bizler bozuk düzenin kurbanları olarak haksız yere Cezaevlerini doldurmuş tutuklu ve mahkümlarız. Bizler 'hırsız, katil, eşkiya, cani, anarşist, v.s. diye damgalanıyoruz. Bizleri bu suçlara iten açlık, yoksulluk, işsizlik, eğitimsizlik, bütün bunlara karşı mücadele etmemizdir. Bütün bunların sorumlusu bir avuç sömürücüdür. Çıkarları uğruna zülm edenlerdir. Ülkemizi satanlardır. En büyük katil, eşkiya, hırsız kendileridir. Hayali mobilya satanlar Looc heed'den rüşvet alanlar, sokak ortasında gençleri kurşunlatanlar bunlardır. İnsanın insanı sömürmediği bir düzende olmadığımız için, bizleri ıslahhane kisvesi altında zindanlara doldurmaktadırlar. Bu duruma düşmemizin sorumluları Demirel ler ve onların borazanlığını yapan CIA, MİT ajanı Metin Toker gibi halk düşmanları bizleri 'İt, Uğursuz, ilan ediyorlar. Ülkemizde her ailenin bir yakını hapse düşmüş veya şu anda hapistedir. Tüm bu ailelere nasıl' İt, Uğursuz, gibi sözlerle saldırabilmektedirler. Bu bozuk düzenin sorumlularından Celal Bayar'lar, Onların çömezleri Yahya Demirel'ler, Nezih Dural' lar' İt, Uğursuz', gibi sözlerle saldırabilmektedirler. Bu bozuk düzenin sorumlularından Celal Bayar'lar, Onların çömezleri Yahya Demirel'ler, Nezih Dural' lar 'İt, Uğursuz', değilde bu düzenin pislikleri sonucu hapse düşmüş bizler mi? İt, Uğursuz? Demirel bu sözleri açıkça söyliyememektedir. Ancak, borazanları vasıtasiyle açıklamaktadır. Buna en kuvvetli kanıtımız Demirel'in çıkacak af ve çıkarılmış olan af konusundaki tavridir.

Halkımızın somut talebi haline gelen genel affı engellemek için halk düşmanları ve onların borazanlarından biri olan Metin Toker bizleri halkımıza 'İt Uğursuz', diye tanıtmak istemektedirler. Bu söylenen sözlerin gerçek sahibini halkımız çok iyi bilmektedir.

Bizler, Sakarya Cezaevinde tutuklular ve mahkümlar olarak, tüm tutukluları, mahkümları, yurtseverleri, demokratları ve devrimcileri bu iğrenç yüzlü hainlere karşı protestoya çağırıyoruz.

ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF

SAKARYA CEZAEVİ'nden

361 imza

HAKİM sınıfların ittifakı oligarşinin oyunu ile suçlu damgası vurulan bizler, emperyalizme faşizme karşı, ezilen emekçi halkımız ile omuz omuza mücadele ediyoruz. Oligarşi sonunun geldiğini görünce en kanlı en bağnaz baskısını halkımızın üzerinde uygulamaktadır. Bizler hayatın her alanında emperyalizme faşizme karşı mücadele etmeye yemin etmiş devrimcileriz. Oligarşinin boyunduruğundan kurtulmak için yaptırdığı hapishanelerinde de mücadelemiz sürmektedir. Faşistlere hak ettikleri dersi burada da vermekteyiz.

Efendi Barutçu, Metin Kaplan, Bursa heykel önünde devrimci arkadaşımız Ahmet Vatan Kırkbulan'ı canice katleden faşist katillerdir. Baki Yeşiloğlu, TOFAŞ Fabrikasında oligarşiye karşı mücadele eden Muammer Çetinbaş isimli işçi kardeşimizi öldüren bir canidir. Mehmet Kutucu, Ahmet Özenalp, Saadettin Yobaz, emekçi halktan biri olan tüpçüyü öldüren faşist katillerdir. İşte bütün bu faşistler, hapishane kütüphanesini bir faşist yuvası haline getirmişlerdi. Devrimcilerin kararlı mücadelesi sonucu, ellerinden alınıp kovulmuşlardır. Kovulmalarını hazm edemeyen faşistler, banyodan çıkan iki devrimciye 9-2 taktiği ile saldırmışlarsa da, güzelce bir dövülüp gereken derslerini almışlardır. Bu olaylardan sonra 9 devrimci başka cezaevlerine sürülmüştür.

Diğer mahkumlar haberleri dahi cezaevi radyosundan zor ve bin bir rica karşılığı dinleyebilirken, faşistlerin koğuşuna 3 dalgalı bir radyo bulunmuştur.

İşte yoldaşlar, oligarşi emekçi halkımızı daha fazla sömürebilmek için türlü oyunlara baş vururken; oligarşinin suçlu damgasını vurduğu bizler oynanan bu alçakça oyunları halkımıza bildirmeyi bir görev sayıyoruz.

DEVRİMCİ SELAMLAR.

MAHİR HÜSEYİN ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ.

KAHROLSUN OLİGARŞİ

TEK YOL DEVRİM

BURSA CEZAEVİ DEVRİMCİ GENÇLİK MİLİTANLARI

Devrimci Yol'dan Mektup

Bazı yayınlarda DEVRİMCİ YOL dergisinden söz edilirken "devgenç" in yayın organı olduğu şeklinde ifadeler kullanılmaktadır. Devrimci Yol dergisi siyasi bir yayın organıdır ve hiç bir demokratik örgüt ve kuruluşun yayın organı değildir. Çeşitli meslek kuruluşları ve gençlik örgütleri içinde ve yönetiminde bulunan kişilerin Devrimci Yol'un savunduğu siyasi çizgiyi benimsemiş olmaları, böylesi bir yakıştırmayı haklı göstermez. Böylesi bir yakıştırma (yanlışlığı bir yana), bu demokratik örgütler açısından bir "suç" yakıştırması niteliği de gösterir. Bu bakımdan, kullanılan ifadelere dikkat edilmesi gerektiğini eğer bilerek yapılan bir "suç atfı" söz konusu değilse, hatırlatmak isteriz.

Devrimci Yol'a ülkemizin çeşitli bölgelerindeki Devrimci arkadaşlardan mektup-haber-soru ve yazılar geliyor. Esasen biz de arkadaşlarımızdan bu doğrultuda çabalar bekliyoruz. Yalnız bu konuda arkadaşlarımıza bir hatırlatmada ve uyarıda bulunmak istiyoruz. Gönderilen haberlerde, kuru bir şekilde olayı aktarmakla yetinilmemelidir. Mücadele, hataları-sevapları, ortaya koyduğu siyasi sonuçları ile birlikte aktarılmalıdır. Ancak bu şekilde değişik bölgelerde sürdürülen devrimci mücadelenin deneyimleri genel olarak mücadelenin hizmetine sunulabilir. (Bu konuda örnek olarak geçen sayımızda yayınladığımız "Artvin Orman Köylüleri Direniyor haber-yorumuna baş vurulabilir.) Bölgesel sorunları ve mücadeleleri açıkayan haber-yorumlarınızı beklediğimizi tekrar duyurmayı yararlı buluyoruz.

DEVRİMCİ SELAMLAR...

DEVRİMCİ YOL

Buldan Akın Lisesi

BİZ oligarşinin eğitimine, faşist baskılarına son verilmesini isteyen ve bu yolda tüm çabalarımızı harcayan Devrimci Gençleriz.

Okul koridor ve sınıflarında kurt rozetiyle dolaşan, okul gazetesinde MHPbayrağını asan faşist öğrenci ve idareciler peşimizi tatilde de bırakmamaktadırlar. Okul idaresine niçin MHP'nin bayrağını asıyorsunuz dediğimizde "O bir osmanlı bayrağıdır" diyorlar.

Fakat bir de okul koridorlarına padişah resimlerini asan müdür bu resimlerin camlanma işlemini emekçi halkın tüm güçlüklere rağmen biriktirdiği bir kaç kuruşu öğrencilerden isteyerek sömürü yapmaktadır. Bu işleri de bilinçsiz küçük sınıflardaki arkadaşlar üzerinde uygulamaktadırlar. Fakat bütün bunlara rağmen bizi devrimci mücadelemizden yıldıramıyacaklardır.

FAŞİZME ÖLÜM HALKLARA HÜRRİYET

DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZDA İLERİ

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA

BULDAN AKIN LİSESİ ÖĞRENCİLERİ.

DUYURU

DERGİMİZİN 4. sayısının 5. sayfasında Ertuğrul Karakaya ve Ali Canpolat için açılan bağış kampanyası ilanında, isim belirtilmediği için bankaların bağış kabul etmediği öğrenilmiştir. Bağış yatırmak isteyen kuruluşların ve arkadaşların: ŞERİF ŞENER adına, Türkiye İş Bankası Cebeci şubesi 52984 No'lu hesaba baş vurmaları gerekmektedir.

Manisa Devrimci Gençlik Derneği Açıldı

Gençlik Derneği adına, Türkiye'nin DEVRİMCİ YOL'unda yiğitçe yürüyen arkadaşlara devrimci selamlarımızı yollarız.

Manisa'da yurdumuzun diğer bölgelerinde olduğu gibi Devrimci (!) Pasifizmin at oynattığı bir bölge idi. Manisa'da gerek yüksek okullarda (Manisa ön lisans, Spor Akademisi) gerekse diğer alanlarda anti-faşist mücadele yükselirken devrimci (!) pasifizm ters orantili olarak alçaldı. Devrimci (!) pasifistler gerek bulundukları konumları ve gerekse ideolojileri itibari ile devrimci hareket ve görüşlere "**goşist** Orta yol'cu, vs" gibi küfür ederken sağlam ve düzenli bir ideolojik mücadeleden her zaman kuçıyor idi. (Yapılan tartışmalarda genellikle devrimci görüşlere sıra geldiğinde [illegible]

Bu durumda biz Manisa'lı devrimciler olarak "Gençliğin Devrimci Eylemin Birliği" şiarını atarak , hem dağınık devrimci güçleri bir arada toplamak ve hemde sıhhatli ve düzenli bir ideolojik mücadele ortamı için bir dernek kurulması için çalışmalara başladık. İGD'nin tekkesi olan MGKD ve H.K'nun kontrolündeki bir okul **derneği** olan SAK—DER yapıları itibari ile bunu sağlıyamıyordu.)

Devrimci (!) pasifistler hem kendi tabanlarını yitirme korkusu hemde ne dediğinin belli olmayacağı bu bulanık konumda durmayı geleceği için daha sağlıklı olacağını bilerek böyle bir çalışmayı ta başından red etti. (Buna ideolojik kılıf olarak, her zaman olduğu gibi "Sosyal Faşist" ve "Maocu **Bozkurt**" safsataları getirildi.)

Devrimci (!) pasifistlerin bu tutumu üzerine biz devrimciler Manisa'da gençliğin devrimci eyleminin birliğinin sağlanması yolunda bir adım atarak Manisa Devrimci Gençlik Derneğini kurduk. Bu dernek çatısı altında, Oligarşiye ve Emperyalizme karşı mücadelede DEVRİMCİ YOL'umuza ışık tutması ve bir hareket olarak ideolojik seviyeyi yükseltme ve ideolojik birliğin sağlanması yolunda mücadelemizi hızlandırdık. Belli bir seviyeye geldiğimiz an D.G.D.F. içindeki yerimizi alacağız.

KAHROLSUN EMPERYALİZM ve OLİGARŞİK DİKTALAR

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ.

DEVRİM İÇİN TEK YOL DEVRİMCİ YOL.

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA.

MANİSA DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİNDEN BİR GRUP DEVRİMCİ...

DEVRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yaşathak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
İnceau/ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K.383 Kızılay/ANKARA

Baskı Tarihi:
18 Temmuz 1977

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; İhlamur Sok.8/10 Kızılay, İstanbul Himayei Eftal Sok. 6/21 Çağaloğlu, İzmir; Ahmetağa Mah. 857. Sok. No: 3/D Salihağa İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri Rüzgârlı/Ulus-ANKARA

ABONE KOŞULLARI
Yurt İçi: 6 aylık 40 TL.
Yıllık 70 TL.
Yurt Dışı: 6 Aylık 100 TL.
Yıllık: 180 TL.
Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılması Yeterlidir.

PAKİSTANDA'Kİ ASKERİ DARBE VE YENİ SÖMÜRGECİLİK ÜZERİNE

5 Temmuz 1977 akşamı tüm dünya ajansları Pakistan'da Butto yönetiminin kansız bir darbeyle devrildiğini ve Genel Kurmay başkanı Ziya Ül Hak'ın geçici bir süre için yönetimi devraldığını bildirdiler. Bu beklenmeyen bir gelişme değildi. Bağımsızlığını kazandığı 1947'den beri egemen sınıflar arasındaki çelişkiler siyasal düzeyde bir çözümsüzlüğe vardığı an Pakistan'da yönetimi bizzat askerler üstlenirler. (1951-1955 arasında General Gulam Muhammed yönetimi, 1958-1969 arasında General Muhammed Eyüp Han yönetimi, 1969-1971 arasında General Yahya Han yönetimi) Pakistan'da kapitalizmin evrimci ve zikzaklı bir biçimde gelişimi ve emperyalizmin ülke içinde içselleşmesi sürecinde, ordunun egemen sınıflar arasında -her defasında değişen- yeni bir denge oluşturmak üzere siyasal iktidarda bu denli hareket serbestliğine sahip olmasının nedeni güçlü bir işçi sınıfı mücadelesinin bulunmayışıdır. Bırakalım siyasal mücadeleyi, Pakistan işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadele deneyimleri bile oldukça yenidir. Özellikle 1970'lerde Butto yönetimi sırasında Pakistan işçi sınıfı ekonomik-demokratik mücadelesini hızlandırmıştır. (Butto'nun ilk günlerinde bazı fabrikalara hükümetçe el konulmasını destekleyen 1971-72'de Karaçi'deki genel grev, 1974-75 demiryolu işçilerinin direnişi, vb.)

Seçimlerden sonraki gelişmelere ilişkin görüşlerimizi Devrimci Yol'un 3. sayısında yansıtmıştık. "Egemen sınıflarla işçi sınıfı ve köylülük arasındaki çelişki bir yandan, egemen sınıfların kendi içlerindeki çelişki diğer yandan eskisine göre daha da keskinleşmiştir."

"Pakistan'daki son genel seçimler emekçi sınıfların egemen sınıflarla olan çelişkisinin çözümü platformu değil, tam tersine, egemen sınıfların bunalım ve çelişkilerini çözme platformudur."

"Muhalefetin önderleri hile karıştırılmayan seçimlerin bile kendilerine kafer kazandırmayacağını herkesten daha iyi biliyorlardı. Gerçekte muhalefetin beklediği, durum daha kötüleştiği takdirde ordunun "hukuk düzeni"nin ve "düzen" in yeniden kurulması için "meşru" bir darbe yapmasıdır. Bu varsayıma göre, sağcı muhalefet iktidara gelmiş askerlerin sivil destek gücü olabilecektir."

"Gelecek haftalarda askeri güçler anahtar rolünü oynayacaktır. Ordu ya Butto'nun açık olarak yanında yer alıp, olayları bastıracak ya da Butto'ya başkaldıracaktır. Butto yanlıları ve Pakistan Ulusal İttifakı (PUİ) yanlıları arasındaki bir bölünmede az da olsa olası gözüküyor."

"Bütün durumlarda doğrudan zarar görecek olan emekçi halk kitleleridir." (Devrimci Yol, Sayı 3)

Olayların gelişimi görüşlerimizin doğruluğunu göstermiştir. Ziya Ül Hak kansız bir darbeyle yönetimi ele alarak tüm ülkede sıkıyönetim ilân etmiştir. "Ziya Ül Hak kimin adamıdır?" türünden bir soru anlamsızdır. Ziya Ül Hak, düzenin siyasal örgütleri olan Butto başkanlığındaki Pakistan Halk Partisi (PHP) ve PUİ'nin adamı değildir. Ziya Ül Hak, bizim gibi yeni sömürge ülkelerin çoğunda, mevcut düzenin bütün düzeylerde (ekonomik, siyasal ve ideolojik) kendini yeniden üretmesinin bunalıma girdiği anlarda, doğrudan bir iktidar gücü olarak ortaya çıkan ordunun bir üyesidir.(1)

Emperyalizme bağımlılığın neden olduğu her düzeydeki bunalımlar, yeni sömürge düzeninin, biçimsel bir burjuva parlamentarizmi altında kendisini yeniden üretmesini engellediğinde, ordu biçimsel parlementarizme belli sürelerle son vermekte ve genellikle açık faşizme geçmektedir. Böylece emperyalizme bağımlı yeni sömürge düzeninin bu bağımlılık temelinde kendini yeniden üretmesi sağlanmaktadır. Yeni sömürge düzeninin bu bağımlılık temelinde kendini yeniden üretmesinin emperyalist metropollerin hayati çıkarlarıyla çakıştığı asla unutulmamalıdır. Çünkü sömürgesiz, yarı sömürgesiz ve yeni sömürgesiz bir emperyalist ülke düşünülemez.

Yeni sömürge düzeninin kendini yeniden üretememesi emperyalist ülkelerin kendini yeniden üretme sürecinde karşılaştığı bunalımları derinlemesine ve genişlemesine daha da geliştirecektir. Kısacası, emperyalizmle birlikte başlayan kapitalizmin genel ve sürekli bunalımı daha da derinleşecektir.

Bu çerçeve içinde şunu söyleyebiliriz: 1. ve 2. bunalım dönemlerinde emperyalist-kapitalist sistemin kendini yeniden üretmesinde karşılaşılan güçlükleri çözebilmek amacıyla gündeme zorunlu olarak getirilen, sömürge ve yarı sömürgelerdeki ulusal kurtuluş ve bağımsızlık hareketlerini boğmaya yönelik açık emperyalist işgal yerine, içinde yaşadığımız 3. bunalım döneminde aynı amaç için o ülke orduları aracılığıyla gizli (emperyalist) işgal uygulanmaktadır. Özellikle yeni sömürge düzeni şu ya da bu nedenle kendini yeniden üretmede güçlüklerle karşılaştığında gizli işgalin bir aracı olan ordu doğrudan bir siyasal güç olmaktadır. İşte Ziya Ül Hak yeni sömürgeciliğin gizli işgal yönteminin bir adamıdır. Pakistan'da serbest seçimlere dayanan bir "demokrasi"den yana olduğunu söylemesine ve bütün "demokrat"(!)lığına rağmen yeni sömürgeciliğin has adamıdır. Mesleki gelişiminde "parlak başarıları" (!) vardır: örneğin, Ürdün Kralı Hüseyin'in 1971'de Filistin devrimcilerine karşı uyguladığı kanlı katliamındaki başarılarından ötürü liyakat ödülü almıştır.

"Niye 'darbe' oldu?" sorusunu yanıtlamak için son bir aydaki gelişmeleri gözlemek gerekli. Bilindiği gibi Butto muhalefetin sert direnişi (2) karşısında muhalefetle uzlaşmaya yönelmiş ve seçimlerin yenilenmesini kabul etmiştir. Ama anlaşmanın imzalanacağı gün muhalefet yeni taleplerle gelince Butto anlaşmanın nesnel koşullarının kalmadığını açıklar ve ertesi gün darbe olur. Ziya ül Hak darbeden hemen sonra Newsweek muhabiri ile yaptığı görüşmede (Newsweek, 18 Temmuz 1977) "Anlaşsalardı darbeye gerek kalmazdı. Ama anlaşma sağlanamayınca, ülke birden iç savaş eşiğine geliverdi" diyor (Açıktır ki, bu iç savaş devrimcilerin taraf olduğu bir iç savaş olmayacaktı). Ziya ül Hak ekimde mutlaka seçimlerin yapılacağını ve ordunun seçimlerin tarafsızlığının garantisi olacağını açıklamıştır. Muhalefetin ilk isteklerinden birinin Butto'nun istifası ve seçimlerin ordunun gözetiminde yapılması olduğu hatırlanırsa, son darbenin muhalefetin bir kazanımı olduğu söylenebilir. Hele bir de buna, bazı şeriat yasalarının uygulanacağının açıklanması eklenince (örneğin hırsızlık yapanların hırsızlık yaptığı eli kesilecek), muhalefetin başarıya ulaştığı söylenebilir. Ama Ziya ül Hak'ın 1973'de Butto'ya karşı bir darbe girişiminde bulunmaktan tutuklanan havacı ve karacı subayları yargılayan mahkemenin başkanı olduğu, 1976'da Butto tarafından Genel Kurmay Başkanlığına getirildiği ve son genel seçimlerde hile yapılmamış olsa da Butto'nun siyasal çoğunluğu kazanabileceği görüşleri göz önünde bulundurulduğunda Ziya ül Hak'ın dolaylı yoldan Butto'yu desteklediği düşünülebilir. Böylece ilk aşamada muhalefetin direnişi pasifize edilmiş olunacaktır. Ekimde yapılacak seçimleri Butto kazanırsa muhalefetin artık tekrar bu denli sert bir direnişe geçmek için hiç bir gerekçesi kalmayacaktır. Butto kazanırsa Pakistan yeniden nisbi demokratik unsurların ağır basabileceği bir siyasal yönetime yönelebilir.

Az da olsa iki olasılık daha vardır: Birincisi, ordunun ekim ayındaki seçimlerden vazgeçip, askeri yönetimi sürdürmesi, kısacası açık faşizm. (Belki Ziya ül Hak çoğu ABD'de yetişmiş, çoğu PUİ yanlısı faşist eğilimli genç subaylar tarafından devrilebilir. Zaten Ziya ül Hak, Butto'yu devirmesinin nedenlerinden birinin ordunun muhtemel bir bölünmesini önlemek olduğunu söylemiştir). İkincisi, PUİ'nin seçimleri kazanmasıdır. Böyle bir durumda, çok kısa bir süre sonra açık faşizmi uygulayacak bir askeri diktatörlüğün gündeme gelmesi beklenebilir. Çünkü, PUİ'nin, düzenin işleyişini geçici de olsa sürdürebilecek tutarlı ve açık seçik bir ekonomik programı ve hiyerarşisi oluşmuş bir önder kadrosu yoktur. PUİ'ni oluşturan partiler, iktidara gelirlerse, ekonomik, ideolojik ve PHP'ne yönelik sert siyasal uygulamalarıyla Pakistan'ı yeniden toplumsal patlamaların eşiğine getireceklerdir. Bu durumda, bütün Pakistan düzeyinde etkin bir Marksist-Leninist örgütlenmenin olmadığı düşünülürse, kısa dönemde açık faşizmin tekrar gündeme gelmesi muhtemeldir.

Ziya Ül Hak darbesinin ardındaki diğer bir neden de iflasın eşiğine gelen ulusal ekonominin geçici de olsa diriltilmesidir. 1977 martında yapılan genel seçimlerden sonra başgösteren toplumsal çatışmalar ülkenin ticaretinin fiilen durmasına neden olmuştur. Üretim ve ihracat büyük ölçüde gerilemiştir. Dış borçları oldukça kabarık olan ve döviz sıkıntısı çeken Pakistan ekonomisi iflasın eşiğine gelmişti. Aslında Suudi Arabistan başta olmak üzere bazı petrol üreten ülkelerin yardımı ülke ekonomisinin can çekişerek de olsa yaşamasını sağlıyordu. Ama bu ülkelerin bu yardımı sürdürmeleri Pakistan'da "düzen"in yeniden sağlanmasına bağlıydı. Darbe bu soruna da çözüm yolu getirmiş oldu. Ayrıca darbe sonrası getirilen sıkıyönetim her türlü siyasal faaliyetin yanısıra belli bir süre içinde olsa tüm grevleri yasaklıyordu. Kısacası Pakistan emekçi yığınlarının sömürüsü azamileştiriliyordu.

Bu tür bir çözüme ne PHP ne de PUİ doğrudan karşı çıkmadılar. Zaten Ziya Ül Hak belli bir süre Anayasa'nın askıya alınacağını açıklamakla birlikte Anayasa'nın değiştirilmeyeceğini bildirmişti. Mevcut parlemento dağıtılmamıştır. Butto'nun kurduğu Bakanlar Kurulu görev başındadır. Ziya ül Hak Newsweek muhabirine "5 temmuz sabahı Butto'yu telefonla aradım" demiştir. "Kendisine son derece üzgün olduğumu söyledim. Hükümetin bütün gücümüzle desteklenmesi konusundaki inancıma rağmen, muhalefetle görüşmelerin başarısızlığa uğramasından sonra, ordu askeri bir yönetime eğilim göstermeye başlamıştı. Bunu kendisine bütün saygımla söyledim" Ziya ül Hak Newsweek muhabirinin "Butto, bu durumu nasıl karşıladı?" sorusunu da "oldukça olumlu karşıladı" diye yanıtlamıştır. (Newsweek, 18 Temmuz 1977)

Ziya Ül Hak yönetimi şimdilerde Butto döneminde yapılan seçim hilelerini ve işkenceleri soruşturmaya başlamıştır. Bu uygulamaların birinci amacı son zamanlarda iyice yıpranan parlementarizme yeniden itibar kazandırmaktır. Bu gibi uygulamalar ayrıca PHP'nin yeniden iktidar olmasını önlemeye yönelik çabalar olarak da yorumlanabilir. Açıktır ki, mevcut cunta ilk aşamada emekçi sınıfların her türlü siyasal ve ekonomik-demokratik kazanımını gaspedip, ondan sonra Pakistan çalışanlarını, çaresizlik içinde, biri reformcu diğeri reaksiyoner iki düzen partisiyle (PHP ve PUİ) karşı karşıya bırakacaktır. (Ziya ül Hak [illegible] ve yöneticilerinin Ramazan' dan sonra serbest bırakılacaklarını ve seçim döneminde her ikisine de eşit siyasal özgürlük tanınacağını açıklamıştır.)

Pakistanlı devrimcilerin görevi bu noktada başlamaktadır. Pakistan işçi sınıfı şimdilerde kendi bağımsız iktidar siyasetini yönetecek devrimci bir savaşçı örgütün oluşturulması aşamasındadır. Yoksa işçi yığınları kitlesel olarak şu ya da bu egemen sınıflar partisinin ardından koşacak ve yeni yenilgiler tadacaktır.(Örneğin, bugün, dinci, ve faşist güçlerin birliği olan PUİ'nin önderleri, Butto yönetiminin tüm "halk yararına"(!) uygulamalarına rağmen önleyemediği pahalılık ve işsizlik düzenine karşı işçi yığınlarının gösterdiği tepkileri, onların dinsel koşullanmalarını da istismar ederek, kendi arkalarında toplayabilmişlerdir.)

Emperyalizmin ve onun ülke içindeki uzantılarının neden olduğu sömürü ve baskı düzenine ve tüm toplumsal çarpıklıklara son verecek olan tek güç, Pakistan emekçi yığınlarının savaşçı bir devrimci parti öncülüğünde verecekleri devrim mücadelesidir.

---

(1) Bazı yeni sömürge ülkelerde, küçük burjuva reformistleri ve revizyonistler, "ilerici halktan yana" (!) Başbakana karşı çıktığı için "gerici" muhalefet liderini tokatlayan Genel Kurmay Başkanının "demokratlığı"(!) ile avunurlar. Daha sonra aynı Genel Kurmay Başkanı çeşitli siyasal gelişimlerin sonucu gerici muhalefet önderinin kurabildiği faşist hükümetin dolaylı da olsa büyük destekçilerinden biri olunca hayal kırıklığına uğrarlar. Aynı kişi "ilerici"siyle, "gerici"siyle bütün parlamenter mekanizmayı gün gelir karşısına alırsa, iyice şaşırıp, kalacaklardır. Çünkü onlar olaylara bilimsel ve devrimci bir anlayışla yaklaşmamaktadırlar. Kendi sınıfsal yapılarından kaynaklanan öznel (subjektif) niyetleri ve kuyrukçu ve reformist mücadele anlayışlarıyla bu siyasetleri her zaman yenilmeye mahkumdurlar.

(2) Muhalefetin direnişi diğer bir açıdan oldukça ilginçtir. Prekapitalist güçlerin direnmesine rağmen Pakistan ekonomisinin gelişim doğrultusu ve bu ekonominin emperyalist ülkelerle olan ilişkileri göz önünde bulundurulduğunda Butto yönetimindeki PHP'nin mevcut düzenin egemen sınıfları, özellikle sanayi sermayesi için en ideal seçenek olduğu bir gerçektir. Ama bilindiği üzere hiç bir burjuva partisi "ben seçenek olmaktan çıktım, o halde kendi varlığıma son verip, seçenek olan diğer siyasal partiye katılayım" demez. Düzenin egemen sınıfları için bir alternatif olabilmek amacıyla direnir. Bu, ekonomiyle siyaset arasında bire-bir bir ilişki olmayacağı ülkesinin somutlaşmasıdır siyasetin göreli bağımsızlığından anlaşılması gereken budur.